

SERIES

NHỮNG THỬ THÁCH CỦA

APOLLO

SÂM TRUYỀN BÍ ẨN

Phan Việt Hoàng

RICK RIORDAN

CHOCOSTA và HANGHANGHANG

Mục lục

Mở Đầu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Thông Báo

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

SẤM TRUYỀN BÍ ẨN

Rick Riordan

www.dtv-ebook.com

Mở Đầu

Vì là lần đầu nên sẽ có nhiều sai sót, mong mọi người thông cảm.

SĂM TRUYỀN BÍ ẨN

Rick Riordan

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Ta là Apollo. Ta đã từng là một vị thần.

Sống trên đời, ta đã làm vô số chuyện. Ta gieo rắc bệnh dịch lên đám quân Hy Lạp trong cuộc chiến thành Troy. Ta chúc phúc cho anh chàng Babe Ruth ghi ba trái home run trong hiệp bốn của giải World Series năm 1926. Ta trút giận Britney Spears vào năm 2007 tại lễ trao giải thưởng Video Âm Nhạc của MTV.

Nhưng suốt bằng ấy thời gian, ta chưa bao giờ ngã đầu vào thùng rác.

Ta còn chẳng nhớ rõ nó diễn ra thế nào.

Đơn giản là ta thức dậy và thấy mình đang rơi tự do giữa trời. Các tòa nhà chọc trời thoát ẩn thoát hiện trong tầm mắt. Lửa tuôn trào từ người ta. Ta cố bay lên. Ta thử hóa thành đám mây hay dịch chuyển tức thời sang đầu bên kia thế giới và làm hàng trăm chuyện mà đáng lẽ phải để ợt với ta, song ta cứ mãi rơi không ngừng. Ta lao xuống con hẻm chật hẹp giữa hai tòa nhà, và RẦM!

Còn gì nào nề hơn âm thanh của một vị thần đập mặt vào cả núi rác?

Giữa thanh thiên bạch nhật, ta nằm rên rỉ trên đống rác với toàn thân đau nhức. Xộc vào lỗ mũi ta là mùi thối của xúc xích hun khói ôi thiu lẫn mùi tã lót đã qua sử dụng. Ta có cảm giác xương sườn mình bị gãy mặc dù chuyện đó đáng lẽ là bất khả thi.

Đầu ta ong ong hỗn loạn, nhưng một mảnh ký ức lơ mờ xuất hiện - giọng nói của cha ta, thần Zeus: "Lỗi tại người, hình phạt cho người."

Ta đã nhận ra chuyện gì đã xảy đến với mình. Và ta bật khóc nức nở trong tuyệt vọng.

Ngay cả vị thần thơ ca như ta còn khó diễn tả cảm xúc lúc này của mình, thì làm sao người - một kẻ phạm trần - có thể thấu hiểu chứ? Hãy thử tưởng tượng cảnh bị lột trần, rồi có vòi cứu hỏa phun nước thẳng vào cơ thể người trước mặt đám đông cười chế giễu. Cứ tưởng tượng dòng nước lạnh như đá ngập trong miệng với phổi của người, sức ép từ nó làm bầm dập da, và khiến các khớp xương người rã rời. Rồi tưởng tượng cảm giác bất lực, hổ thẹn, hoàn toàn yếu đuối - bị công khai tước đoạt một cách tàn nhẫn mọi thứ tạo nên chính bản thân người. Nỗi nhục nhã của ta còn ê chề hơn thế.

"Lỗi của người", giọng thần Zeus vang lên trong đầu ta.

"Không!" Ta kêu khóc thảm thiết. "Không phải mà! Xin cha đấy!"

Chẳng ai đáp lời. Hai bên cạnh ta, cầu thang thoát hiểm han rỉ chạy uốn lượn dọc theo bức tường gạch. Trên cao, bầu trời âm u và xám xịt.

Ta cố nhớ lại chi tiết án phạt dành cho mình. Cha ta có nói hình phạt sẽ kéo dài bao lâu không nhỉ? Ta phải làm gì để lại được trở lại?

Ký ức của ta quá mờ. Ta gần như không nhớ nổi diện mạo thần Zeus, chứ đừng nói đến lý do tại sao cha quyết định quăng ta xuống trần gian. Ta nghĩ là đã có một cuộc chiến với bọn khổng lồ diễn ra. Các thần bị đánh úp, bị bẽ bàng, và gần như bị đánh bại.

Có điều này ta biết chắc: hình phạt dành cho ta là bất công. Thần Zeus cần ai đẩy để đổ tội, nên hiển nhiên cha chọn vị thần nổi tiếng nhất, xuất chúng nhất, đẹp trai nhất trong toàn bộ các thần: chính là ta.

Ta nằm trong đống rác, nhìn chòng chọc cái móc dính ở nắp thùng: Để dọn rác, hãy gọi 1-555-Stenchy.

Zeus sẽ cân nhắc lại, ta tự nhủ. Cha chỉ đang dọa ta chút thôi. Trong chốc lát, cha sẽ đưa ta về Đỉnh Olympus và để ta thoát tội kèm một lời cảnh cáo.

"Phải..." Giọng ta nghe trống rỗng lẫn vô vọng. "Phải, thế mới đúng."

Ta cố cử động. Ta muốn đứng trên hai chân đường hoàng, ngạo nghễ khi thần Zeus tới xin lỗi. Xương sườn ta đau nhói. Bụng ta quặn thắt. Ta cào mép thùng rác và xoay xử lồi được mình tới bên hông thùng. Ta ngã nhào ra ngoài thùng rồi tiếp đất bằng vai, khiến một tiếng rắc vang lên khắp mặt đường.

"Á!" ta kêu lên vì đau. "Đứng dậy. Đứng dậy nào."

Đứng lên chẳng dễ dàng gì. Đầu ta quay mòng mòng. Ta suýt ngất vì gắng đứng dậy. Ta đang đứng tại một cái ngõ cụt. Cách đây khoảng mười lăm mét, lối ra duy nhất dẫn đến một con đường bẩn thỉu với mặt tiền của văn phòng người hành nghề bảo lãnh và tiệm cầm đồ. Ta đoán mình đang ở đâu đó phía tây Manhattan, hoặc có lẽ là Crown Heights ở Brooklyn. Thần Zeus ắt hẳn giận ta tội độ.

Ta xem xét cơ thể mới của mình. Hình như ta là một thiếu niên da trắng, đeo giày thể thao, quần bò xanh dương, cùng áo phông polo xanh lục. Thiếu gu hết sức. Ta cảm thấy như đang phát ốm, yếu ớt, và vô cùng, vô cùng giống con người.

Ta đã, đang và sẽ chẳng thể nào hiểu nổi làm sao người trần mắt thịt các người có thể chịu được. Các người sống cả đời trong một khối thịt, không thể tận hưởng thú vui đơn giản như hóa thành chim ruồi hay tan biến thành những tia sáng rực rỡ.

Và hiện tại, ôi các vị thần còn lại, ta là một trong số các người - là một khối thịt khác.

Ta lục túi quần, lòng thầm hy vọng mình vẫn giữ chìa khóa cổ xe mặt trời. Nhưng làm gì có chuyện may mắn thế. Ta tìm thấy chiếc ví ni-lông rẻ tiền chứa một trăm đô-la Mỹ - chắc là tiền ăn trưa cho ngày đầu làm người - cùng với bằng lái xe của lứa tuổi vị thành niên tại New York có ảnh một cậu thiếu niên tóc xoăn ngố tàu, kẻ không thể là ta được, kèm cái tên Lester Papadopoulos. Thần Zeus đúng là giàu trí tưởng tượng độc ác!

Ta ngó vào trong thùng rác, mong ngóng cung, bao đựng tên, đàn lia biết đâu đã rơi xuống trần gian cùng ta. Mà kể cả harmonica ta cũng chấp hết. Chẳng có gì cả.

Ta hít một hơi thật sâu. Lạc quan lên nào, ta thầm nhủ. Ta dám chắc là mình phải còn đôi chút sức mạnh thần thánh gì đó chứ. Sự việc có thể còn thảm hơn.

Một giọng nói cộc cằn vang lên, "Ê, Cade, coi thằng nhóc dở hơi kia kìa."

Chặn lối ra con hẻm là hai thằng nhóc xấu xí: một tay béo lùn tóc bạch kim, tay kia tóc đỏ dáng cao dong dỏng. Cả hai mặc áo khoác có mũ trùm ngoại cỡ cùng quần thụng. Những hình xăm rằn rít phủ kín cổ chúng. Chỉ còn thiếu mỗi dòng "Xã hội đen đây!" được in bằng khổ chữ to ngang trán chúng thôi là hoàn hảo.

Gã tóc đỏ tằm tia cái ví trong tay ta. "Này này, lịch sự chút đi, Mikey. Trông anh bạn đây cũng thân thiện đấy." Hắn cười nhăn nhó rồi rút con dao đi sẵn khỏi thắt lưng. "Thực ra, tao cá nó muốn tặng chúng ta hết tiền của mình."

Ta đổ lỗi cho bộ não mất phương hướng vì những gì xảy ra tiếp theo.

Ta biết mình đã bị lấy đi sự bất tử, tuy nhiên ta vẫn cho rằng bản thân là thần Apollo oai phong lẫm liệt! Người ta không thể thay đổi cách nghĩ dễ dàng như, ờm, một kẻ biến thành báo tuyết.

Hơn nữa, trong mấy lần thần Zeus trừng phạt ta bằng cách biến ta thành người thường (ờ, nó từng xảy ra hai lần rồi), ta vẫn giữ lại được sức mạnh khủng khiếp và chút ít quyền năng thánh thần của mình. Nên dĩ nhiên ta mặc định bây giờ cũng thế.

Ta sẽ không cho phép hai tên lưu manh phàm phu tục tử cướp ví của Lester Papadopoulos.

Ta đứng thẳng người, hy vọng Cade lẫn Mikey sẽ bị đe dọa bởi phong thái quyền quý và dung nhan thoát tục của ta. (Tất nhiên những phẩm chất đó chẳng thể nào bị lấy khỏi ta, bất chấp ánh bằng lái xe của ta trông thế nào chẳng nữa.) Ta lờ phắt nước thải từ thùng rác đang chảy xuống cổ mình.

"Ta là thần Apollo," ta hùng hồn thông báo. "Lũ phàm trần các người có ba lựa chọn: dâng lễ vật cho ta, cúp đuôi chạy, hoặc bị hủy diệt."

Ta muốn lời mình nói vang vọng khắp con hẻm, làm rung chuyển các tòa tháp ở New York, và khiến bầu trời đổ cơn mưa từ những tàn tích bốc khói. Không chuyện nào trong số đó diễn ra. Khi nói từ hủy diệt, giọng ta trở nên the thé chói tai.

Gã tóc đỏ, Cade, còn cười góm hơn. Ta nghĩ sẽ thú vị biết bao nếu ta có thể biến đồng hình xăm rằn quanh cổ hắn thành thật rồi để chúng bóp cổ hắn tới chết.

"Mày nghĩ sao, Mikey?" hắn hỏi đồng bọn. "Chúng ta có nên dâng lễ vật cho hắn không?"

Mikey quắc mắt. Với mái tóc vàng lờm chờm, đôi mắt ti hí dữ tợn, cùng dáng người mập mạp, hẳn gợi ta nhớ đến con lợn nái quái vật từng khùng bố ngôi làng Crommyon trong những năm tháng tươi đẹp xa xưa ấy.

"Tao không có hứng thú với màn dâng lễ vật, Cade." Giọng nói nghe như thể hẳn vừa nuốt cả đồng điều thuốc lá đang cháy. "Mấy phương án khác là gì?"

"Chuồn đi?" Cade nói.

"Đẹp," Mikey đáp.

"Bị hủy diệt?"

Mikey khịt mũi. "Thế chúng ta hủy diệt nó thì sao?"

Cade tung hứng con dao rồi chụp lấy cán của nó. "Tao thích phương án này. Mà lên trước đi."

Ta dứt ví lại vào túi. Ta giơ nắm đấm lên. Ta không thích ý tưởng đè bẹp dí người thường thành món bánh quế xôi thịt chút nào, nhưng ta dám chắc mình có thể làm vậy. Ngay cả trong tình trạng suy yếu, ta vẫn mạnh hơn bất kỳ kẻ phạm trần nào nhiều lần.

"Ta cảnh cáo các người," ta nói. "Sức mạnh ta sở hữu vượt xa ngoài tầm lĩnh hội của các người."

Mikey bẻ đốt ngón tay. "Ờ, thì sao?."

Hắn xông tới.

Hắn vừa đến đúng tầm, ta liền tấn công. Ta dồn hết cơn thịnh nộ vào nắm đấm ấy. Nó sẽ đủ làm Mikey bốc hơi và để lại vết hằn hình du côn trên mặt đường.

Thay vào đây hẳn cúi xuống né, khiến ta thấy phiền phức hết biết.

Ta loạng choạng về phía trước. Ta phải nói rằng khi Prometheus tạo loài người các người từ đất sét, chắc hẳn đã làm ầu mới tạo ra đồng hàng kém chất lượng này. Chân của con người vụng về. Ta gắng giữ thăng bằng, sử dụng độ dẻo dai vô hạn của mình, nhưng Mikey đá vào lưng ta. Gương mặt rạn rở ngời ngời của ta hôn mặt đường.

Mũi ta căng phồng như túi khí. Tai ta lùm bùm. Vị sắt ngập ngụa trong mồm ta. Ta trở mình, miệng kêu rên, và thấy bóng hai gã côn đồ mờ mờ nhìn chăm chặp xuống ta.

"Mikey," Cade nói, "mày lĩnh hội được sức mạnh của thằng này không?"

"Không," Mikey trả lời. "Tao không lĩnh hội nổi."

"Lũ ngu xuẩn!" ta rên rĩ. "Ta sẽ hủy diệt các người!"

"Ha, hẳn rồi." Cade quăng con dao đi. "Nhưng trước đó tao nghĩ chúng tao sẽ giẫm bẹp ruột mày."

Cade giơ đôi giày ống của hẳn lên mặt ta, và cả thế giới trở nên đen sì.

SĂM TRUYỀN BÍ ẨN

Rick Riordan

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Ta chưa bao giờ thưởng thức mấy cú giẫm bạo liệt cỡ này kể từ ngày đấu guitar với Chuck Berry năm 1957.

Trong lúc Cade và Mikey hăng say đập, ta cuộn tròn người như một quả bóng, cố gắng bảo vệ xương sườn và đầu. Đau khinh khủng luôn. Ta nôn mửa, cả người run lên bần bật. Ta cứ ngất rồi tỉnh, những chấm đỏ nhảy nhót trước mắt. Khi lũ du côn phát mệt vì đá ta, chúng đập đầu ta bằng bịch rác, khiến nó rách bung rồi trút lên người ta cơ man nào là cặn cà-phê với vỏ trái cây mốc meo.

Sau rốt chúng lùi lại, hơi thở nặng nhọc. Mấy đôi tay thô lỗ lục lọi túi của ta và lấy ra cái ví.

"Nhìn này," Cade bảo. "Tiền mặt và thẻ căn cước của...Lester Papadopoulos."

Mike phá ra cười. "Lester? Nghe còn ngu hơn cả Apollo."

Ta sờ mũi, thứ giờ đây có kích cỡ và bề mặt na ná tấm nệm nước. Các ngón tay của ta ánh lên màu đỏ tươi.

"Máu," ta lẩm bẩm. "Vô lý."

"Quá có lý ấy chứ, Lester." Cade ngồi xổm cạnh ta. "Mà mày sắp được chảy nhiều máu hơn đó. Muốn giải thích tại sao mày chẳng có thẻ tín dụng không? Hay di động? Tao sẽ rất bực khi biết mình tốn công cho mày ăn đá chỉ vì một trăm đô."

Ta nhìn trần trời mấy đầu ngón tay dính máu. Ta là một vị thần. Ta không có máu đỏ. Ngay cả trước kia lúc bị biến thành phàm nhân, máu thánh hoàng kim vẫn chảy trong huyết quản của ta. Ta chưa từng...thay da đổi thịt cỡ này. Đây ắt hẳn là một sai lầm. Một trò bịp. Một cái gì đó.

Ta cố ngồi dậy.

Tay ta đụng trúng vỏ chuối và ta lại ngã lăn quay. Hai gã du côn khoái trá cười âm lên.

"Tao thích thằng này quá!" Mikey nói.

"Ừ, nhưng đại ca bảo phải tìm mấy đứa giàu giàu mà." Cade phàn nàn.

"Đại ca..." ta lầm bầm. "Đại ca á?"

"Đúng vậy, Lester." Cade búng ngón tay vào thái dương ta. "'Ông ấy bảo bọn tao tới cái ngõ này và nên cho mày ăn tí đòn, rồi lột sạch đồ của mày. Nhưng cái này -" hắn vẩy vẩy tờ tiền dưới mũi ta - "còn chẳng bỏ một ngày công."

Bất chấp tình thế ngặt nghèo, lòng ta trào dâng niềm hy vọng. Nếu mấy tay du thủ du thực này được cử đến tìm ta, "đại ca" của chúng hẳn phải là một vị thần. Không người trần nào biết ta sẽ rớt xuống hạ giới tại vị trí này. Biết đâu Cade với Mikey cũng chẳng phải người thường. Biết đâu chúng là những quái vật hay tinh linh biết cải trang hết sức khéo léo. Chỉ ít vậy mới giải thích được vụ ta dễ dàng thảm bại dưới tay chúng.

"Ai - ai là đại ca của các người?" Ta chật vật đứng dậy, cặn cà-phê chảy khỏi vai ta. Cơn choáng váng làm ta tưởng mình đang bay quá gần hơi thở của vị thần nguyên thủy hỗn mang Chaos, nhưng ta nhất quyết không khúm núm trước chúng. "Thần Zeus sai các người tới à? Hay là Ares? Ta muốn được tiếp kiến!"

Mikey và Cade nhìn nhau như thể muốn nói: "Thằng này chưa uống thuốc hả mày?"

Cade nhặt con dao lên. "Mày cố tình không chịu hiểu hả, Lester?"

Mikey rút thắt lưng ra, chiều dài cỡ xích xe đạp rồi quấn nó quanh nắm đấm của hắn.

Ta quyết định sẽ cất tiếng hát để thu phục chúng. Chúng có thể chống lại nắm đấm của ta, nhưng chẳng kẻ phạm phu tục tử nào kháng cự được giọng ca hoàn mỹ mà ta sở hữu. Ta đang phân vân giữa "Em Làm Tôi Si Mê" với bài hát tự sáng tác, "Em Yêu, Ta Là Vị Thần Thơ Ca Trong Lòng Em", khi một giọng nói thét vang, "Này!"

Bọn lưu manh quay đầu lại. Phía trên kia, đứng sừng sững ở đầu cầu thang của lối thoát hiểm tầng hai, là một cô nhóc khoảng mười hai tuổi. "Để anh ta yên," cô nhóc ra lệnh.

Đầu tiên ta nghĩ Artemis đến viện trợ. Em gái ta thường xuất hiện với bề ngoài của một-cô-bé-mười-hai-tuổi vì những lý do mà ta chẳng hiểu hết được. Nhưng ta có linh cảm đây không phải em ấy.

Cô nhóc đứng tại cầu thang thoát hiểm không hẳn dấy lên nỗi sợ hãi trong lòng người ta. Con bé vừa mập vừa lùn, với mái tóc sẫm bù xù cắt theo kiểu gáo dừa cùng cặp kính mắt mèo màu đen có đính đá thạch anh ở góc. Bất chấp trời giá rét, nhóc chẳng hề mặc áo choàng. Trang phục của cô nhóc trông cứ như được lựa chọn bởi con nít mẫu giáo - giày thể thao đỏ, quần bó vàng, váy cộc tay xanh lá. Ta có cảm giác con bé đang trên đường tới một bữa tiệc hóa trang trong bộ y phục đèn giao thông.

Ấy thế mà ... có gì đó dữ dội trong biểu cảm của cô nhóc. Con bé sở hữu cái quắc mắt bướng bỉnh y hệt cô bạn gái cũ Cyrene của ta mỗi lần nàng vật nhau với sư tử.

Mikey và Cade chẳng thèm phân vân lấy nửa phút.

"Cút đi, ranh con," Mikey bảo cô nhóc.

Cô nhóc giậm chân thành thịch, làm cầu thang thoát hiểm rung lắc. "Ngõ của tao. Luật của tao!" Giọng mũi hống hách mà cô nhóc phát ra nghe như đang mắng mỏ người bạn cùng chơi trong mấy trò nhập vai. "Bất cứ cái gì kẻ dờ hơi kia có đều là của tao, kể cả tiền trong ví anh ta!"

"Sao ai cũng gọi ta là đứa dờ hơi thế?" ta yếu ớt hỏi. Lời nhận xét bất công quá đấy, dù cho ta bị đánh tả tơi với rác rưởi đầy người chẳng nữa, nhưng chẳng ai chú ý tới ta cả.

Cade lườm cô nhóc. Màu đỏ từ mái tóc như đang thấm vào mặt hăn. "Mày xàm cái gì với bọn tao vậy . Cút đi, con nhãi!" Hăn cầm một quả táo thối rồi ném.

Cô nhóc không hề giật mình. Quả táo đáp xuống cạnh chân nhóc ấy, vô hại lăn đi chỗ khác và dừng lại.

"Muốn chơi với thức ăn hả?" Cô nhóc quệt mũi. "Thích thì chiều."

Ta không thấy nhóc ấy đá quả táo, nhưng nó bay trở về với độ chuẩn xác chết người để đập trúng ngay mũi Cade. Hăn ngã dập mông.

Mikey gầm gừ. Hăn nhào tới cầu thang thoát hiểm, song một vỏ chuối xem chừng đã trườn đến chặn giữa đường đi của hăn. Hăn trượt chân ngã cái rầm. "Ốiiii!"

Ta lùi lại khỏi mấy tay du côn thất trận. Ta tự nhủ liệu mình có nên đánh bài chuồn không, nhưng đi cà nhắc thế này khó lắm. Mà ta cũng không muốn bị tấn công bởi trái cây thối đầu.

Cô nhóc trèo qua lan can, tiếp đất bằng sự nhanh nhẹn đáng kinh ngạc rồi túm lấy một bao rác từ cái thùng.

"Dừng tay!" Cade vội vã chạy ngang như con cua để tránh xa cô nhóc. "Nói chuyện cái đã!"

Mikey rên rỉ trong lúc xoay người lại.

Cô nhóc trề môi. Đôi môi nứt nẻ. Vài sợi lông đen lưa thưa mọc ở mép nhóc ấy.

"Tôi không thích mấy người," nhóc ấy nói. "Mấy người đi đi."

"Đồng ý!" Cade bảo. "Đi ngay đây! Chỉ là..."

Hắn với tay lấy mấy tờ tiền nằm rải rác giữa đồng cặn cà-phê.

Cô nhóc quăng túi rác mình đang cầm. Nó nổ tung giữa không trung, nhả ra một đồng chuỗi thối nhiều đến khó tin. Cade bị đè bẹp. Người Mikey thì dính hàng đồng vỏ chuỗi như thể hắn đang bị tấn công bởi con sao biển ăn thịt người.

"Rời khỏi con ngõ của tôi," cô nhóc nói. "Ngay bây giờ."

Từ trong thùng rác, thêm nhiều cái túi nổ tung như hạt bỏng ngô, trút cơn mưa củ cải, vỏ khoai tây, cùng các thứ chất thải khác xuống Cade lẫn Mikey. Thật kỳ diệu là ta không bị dính chường tí nào. Mặc kệ thương tích đầy mình, hai gã lưu manh loạng choạng đứng dậy rồi vừa cong đuôi chạy vừa la hét inh ỏi.

Ta quay đầu nhìn vị cứu tinh tí hon. Ta chẳng lạ gì những phụ nữ nguy hiểm. Em gái ta có thể bắn ra hàng loạt mũi tên chết người. Mẹ kế ta, Hera, thường xuyên khiến người trần hóa điên rồi để họ bám vằm nhau. Thế mà cô nhóc mười hai tuổi tay cầm bịch rác này lại làm ta căng thẳng.

"Cảm ơn," ta đánh liều cất tiếng.

Cô nhóc khoanh tay lại. Trên hai ngón giữa của nhóc là cặp nhẫn đôi bằng vàng khắc các con dấu hình trăng lưỡi liềm. Đôi mắt cô nhóc ánh lên như mắt một con quạ. (Ta có thể so sánh thế vì chính ta sáng tạo ra loài quạ mà.)

"Đừng cảm ơn tôi," cô nhóc nói. "Anh vẫn còn đang ở trong ngõ của tôi đấy."

Cô nhóc đi vòng quanh ta, dò xét ta cứ như ta là con bò chiến lợi phẩm. (Ta cũng có thể so sánh vậy, vì ta từng đi thu thập bò chiến lợi phẩm.)

"Anh là thần Apollo ấy hả?" Nghe giọng cô nhóc không hề trầm trồ. Trông nhóc cũng chẳng hoảng sợ gì cái ý nghĩ thần linh đang sống giữa thế giới con người.

"Nhóc đã nghe thấy?"

Cô gật đầu. "Nhìn anh đâu không giống thần thánh."

"Hiện giờ ta không ở đỉnh cao phong độ," ta thừa nhận. "Cha ta, thần Zeus, đã trục xuất ta khỏi Olympus. Còn nhóc là ai?"

Hương bánh táo nướng thoang thoang tỏa ra từ người cô nhóc, cũng đáng kinh ngạc, vì bộ dạng con bé khá lôi thôi. Phần nào trong ta muốn tìm cái khăn sạch để lau mặt cho cô nhóc, rồi đưa tiền để nhóc ấy đi ăn một bữa nóng sốt. Phần khác trong ta lại muốn dùng ghế xua cô nhóc đi phòng khi cô định cắn ta. Cô nhóc gọi ta nhớ đến mấy sinh vật lang thang mà em gái ta lúc nào cũng nhận nuôi: chó, báo, trinh nữ vô gia cư, rồng cỡ nhỏ.

"Tôi tên là Meg," cô nhóc đáp.

"Gọi tắt của Megara? Hay Margaret?"

"Margaret. Nhưng đừng bao giờ gọi tôi là Margaret."

"Nhóc là á thần hả, Meg?"

Cô nhóc đẩy mắt kính. "Sao anh nghĩ thế?"

Một lần nữa, cô nhóc không có vẻ ngạc nhiên vì câu hỏi. Ta linh cảm trước kia nhóc ấy đã nghe nói tới cụm từ á thần.

"À," ta nói, "nhóc rõ ràng sở hữu chút quyền năng. Nhóc đánh đuổi côn đồ bằng trái cây thối. Hay là nhóc có thể phù phép mấy quả chuối? Hoặc thao túng rác? Ta từng quen một nữ thần La Mã, Cloacina, người chỉ huy hệ thống cống rãnh trong thành phố. Biết đâu nhóc là bà con...?"

Meg bĩu môi. Ta có cảm tưởng hình như mình vừa nói sai, song ta không nghĩ ra là sai cái gì.

"Tôi nghĩ mình sẽ lấy tiền của anh thôi," Meg tuyên bố. "Đi đi. Đi khỏi đây."

"Không, chờ đã!" Nỗi tuyệt vọng len lỏi vào giọng nói của ta. "Làm ơn, ta - ta có thể cần trợ giúp."

Hiển nhiên, ta thấy thật lố bịch. Ta - vị thần của tiên tri, dịch bệnh, cung thuật, chữa trị, âm nhạc, và hănf hà sa số thứ nữa mà giờ ta chẳng nhớ ra, đang cầu xin sự giúp đỡ từ con nhóc đường phố ăn mặc lòn lẹt. Nhưng ta còn ai khác đâu. Nếu đứa bé này lấy tiền của ta rồi đá ta ra ngoài phố phường mùa đông tàn khốc, ta không nghĩ mình chống cự nổi.

"Cứ cho là tôi tin anh..." Giọng Meg chuyển sang lối nói ê a, như thể cô nhóc sắp thông báo luật chơi: Ta sẽ làm công chúa, còn người làm nô tỳ rửa bát. "Cứ cho là tôi quyết định giúp đi. Rồi xong sao?"

Hỏi hay đấy, ta nghĩ. "Chúng ta...chúng ta đang ở Manhattan?"

"Ừ đúng." Cô nhóc xoay người rồi nghịch ngợm làm động tác đá xoạc.
"Khu Nhà Bếp Địa Ngục."

Nghe một đứa bé nói Nhà Bếp Địa Ngục có vẻ sai sai. Thế nhưng, việc một đứa bé sống trong con hẻm và dùng rác oanh tạc lũ lưu manh cũng không đúng thế nào ấy.

Ta định đi bộ tới Tòa nhà Empire State. Đây là cổng vào thời hiện đại của Đỉnh Olympus, nhưng ta ngờ rằng đám lính canh sẽ không cho ta lên tầng sáu trăm bí mật. Thần Zeus đâu dễ tính đến thế.

Chắc ta có thể tìm ông bạn nhân mã lâu năm của mình, Chiron. Ông ấy có khu trại tập huấn ở Long Island. Ông ấy có thể cung cấp chỗ ở và chỉ dẫn cho ta. Tuy nhiên, đấy sẽ là một hành trình gian nan. Một vị thần mất khả năng tự vệ sẽ thành miếng mồi ngon. Bất kỳ con quái vật nào trên đường đi đều sẽ sung sướng tột độ khi được moi ruột ta. Những tinh linh ghen ăn tức ở với các tiểu thần dám cũng sẽ hân hoan chào mừng cơ hội này. Lại còn "đại ca" bí ẩn của Cade và Mikey nữa chứ. Ta chả đoán ra nổi hấn là ai, hay liệu hấn còn các thuộc hạ ghê gớm hơn để sai đi uy hiếp ta không.

Mà ngay cả khi ta đến được Long Island, đôi mắt phàm tục này có thể sẽ không tìm thấy trại của Chiron ở giữa thung lũng được phép thuật ngụ trang. Ta cần một người dẫn đường đến đó - người nào kinh nghiệm đầy mình và ở gần đây...

"Ta có ý này." Ta đứng thẳng người hết mức cho phép của cơ thể bầm dập. Thật khó để ra vẻ tự tin với cái mũi bê bết máu cùng cặn cà-phê chảy trên quần áo. "Ta biết người có thể giúp. Cậu ấy sống ở Khu Thượng Đông. Đưa ta đến chỗ cậu ấy, và ta sẽ ban thưởng cho nhóc."

Meg phát ra thứ tiếng pha trộn giữa hắt hơi và cười nhạo. "Ban thường cái gì?" Cô nhóc nhảy lòng vòng, tay giật lấy những tờ hai mươi đô ra khỏi đồng rác. "Tôi đã lột sạch tiền của anh rồi."

"Ê!"

Cô nhóc ném về phía ta cái ví, giờ nó rộng tuếch ngoại trừ bằng lái xe cho trẻ vị thành niên của Lester Papadopoulos.

Meg ngân nga, "Tôi giữ tiền của anh này, tôi giữ tiền của anh này."

Ta nén tiếng gầm gừ. "Nghe này, nhóc con, ta sẽ không làm người thường mãi đâu. Rồi sẽ có ngày ta trở lại thành thần. Lúc đó ta sẽ thưởng công cho ai giúp đỡ ta - và trừng phạt những kẻ không hợp tác."

Cô nhóc chống nạnh. "Sao anh biết chuyện gì sẽ xảy ra? Anh từng làm người thường chưa?"

"Thật ra là rồi. Hai lần lận đó! Trong cả hai lần, hình phạt của ta chỉ kéo dài vài năm là cùng!"

"À thế hả? Và anh làm thế nào để trở lại dạng thần thánh hay cái quỷ gì đấy của anh?"

"Dạng thánh không phải từ có thật," ta chỉ ra, dù dây thần kinh thơ ca của ta đang nghĩ cách để vận dụng nó. "Thường thường thần Zeus yêu cầu ta làm nô lệ cho á thần quan trọng nào đó. Như anh chàng sống ở khu phố trên ta vừa nhắc đến chẳng hạn. Cậu ấy đúng chuẩn luôn! Ta sẽ làm bất cứ cái gì chủ nhân mới mong muốn trong vài năm. Chỉ cần ngoan ngoãn, ta sẽ được phép về lại Olympus. Bây giờ ta chỉ phải hồi phục sức mạnh và tìm cách-

"Sao anh biết chắc là á thần nào?"

Ta chớp mắt. "Gì?"

"Á thần mà anh được định phải phục vụ ấy, đồ ngố."

"Ta...à thì. Ừm, thường thì nó khá rõ ràng. Đại khái là ta vô tình gặp họ. Nên ta mới muốn đến Khu Thượng Đông. Chủ nhân mới của ta sẽ tuyên bố quyền làm chủ và-"

"Tôi là Meg McCaffrey!" Meg lè lưỡi chọc tức ta. "Và tôi tuyên bố tôi là chủ nhân của anh!"

Phía trên đầu, sấm chớp giạt đùng đùng giữa bầu trời xám xịt. Âm thanh vang khắp góc ngách thành phố y hệt tiếng cười thần thánh.

Cái gì còn sót lại từ niềm kiêu hãnh của ta biến thành nước đá rồi nhỏ giọt vào đôi tất ta đeo. "Ta vừa tự đưa đầu vào tròng, phải không?"

"Chuẩn!" Meg nhún nhảy bằng đôi giày thể thao đỏ. "Sẽ vui lắm đây!"

Khó khăn lắm ta mới kiềm nén được thôi thúc òa khóc ngay tại chỗ. "Nhóc chắc mình không phải Artemis hay một thợ săn trá hình chứ?"

"Tôi là thứ kia kìa," Meg vừa trả lời vừa đếm tiền của ta. "Thứ anh nói hồi nãy. Một á thần."

"Sao nhóc biết?"

"Thì biết vậy thôi." Cô nhóc nhìn ta cười tự mãn. "Và giờ tôi có một vị thần tay sai tên Lester!"

Ta ngược mặt nhìn trời. "Làm ơn, cha ơi, con hiểu rồi mà. Làm ơn, con không làm được đâu!"

Thần Zeus chả thèm hồi đáp. Ông ấy ắt hẳn đang bận túi bụi quay lại cảnh tượng thốn cùng thốn cực của ta để chia sẻ trên Snapchat.

"Vui lên đi," Meg bảo ta. "Người anh muốn gặp là ai - cái anh chàng sống ở Khu Thượng Đông ấy?"

"Một á thần khác," ta nói. "Cậu ấy biết đường đến khu trại nơi ta sẽ có chỗ ở, chỉ dẫn, thức ăn-"

"Thức ăn?" Tai Meg vênh lên tựa tựa các góc nhọn trên kính của cô nhóc. "Thức ăn ngon chứ?"

"Ô, bình thường ta chỉ dùng thức ăn thần thánh, nhưng, mà chắc cũng được đấy."

"Thế thì đây là mệnh lệnh đầu tiên của tôi! Chúng ta sẽ tìm anh chàng đưa hai ta tới chỗ khu trại!"

Ta thở dài ai oán. Hợp đồng nô lệ này sẽ dài lắm đây.

"Tuân lệnh," ta nói. "Đi tìm Percy Jackson nào."

SĂM TRUYỀN BÍ ẨN

Rick Riordan

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Trong lúc lê bước trên Đại lộ Madison, các câu hỏi khiến tâm trí ta quay cuồng: Tại sao thần Zeus không đưa ta áo khoác mùa đông? Percy Jackson sống đâu mà xa quá thế? Sao người đi bộ cứ nhìn ta chòng chọc?

Ta tự hỏi phải chăng ánh sáng huy hoàng cao sang của ta đang dần trở lại. Có lẽ cư dân New York đang choáng ngợp trước sức mạnh siêu phàm và dung huy hoàng của ta.

Meg McCaffrey chặn đứng mộng tưởng của ta.

"Anh bốc mùi," cô nhóc nói. "Nhìn anh như vừa bị trấn lột."

"Ta đúng là vừa bị trấn lột mà. Còn chịu kiếp nô lệ dưới trướng một đứa bé con nữa."

"Không phải nô lệ." Cô nhóc nhai một miếng da ngón tay cái rồi phun nó ra. "Hợp tác đôi bên cùng có lợi thì đúng hơn."

"Đôi bên cùng có lợi nghĩa là nhóc ra lệnh và ta bị buộc phải hợp tác á?"

"Chính xác." Nhóc dừng trước tủ kính bày hàng của một cửa tiệm. "Thấy chưa? Trông anh kinh chết được."

Hình ảnh phản chiếu nhìn chằm chằm vào ta, nhưng nó chẳng phải ta. Không đời nào. Gương mặt y chang ảnh thẻ căn cước của Lester Papadopoulos.

Ta cỡ mười sáu tuổi. Mái tóc dài trung bình tối màu và xoắn tít - đây là một tóc từng khiến ta chói lòa vào thời Athens, và những năm 1970. Đôi mắt ta màu xanh dương. Mặt ta trông cũng đủ độ dễ thương theo kiểu ngố tàu, song nó bị hủy hoại bởi cái mũi sưng phồng màu cà tím, thứ nhỏ ra những giọt máu kinh khủng tạo thành bộ ria ở môi trên của ta. Tệ hơn nữa, má ta chi chít mấy vết mẩn mà ta ngờ ngợ là... Tim ta đánh đu lên tận cuống họng.

"Ôi các vị thần ơi!" ta kêu khóc. "Này, cái này là mụn ấy hả?"

Những vị thần bất tử không bao giờ nổi mụn. Đây là một trong các đặc quyền bất di bất dịch của chúng ta. Thế mà khi ta áp sát vào mặt kính, ta thấy làn da mình quả thật đã thành bãi mìn đầy mụn đầu trắng lẫn mụn mủ.

Ta cuộn tay thành nắm đấm rồi rền rĩ với trời cao ác nhân thất đức, "Thần Zeus, con đã làm gì mà phải gánh kiếp nạn này?"

Meg giật giật tay áo "Anh cứ vậy người ta tưởng anh ăn trộm đấy."

"Quan trọng nữa sao? Ta phải mang lốt một thằng nhóc vị thành niên, mà thậm chí nó còn không có làn da hoàn hảo! Ta cá mình cũng không có..." Với cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng, ta kéo áo lên. Cơ hoành của ta phủ đầy mấy vết hoa văn tím bầm từ cú ngã đập mặt vào thùng rác và màn ăn đòn sau đấy mà ta phải hứng chịu. Nhưng khiếp đảm hơn là bụng ta đầy mỡ.

"Ôi, không, không, không." Ta lão đảo trên via hè, hy vọng đồng mỡ bụng đừng bám theo mình. "Cơ bụng tám múi của ta đâu? Ta luôn luôn có tám múi mà. Ta chưa từng có mỡ bụng. Chưa bao giờ suốt bốn ngàn năm nay!"

Meg lại khịt khịt cười chế giễu. "Xùy, bánh bèo, có gì đâu chứ."

"Ta béo!"

"Anh rất bình thường. Người bình thường đâu có tám múi. Đi nào."

Ta muốn phản đối mình không bình thường cũng chẳng phải là người, nhưng với nỗi tuyệt vọng dần lớn mạnh, ta nhận ra cụm từ đó giờ như hoàn toàn dành cho ta.

Ở phía bên kia tủ kính, gương mặt của nhân viên bảo vệ lù lù xuất hiện, quắc mắt nhìn ta. Ta để Meg lôi mình đi tiếp.

Cô nhóc nhảy chân sáo, chốc chốc lại nhặt lên một đồng xu hay đũa người quanh cột đèn. Đứa bé dường như chả hề gặp vấn đề gì trước tiết trời lạnh lẽo, cuộc hành trình đầy hiểm nguy phía trước, và cả thực tế là ta đang đau đớn vì mụn nhọt nữa.

"Sao nhóc bình tĩnh thế?" ta gắng hỏi. "Nhóc là á thần, đang đi cùng một vị thần, trên đường tới khu trại nơi nhóc sẽ gặp những người giống mình. Không cái nào trong số đó làm nhóc sợ sệt ả?"

"Ừây." Cô nhóc gấp một tờ hai mươi đô của ta thành máy bay giấy. "Tôi từng chứng kiến hàng đống chuyện quái gở."

Ta những muốn hỏi cái gì còn quái gở hơn buổi sáng mà bọn ta vừa trải qua. Rồi ta quyết bản thân sẽ chẳng chịu nổi cơn khủng hoảng khi biết được. "Nhóc đến từ đâu vậy?"

"Nói rồi mà. Cái ngõ ấy."

"Không, nhưng...cha mẹ nhóc đâu? Gia đình? Bạn bè?"

Vẻ khốn khổ lướt ngang khuôn mặt cô nhóc. Con bé chuyển sự chú ý về lại cái máy bay hai mươi đô. "Không quan trọng."

Khả năng phán đoán cảm xúc con người thượng đẳng của ta mách bảo cô nhóc đang che giấu điều gì đó, nhưng với á thần thì vậy cũng không lạ.

Những đứa trẻ được ban phúc có cha mẹ thần thánh nhạy cảm vô cùng về hoàn cảnh bản thân. "Và nhóc chưa từng nghe nói đến Trại Con Lai à? Hay Trại Jupiter?"

"Ừm." Cô nhóc dùng đầu ngón tay kiểm tra chóp cái máy bay. "Nhà Perry còn cách bao xa?"

"Percy chứ. Ta không chắc. Ta nghĩ là...vài dặm nhà nữa."

Câu trả lời có vẻ khiến Meg hài lòng. Cô nhóc nhảy lò cò về phía trước, phóng máy bay tiền giấy rồi thu hồi nó. Nhóc nhào lộn qua ngã tư tại Đường Đông Bảy Mười Hai - trang phục con bé tựa cơn bão mang sắc màu đèn giao thông sắc sỡ làm ta lo lắng đâu người lái xe nhìn nhầm rồi nghiến cô nhóc bẹp dí. May thay, các tài xế ở New York đã quá quen chuyện lạng lách quanh những người đi bộ bất cẩn.

Ta nhận ra rằng Meg phải là một á thần hoang dã. Hiếm gặp, tuy nhiên không phải chưa bao giờ có. Không có mạng lưới hỗ trợ, không được phát hiện bởi thần rừng hay á thần khác hoặc được rèn luyện bài bản, thế mà cô nhóc vẫn đủ sức xoay xở để sống sót. Nhưng vận may của cô sẽ chẳng thể kéo dài. Quái vật chuyên môn bắt đầu săn lùng và giết hại các anh hùng non nớt vào thời điểm họ tròn mười ba tuổi, khi sức mạnh thật sự của họ dần lộ rõ. Meg không còn mấy thời gian. Cô nhóc cần đến Trại Con Lai nhiều như ta vậy. Gặp ta đúng là may mắn cho con bé.

(Ta biết câu cuối là quá thừa. Bất kỳ ai được gặp ta đều sẽ đổ hết, có lẽ các người hiểu ý ta rồi đấy.)

Nếu ta còn là đấng toàn năng, ta có thể lượm lặt thông tin về số phận của Meg. Ta có thể nhìn vào linh hồn cô nhóc và thấy mọi thứ ta cần biết về dòng dõi thần thánh, sức mạnh, động cơ lẫn bí mật của nhóc ấy.

Giờ thì ta mù tịt. Ta chỉ dám chắc cô nhóc là á thần vì đã thành công giành quyền làm chủ nhân của ta. Thần Zeus xác thực quyền lợi của nhóc

bằng một tràng sấm sét khoa trương, ầm ĩ. Ta cảm thấy sợi dây trời buộc mình giống hết tấm vải liệm được thêu dệt từ vỏ chuối. Dù Meg McCaffrey là ai đi chăng nữa, rồi làm thế nào cô nhóc tìm thấy ta, thì hiện tại định mệnh của bọn ta đã dính chặt với nhau.

Chuyện này mất mặt gần như ngang ngửa với đồng mụn.

Bọn ta rẽ về hướng đông vào Đường Tám Mười.

Khi bọn ta đặt chân tới Đại lộ Số hai, khu dân cư dần dà trông quen thuộc hơn - lớp lớp nhà chung cư, cửa hàng dụng cụ hạng nặng, cửa hàng tiện ích, và nhà hàng Ấn Độ. Ta biết Percy Jackson sống đâu đó quanh đây, có điều là các chuyến đi giữa không trung của ta trên cỗ xe mặt trời cho ta đặc quyền vượt quá định hướng từ Google Trái đất. Ta không quen di chuyển trên đường phố.

Hơn nữa, trong thân thể phàm nhân này, trí nhớ chẳng chút tì vết của ta đã xuất hiện một đồng tì vết. Nỗi sợ hãi và nhu cầu thiết yếu của phàm nhân làm tâm trí ta hoang mang. Ta muốn ăn. Ta muốn dùng nhà vệ sinh. Cơ thể ta đau nhức. Quần áo ta hôi hám. Ta tưởng như não mình bị nhồi bông ướt sũng. Thật đấy, sao con người các người chịu nổi vậy?

Đi thêm vài dãy nhà nữa thì hỗn hợp giữa tuyết và mưa bắt đầu đổ xuống. Meg cố dùng lưỡi nếm hạt nước, mà ta nghĩ làm vậy để uống thì đúng thiếu hiệu quả, nó lại còn là nước bẩn nữa chứ. Ta run rẩy và tập trung nghĩ đến những điều tốt đẹp: Quần đảo Bahamas, Chín Nàng Thơ đang hòa ca, vô số hình phạt khốc liệt mà ta sẽ giáng xuống Cade và Mikey khi ta trở lại làm thần.

Ta vẫn thắc mắc về đại ca của chúng, rồi còn sao hẳn biết chính xác nơi ta sẽ rơi xuống trần gian. Không phàm nhân nào có thể có được thông tin đó. Thực ra, càng nghĩ ta càng chẳng hiểu tại sao vì dù là thần linh đi nữa (trừ ta ra nhé) cũng khó đoán biết tương lai một cách chính xác như

vậy. Suy cho cùng, ta từng là vị thần tiên tri, chủ nhân của Nhà Tiên Tri Delphi, người điều phối những buổi chiếu thử phim về tương lai chất lượng cao trong nhiều thiên niên kỷ.

Hiển nhiên, kẻ thù thì ta chả thiếu. Một trong những hệ lụy tất yếu của việc ta xuất sắc siêu phàm là ta thu hút đủ loại đồ kị từ khắp mọi nơi. Song ta chỉ nghĩ đến được một kẻ địch duy nhất có thể nói trước tương lai. Và nếu hẳn tìm kiếm ta trong tình trạng suy yếu này...

Ta vùi suy nghĩ đó xuống. Ta có đủ chuyện để lo rồi. Thật vô nghĩa khi tự dọa bản thân sợ chết khiếp bằng những giả thuyết.

Bọn ta bắt đầu tìm kiếm hai bên đường, kiểm tra tên trên thùng thư lẫn hệ thống chuông cửa. Khu Thượng Đông chứa một số lượng gia đình mang họ Jackson nhiều bất ngờ. Phiền phức vô cùng.

Sau vài lần thử thất bại, bọn ta rẽ vào góc đường kia và ở đó, đỗ bên dưới cây bằng lăng là chiếc xe Prius đời cũ. Mui xe hằn dấu vết chẳng lẫn đi đâu được của móng guốc ngựa pegasus. (Sao ta biết chắc hả? Ta biết rõ về dấu móng guốc lắm. Ngoài ra, ngựa thường đâu phi nước đại trên mấy chiếc xe Toyota. Chỉ trừ lũ pegasus thôi.)

"Ê" ta bảo Meg. "Sắp tới rồi."

Cách đây nửa dặm nhà, ta nhận ra căn hộ ấy: ngôi nhà gạch năm tầng với những bộ máy điều hòa han rỉ gắn ngoài cửa sổ. "Đây rồi!" ta mừng rỡ reo lên.

Đến cầu thang hiên, Meg khựng lại như thể cô nhóc vừa đập mặt một hàng rào vô hình. Cô nhóc nhìn chăm chăm Đại lộ Số hai, đôi mắt đen ánh lên bất an.

"Sao thế?" ta hỏi.

"Hình như tôi lại thấy chúng."

"Chúng?" ta dõi theo ánh mắt cô nhóc nhưng chẳng thấy gì bất thường. "Đám du côn trong hẻm á?"

"Không. Vài..." Cô nhóc xua tay. "Đốm sáng. Thấy chúng ở Đại lộ Park."

Tim ta nhảy vọt từ nhịp điệu thông thả sang trạng thái hoạt bát hăng hái. "Đốm sáng? Sao nhóc không nói sớm?"

Cô nhóc gõ gõ cạnh kính. "Tôi đã thấy nhiều thứ kỳ dị. Bảo anh rồi mà. Phần lớn thì chúng không gây rắc rối cho tôi, nhưng..."

"Nhưng nếu chúng bám theo chúng ta," ta tiếp lời, "thì không hay tí nào."

Ta kiểm tra con đường lần nữa. Ta không thấy gì khả nghi, nhưng ta chẳng hề nghi ngờ việc Meg đã bắt gặp mấy đốm sáng. Rất nhiều tinh linh có thể xuất hiện ở tình trạng đó. Ngay cha ta, thần Zeus, cũng từng hóa thành đốm sáng để lừa cảm một phụ nữ phạm trần. (Mà tại sao nữ nhân phạm trần ấy lại thấy thế là quyến rũ thì ta chịu chết.)

"Chúng ta nên vào trong," ta nói. "Percy Jackson sẽ giúp chúng ta."

Nhưng Meg vẫn chần chừ. Cô nhóc chẳng may sợ hãi trong lúc bản loạn xạ rác vào đám trần lột tại con ngõ cụt mà giờ lại đang dẫn đi chuyện bấm chuông cửa. Ta chợt nghĩ phải chăng trước kia nhóc đã từng gặp á thần. Biết đâu mấy cuộc gặp gỡ đó chẳng có gì tốt đẹp.

"Meg," ta nói, "ta công nhận vài á thần không phải người tốt. Ta có thể kể nhóc nghe hết thảy các câu chuyện về những kẻ mà ta buộc phải giết hay biến chúng thành thảo mộc."

"Thảo mộc?"

"Nhưng Percy Jackson lúc nào cũng đáng tin cậy. Nhóc không phải sợ. Hơn nữa, cậu ấy thích ta lắm. Ta đã dạy mọi thứ cậu ấy biết."

Cô nhóc nhú mày. "Thật hả?"

Ta thấy sự ngây thơ của cô nhóc cũng khá duyên dáng. Có quá nhiều thứ rõ ràng rành rành ra đây mà cô không hề biết. "Tất nhiên rồi. Đi thôi nào."

Ta bấm chuông. Vài giây sau, giọng nhòe nhòe của một phụ nữ trả lời, "Ai đây?"

"Xin chào," ta nói. "Apollo đây."

Im lặng.

"Thần Apollo ấy," ta thêm vào, nghĩ rằng mình cần cụ thể hơn. "Percy có nhà không?"

Im lặng kéo dài hơn, tiếp bước bởi giọng nói thì thầm trao đổi giữa hai cá nhân. Cửa trước rung lên. Ta đẩy nó ra. Đúng lúc ta bước vào trong, khước mắt ta bắt gặp một chuyển động chớp nhoáng. Ta sẫm soi via hè nhưng vẫn chẳng thấy gì.

Có lẽ nó là một cái bóng. Hay tuyết bay. Hoặc có khi là một đốm sáng. Da đầu ta ngứa râm ran vì lo sợ.

"Gì thế?" Meg hỏi.

"Chắc không có gì đâu." Ta ép mình vui vẻ trả lời. Ta không muốn Meg bỏ chạy khi bọn ta đã gần chạm tới sự an toàn. Hiện tại bọn ta bị ràng buộc với nhau. Ta sẽ phải đi theo cô nhóc nếu bị sai bảo, và ta chẳng thích thú gì khi phải sống trong con ngõ chật chội đời đời kiếp kiếp. "Đi lên thôi. Chúng ta không thể để chủ nhà chờ đợi."

Sau bao chuyện ta làm cho Percy Jackson, ta trông chờ niềm hạnh phúc vô bờ bến khi được ta ghé thăm. Một màn chào đón đầm lệt, đốt vài món đồ cúng tế, cùng lễ hội nho nhỏ vinh danh ta là hết sức hợp tình hợp lý.

Thay vào đấy, chàng trai trẻ mở tung cửa và nói, "Tại sao chứ?"

Như bao lần, ta ngỡ ngàng bởi sự tương đồng giữa cậu ấy và cha, thần Poseidon. Cậu có cùng đôi mắt xanh biếc của biển cả, mái tóc đen óng loà xoà tương tự, cả những đường nét khuôn mặt đẹp trai mà có thể dễ dàng biến chuyển từ hài hước thành giận dữ. Thế nhưng, Percy Jackson không ủng hộ trang phục quần ngắn đi biển và áo sơ-mi Hawaii của cha mình. Cậu mặc quần jean rách cùng áo xanh dương có mũ trùm đầu thêu chữ Đội tuyển bơi lội AHS ở phía trước.

Meg đi lần vào hành lang, núp sau lưng ta.

Ta gắng sức rặn ra nụ cười. "Percy Jackson, ta chúc phúc cho cậu! Ta cần người trợ giúp."

Mắt Percy chuyển hướng từ ta sang Meg. "Bạn ngài là ai thế?"

"Đây là Meg McCaffrey," ta đáp, "một á thần cần được đưa tới Trại Con Lai. Cô nhóc đã cứu ta khỏi đám lưu manh đường phố."

"Cứu..." Percy dò xét khuôn mặt nham nhở của ta. "Ý ngài là vẻ ngoài 'thanh niên te tua' không phải hóa trang á? Trời đất, chuyện gì đã xảy ra với ngài thế?"

"Ta có nhắc tới lũ lưu manh rồi mà."

"Nhưng ngài là một vị thần."

"À thì là mà...ta từng là một vị thần."

Percy chớp mắt. "Từng?"

"Hơn nữa," ta nói, "ta khá chắc chắn bọn ta đang bị đám tinh linh tà ác bám theo."

Nếu ta không biết Percy Jackson sùng bái ta tuyệt đối, thì ta thề là trông cậu ấy như sẵn sàng cho cái mũi vốn-đã-gãy của ta ăn đấm.

Cậu thở dài. "Có lẽ hai người nên vào nhà thì hơn."

SĂM TRUYỀN BÍ ẨN

Rick Riordan

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Một điều khác mà ta chưa bao giờ hiểu nổi: Làm sao người trần các người có thể sống ở những nơi chật hẹp như thế? Lòng kiêu hãnh của các người đâu? Cả hiểu biết về một thời thượng nữa chứ?

Căn hộ nhà Jackson chẳng có phòng ngai rộng mênh mông, không có hàng hàng lớp lớp những cây cột, không sân thượng lẫn sảnh yến tiệc, thậm chí cả bồn tắm nước nóng cũng không nốt. Nó chỉ có phòng khách bé xíu liền kề với nhà bếp và cái hành lang độc nhất dẫn đến chỗ mà ta đoán chắc là phòng ngủ. Căn hộ ở trên tầng năm, mặc dù ta không kén chọn tới mức trông chờ có thang máy, nhưng ta thấy rõ ràng là thiếu sót trầm trọng khi vắng bóng bãi đáp dành cho các cỗ chiến xa biết bay. Họ sẽ làm gì nếu những vị khách đến từ bầu trời muốn ghé thăm?

Đứng sau quầy bếp, đang làm sinh tố, là một phụ nữ phàm trần độ bốn mươi tuổi mang vẻ quyến rũ nổi bật. Mái tóc nâu dài của bà điểm vài sợi bạc, nhưng đôi mắt sáng lấp lánh, nụ cười rạng rỡ, áo đầm mùa hè nhuộm họa tiết rực rỡ khiến bà trông trẻ hơn tuổi.

Khi bọn ta bước vào, bà tắt máy xay rồi đi ra từ phía sau quầy bếp.

"Ôi Sibyl!" ta kêu lên. "Thưa bà, bụng bà bị gì kìa!"

Người phụ nữ bối rối dừng chân, và nhìn xuống cái bụng căng trong khung khiếp của mình. "À, tôi có thai, cũng được bảy tháng rồi."

Ta muốn khóc thay cho bà ấy. Mang theo cả gánh nặng thế chẳng hợp lẽ tự nhiên tí nào. Em gái ta, Artemis, có kinh nghiệm đỡ đẻ, nhưng ta lúc

nào cũng cho rằng nó là lãnh vực y thuật mà tốt nhất hãy để người khác làm. "Sao bà chịu nổi chứ?" ta hỏi. "Mẹ ta, Leto, đã khổ sở mang thai suốt một thời gian dài, nhưng đấy là vì nữ thần Hera nguyên rủa người. Bà cũng bị nguyên rủa ư?"

Percy bước tới cạnh ta. "Ừm, Apollo này, mẹ tôi đâu bị nguyên rủa. Và ngài làm ơn đừng nhắc tới Hera được chứ?"

"Bà thật đáng thương." Ta lắc đầu. "Một nữ thần sẽ không bao giờ cho phép bản thân mang vác nặng thế. Cô ấy sẽ sinh con bất cứ lúc nào tùy thích."

"Được vậy thì tốt quá," người phụ nữ đồng tình.

Percy Jackson húng hắng ho. "Rồi rồi. Mẹ, đây là Apollo và Meg, bạn của ngài ấy. Hai người, đây là mẹ tôi."

Mẹ của Jackson mỉm cười và bắt tay bọn ta. "Gọi tôi là Sally nhé."

Mắt bà nhú lại trong lúc xem xét cái mũi nát bét của ta. "Ôi trời, trông có vẻ đau đấy. Chuyện gì đã xảy ra vậy?"

Ta định giải thích, nhưng lưỡi ta cứ lú lờ cả lại. Ta, vị thần thơ ca dẻo miệng, không thể buộc mình diễn tả hoàn cảnh lên voi xuống chó của bản thân cho người phụ nữ nhân hậu này biết.

Ta hiểu tại sao thần Poseidon thích bà nhiều như vậy. Sally Jackson sở hữu sự kết hợp hoàn hảo giữa lòng trắc ẩn, sức mạnh, và sắc đẹp. Bà là một trong những phụ nữ trần gian hiếm hoi đủ sức kết nối tâm hồn với thần thánh như người ngang hàng - không sợ hãi bọn ta cũng không tham lam những gì bọn ta có thể ban tặng, và trao cho bọn ta tình cảm chân thành.

Nếu ta vẫn còn là thần, biết đâu chính ta sẽ tán tỉnh bà. Nhưng giờ ta là một cậu bé mười sáu tuổi. Cơ thể trần tục của ta đang dần ảnh hưởng tới

suy nghĩ trong ta. Ta nhìn Sally Jackson như nhìn một người mẹ - thực tế này khiến ta thực sự xấu hổ. Ta chột nghĩ đã bao lâu rồi ta không liên lạc với mẹ mình. Có lẽ ta nên dẫn bà đi ăn trưa khi được quay về Olympus.

"Tôi bảo này." Sally vỗ vai ta. "Percy có thể giúp ngài băng bó và tắm rửa."

"Con có thể sao?" Percy hỏi.

Sally khẽ nhướn mày nhìn cậu theo đúng chuẩn các bà mẹ. "Hộp sơ cứu ở trong phòng tắm của con đấy, con yêu. Apollo có thể tắm rửa, rồi mặc quần áo của con. Vóc dáng hai người ngang ngang nhau mà."

"Vâng," Percy chán nản nói, "Con biết rồi."

Sally khum tay dưới cằm Meg. Ờ trời, cô nhóc không cần bà. Nét mặt Sally giữ nguyên vẻ dịu dàng và trấn an, nhưng ta có thể thấy nỗi lo trong đôi mắt bà. Ta cam đoan bà đang nghĩ, Ai lại cho cô bé tội nghiệp này ăn mặc như cái đèn giao thông vậy?

"Cháu yêu à, cô có mấy bộ quần áo mà chắc sẽ hợp với cháu đấy," Sally bảo. "Dĩ nhiên là quần áo trước khi cô mang thai. Rồi cô sẽ nấu món gì đó cho cháu."

"Cháu thích thức ăn," Meg lẩm bẩm.

Sally bật cười. "Chà, vậy thì giống cô rồi. Percy, con dẫn Apollo đi đi. Lát nữa bọn ta sẽ gặp con ở đây."

Trong khoảng thời gian ngắn, ta tắm rửa, băng bó, rồi mặc quần áo thừa đậm chất Jackson. Percy để mặc ta trong phòng tắm tự xoay sở, khiến ta cảm thấy rất biết ơn. Cậu ấy đề nghị đưa ta chút bánh thánh với rượu tiên

- thực phẩm của thần linh - để chữa trị vết thương, nhưng ta chẳng dám chắc dùng cơ thể phàm tục này ăn chúng thì sẽ an toàn. Ta đâu muốn tự thiêu, nên ta đành chọn dụng cụ sơ cứu của người thường.

Khi xong xuôi, ta nhìn chăm chặp khuôn mặt nát bét của mình trong gương. Phải chăng cơn tự kỷ tuổi thanh xuân đã ngấm vào quần áo, vì ta thấy mình giống y một học sinh cấp ba chán đời hơn bao giờ hết. Ta nghĩ thật bất công vì mình là người chịu phạt, rồi cha ta dở hơi đến mức nào, và chắc chắn là từ thời Gaea đến giờ chưa có ai trải qua những kiếp nạn khủng khiếp này giống ta.

Hiển nhiên, hết thấy mọi điều kể trên là nói có sách mách có chứng. Không cường điệu chút nào.

Chí ít thương tích của ta xem chừng lành nhanh hơn người bình thường. Mũi ta đã bớt sưng. Xương sườn ta vẫn đau nhức, nhưng ta không còn cảm thấy như thể ai đấy đang dùng kim nóng rầy đan áo len trong lồng ngực ta.

Lành thương tật thần tốc là điều tối thiểu mà thần Zeus có thể làm cho ta. Suy cho cùng, ta là thần của y thuật mà. Có khi thần Zeus chỉ muốn ta mau lành để chịu nhiều đau đớn hơn, song ta vẫn biết ơn.

Ta tự nhủ liệu mình có nên tạo một đồng lửa nhỏ trên bồn rửa của Percy Jackson, rồi đốt mấy miếng băng để cảm tạ, nhưng ta ngờ vậy sẽ thử thách lòng hiếu khách từ gia đình Jackson.

Ta ngắm soi cái áo thun đen Percy đưa. Trang trí trên mặt áo là logo của hãng thu âm cho ban nhạc Led Zeppelin: Icarus với đôi cánh ở lưng đang rớt xuống từ bầu trời. Ta không ý kiến gì về Led Zeppelin cả. Ta đã truyền cảm hứng cho hết thấy những bài hát đỉnh nhất của họ. Nhưng ta thầm nghi Percy đưa ta cái áo này để giễu cợt - cú ngã từ bầu trời. Ahaha, chẳng cần

làm thần thơ ca ta cũng nhìn ra ngay phép ẩn dụ đó. Ta quyết định bơ vạ này đi. Làm gì có chuyện ta để cậu ấy được thỏa mãn.

Ta hít một hơi thật sâu. Rồi ta đồng dục phát biểu trước gương bài diễn văn đánh động lòng người như thường lệ: "Apollo lộng lẫy chói lòa và ai ai cũng yêu ta!"

Ta bước ra ngoài để quyến rũ cả thế giới.

Percy đang ngồi trên giường, nhìn chăm chăm những giọt máu mà ta lỡ để nhỏ xuống tấm thảm của cậu.

"Xin lỗi nhé," ta nói.

Percy khoát tay. "Thực ra, tôi đang nghĩ về lần cuối mình chảy máu mũi."

"Ô..."

Ký ức quay trở lại với ta, dù vẫn mơ hồ lẫn thiếu hụt. Athens. Thành Acropolis. Thần linh chúng ta đã kề vai sát cánh chiến đấu cùng Percy Jackson và đồng đội của cậu. Chúng ta đã đánh bại đội quân của lũ khổng lồ, nhưng một giọt máu của Percy rơi xuống đất và hồi tinh Đất Mẹ Gaea, cụ nội đang khó ở của ta, à là kỵ của Percy nữa.

Đây là lúc thần Zeus trở nên thù ta. Ông kết tội ta là nguyên nhân gây nên mọi chuyện, chỉ vì Gaea lừa bịp hậu duệ của ta, thằng bé tên Octavian, đẩy hai trại á thần La Mã và Hy Lạp vào một cuộc nội chiến mà suýt nữa đã hủy diệt nền văn minh nhân loại. Ta hỏi các người: Sao nó là lỗi của ta được chứ?

Ấy thế mà thần Zeus buộc ta chịu trách nhiệm cho chứng ảo tưởng sức mạnh của Octavian. Có lẽ thần Zeus kết luận rằng tính tự cao tự đại là đặc

điểm mà thằng bé kế thừa từ ta. Xàm không chịu được. Ta nhận thức về bản thân quá rõ để mà có thể thành kẻ kiêu kỳ.

"Chuyện gì xảy ra với ngài thế hả ông anh?" Giọng Percy khiến ta choàng tỉnh. "Cuộc chiến chấm dứt vào tháng tám. Giờ là tháng một rồi."

"Vậy sao?" Tiết trời lạnh giá đáng lẽ là gợi ý cho ta rồi, nhưng ta chẳng nghĩ mấy về nó.

"Lần cuối tôi thấy ngài," Percy nói, "Zeus đang mắng nhiếc ngài tại Acropolis. Rồi bùm - ông ấy làm ngài bốc hơi. Suốt sáu tháng nay chẳng ai nhìn thấy hay nghe nói về ngài."

Ta cố nhớ lại, nhưng ký ức về quá khứ thần thánh của ta trở nên mờ nhạt hơn bao giờ hết. Chuyện gì đã xảy ra trong sáu tháng qua? Ta đã bị hôn mê sao? Thần Zeus mất những bằng ấy thời gian mới quyết định được nên xử lý ta thế nào à? Hay chẳng lẽ có lý do gì đó nên cha mới chờ tới giây phút này để đẩy ta xuống trần gian.

Giọng thần Zeus vẫn vang lên trong đầu ta: Lỗi tại người. Hình phạt dành cho người. Nỗi nhục nhã của ta chưa hề mờ đi và rất chân thực, cứ như cuộc đối thoại mới vừa diễn ra, nhưng ta không nói chắc được.

Sau khi sống qua vô số thiên niên kỷ, ta gặp rắc rối với việc nhớ ngày tháng ngay cả lúc ở đỉnh cao phong độ. Ta sẽ nghe một bài hát trên Spotify và nghĩ, "Ô, bài mới à!" Rồi nhận ra nó là Bản Giao Hưởng Piano số 20 cung Rê thứ của Mozart từ hai trăm năm trước. Hay ta sẽ tự hỏi tại sao trong danh bạ của mình không lưu tên nhà sử học Herodotus. Rồi ta chợt nhớ Herodotus đâu sở hữu điện thoại thông minh, vì ông ấy đã chết nghèo từ Thời Đồ Sắt.

Loài người các người thật khiến ta phát điên vì vận mệnh ngắn ngủi.

"Ta...ta không nhớ mình đã ở đâu," ta thú nhận. "Ký ức ta không còn nguyên vẹn."

Percy nhăn mặt. "Tôi ghét vụ đó. Năm ngoái tôi mất nguyên một học kỳ nhờ ơn của Hera."

"À phải." Ta không nhớ rõ lắm về chuyện Percy Jackson đang nói đến. Xuyên suốt cuộc chiến với Gaea, ta mãi tập trung vào các chiến công hoành tráng của bản thân. Nhưng ta đoán cậu ấy cùng các bạn đã trải qua vài gian nan vất vả.

"Chà, đừng sợ," ta bảo. "Những cơ hội mới mẻ để giành lấy danh vọng luôn luôn tồn tại! Đây là lý do ta đến đây nhờ cậu giúp!"

Cậu ấy lại nhìn ta bằng biểu cảm khó hiểu đó: như thể cậu muốn đá đít ta, trong khi ta quả quyết cậu ắt hẳn đang vật lộn để kiềm chế lòng biết ơn vô bờ bến của mình.

"Nghe này, ông anh,"

"Làm ơn thôi gọi ta là ông anh được không?" ta hỏi. "Suốt ngày bị nhắc mình đang là người thường khiến ta đau lòng lắm."

"Ừm, được rồi Apollo, mà dù sao ngài cũng là anh họ của tôi mà, à không em họ chứ. Chẳng phải cha tôi là anh của thần Zeus sao? Mà dù sao thì tôi cũng không có vấn đề gì với việc lái xe đưa ngài và Meg tới trại nếu đây là điều ngài muốn. Tôi không bao giờ nhắm mắt làm ngơ trước một á thần cần trợ giúp."

"Tuyệt vời! Cậu còn chiếc xe nào khác ngoài chiếc Prius không? Một chiếc Maserati chẳng hạn? Lamborghini cũng được."

"Nhưng," Percy tiếp, "tôi không thể dây vào một lời Đại Tiên Tri khác hay cái gì tương tự thế. Tôi đã hứa rồi."

Ta nhìn cậu ấy trên trời, não hoạt động không nhanh lắm. "Hứa?"

Percy đan các ngón tay lại với nhau. Chúng mảnh khảnh và uyển chuyển. Cậu ấy có thể thành một nhạc sỹ tài ba. "Tôi mất gần như nguyên năm lớp mười một vì cuộc chiến với Gaea. Tôi dành hầu hết thời gian trong mùa thu này để học bù. Nếu mùa thu sang năm tôi muốn vào đại học cùng Annabeth, tôi phải tránh xa rắc rối và lấy được bằng tốt nghiệp."

"Annabeth." Ta ráng nhớ ra cái tên. "Cô con gái tóc vàng đáng sợ của Athena đó hả?"

"Chính xác. Tôi đã hứa cụ thể với cô ấy là sẽ không để mình bị giết trong lúc cô ấy vắng mặt."

"Vắng mặt?"

Percy hờ hững vẫy tay về hướng bắc. "Cô ấy sẽ lưu lại Boston độ vài tuần. Chuyện gia đình. Quan trọng là..."

"Cậu đang nói rằng cậu không thể hiến dâng lòng tận tụy hầu hạ cho việc giúp ta khôi phục ngôi vị của mình?"

"Ờ...phải." Cậu ấy chỉ về cửa phòng ngủ. "Hơn nữa, mẹ tôi đang mang thai. Tôi sẽ có em gái. Tôi muốn ở gần để làm quen với em ấy."

"Chà, cái này ta hoàn toàn có thể thông cảm. Nhớ hồi Artemis chào đời..."

"Chẳng phải hai người sinh đôi sao?"

"Ta luôn coi em ấy là em gái."

Môi Percy khẽ giật. "Dù sao chẳng nữa, mẹ tôi đang mang thai, và tiểu thuyết đầu tay của bà cũng sẽ được xuất bản vào mùa xuân năm nay, nên tôi muốn sống đủ lâu để..."

"Tuyệt vời!" ta nói. "Nhớ nhắc mẹ cậu đốt vài món tế lễ thích đáng. Calliope sẽ phát hồn nếu mấy tiểu thuyết gia quên hậu tạ nàng ấy."

"Được thôi. Nhưng tôi đang nói là...tôi không thể tham gia một cuộc tìm kiếm long trời lở đất khác. Tôi không thể làm vậy với gia đình mình."

Percy liếc nhìn về phía cửa sổ. Trên bậu cửa là một chậu hoa với những chiếc lá bàng bạc mong manh, ta dám chắc đó là cây trắng. "Tôi làm mẹ mình lên cơn đau tim nhiều lắm rồi. Tôi sắp được bà tha thứ vì tội lặn mất tăm vào năm ngoái, nhưng tôi đã thề với bà và Paul sẽ không làm thế nữa."

"Paul?"

"Cha dượng của tôi. Hôm nay ông đến lớp đào tạo giáo viên. Ông là một người tốt."

"Ta hiểu rồi." Thực ra, ta chả hiểu gì sất. Ta muốn nói tiếp về rắc rối của mình. Ta mất kiên nhẫn với Percy vì chuyển hướng cuộc trò chuyện sang cậu ấy. Buồn thay, ta thấy tính nết tự cho mình là cái rồn vũ trụ kiểu này rất thường gặp ở á thần.

"Cậu hiểu là ta phải tìm cách trở về Olympus phải không," ta bảo. "Chuyện này nhất định sẽ bao gồm hằng hà sa số thử thách xương máu với tỉ lệ tử vong cực cao. Cậu có thể khước từ niềm vinh dự lớn lao nhường ấy sao?"

"Ờ, tôi khá chắc mình có thể. Xin lỗi nhé."

Ta trề môi. Ta luôn thất vọng khi những kẻ phạm phụ tục tử đặt bản thân lên đầu và chẳng thấy nổi toàn cảnh, sự quan trọng của việc đặt ta lên đầu nhưng ta phải tự nhắc mình rằng chàng trai trẻ này từng giúp ta rất nhiều lần. Cậu ấy đã lấy được thiện cảm từ ta.

"Ta hiểu mà," ta đáp với lòng khoan dung bao la bất ngát. "Chỉ ít cậu cũng sẽ hộ tống bọn ta tới Trại Con Lai chứ?"

"Chuyện này thì tôi làm được." Percy thò tay vào túi áo để lấy ra một cây bút bi. Trong thoáng chốc ta tưởng cậu ấy muốn xin chữ ký của ta. Ta đếm không xuể chuyện đó xảy ra thường xuyên cỡ nào. Rồi ta nhớ ra cây bút là dạng ngụy trang thanh kiếm của cậu, Thủy Triều.

Cậu mỉm cười, và có chút tinh quái thân quen của á thần hấp háy trong đôi mắt cậu. "Để xem Meg sẵn sàng cho một chuyến du ngoạn chưa nào."

SĂM TRUYỀN BÍ ẨN

Rick Riordan

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Sally Jackson là bậc thầy phù thủy ngang cơ với Cicre. Bà đã hô biến Meg từ con nhóc bụi đời thành cô bé xinh xắn bất ngờ. Mái tóc gáo dừa đen của Meg bóng mượt. Khuôn mặt tròn của cô nhóc được lau sạch cái ghét. Cặp kính mắt mèo cô bé đeo được đánh bóng làm mấy viên đá thạch anh lóng lánh. Rõ ràng nhóc đã kiên quyết giữ lại đôi giày thể thao đỏ, song nhóc ấy mặc quần bó màu đen mới toanh cùng áo dài đến đầu gối màu xanh lá.

Bà Jackson đã tìm ra cách giữ nguyên diện mạo ban đầu của Meg nhưng nhào nặn lại đôi chút để khiến nó trông khả ái hơn. Meg giờ đây sở hữu khí chất tựa hồ yêu tinh mùa xuân, thứ gọi ta nhớ đến một nữ thần rừng. Thực ra...

Một đợt sóng cảm xúc đột ngột nhấn chìm ta. Ta nén lại tiếng nấc.

Meg hờn dỗi. "Bộ trông tôi kinh lắm à?"

"Không, không," ta nghẹn ngào. "Chỉ là..."

Ta muốn nói: Nhóc làm ta nhớ đến một người. Nhưng ta không dám mở miệng nói về chuyện đó. Chỉ duy nhất hai phạm nhân từng khiến trái tim ta tan nát. Bao nhiêu thế kỷ trôi qua, ta vẫn chẳng thể nghĩ về hay gọi tên nàng ấy mà không rơi vào vực sâu tuyệt vọng.

Đừng hiểu nhầm. Ta không bị hấp dẫn bởi Meg. Ta mười sáu tuổi (hay bốn ngàn tuổi có lẽ, tùy theo cách các người nhìn). Cô nhóc thì non nớt ở độ tuổi mười hai. Song với vẻ ngoài hiện tại của nhóc ấy, Meg McCaffrey

chả khác nào con gái của người xưa kia ta yêu...nếu người ấy sống đủ lâu để sinh con đẻ cái.

Quá đau đớn. Ta ngoảnh mặt đi.

"À," Sally Jackson cất tiếng với vẻ hồ hởi gượng gạo, "tôi sẽ đi chuẩn bị bữa trưa trong lúc ba người...nói chuyện nhé."

Bà lo lắng liếc nhìn Percy, rồi tiến về phía nhà bếp, đôi tay bà che chở phía trên cái bụng bầu của mình.

Meg ngồi lên mép ghế sofa. "Percy, mẹ anh bình thường quá."

"À ừ, cảm ơn." Cậu cầm một xấp đề thi mẫu từ bàn uống nước và quăng chúng sang một bên.

"Cậu thích học à?" ta khen. "Như vậy tốt lắm."

Percy nhăn mũi. "Tôi ghét học. Tôi đã được bảo đảm một suất học bổng toàn phần tại Đại học Tân La Mã, nhưng họ vẫn yêu cầu tôi đỗ hết các môn học cấp ba và đạt điểm tốt trong kỳ thi SAT. Ngài tin nổi không chứ? Chưa kể tôi còn phải đậu BSHCHQNTTCAT."

"Hả?" Meg ngớ người.

"Một bài kiểm tra dành cho các á thần La Mã," ta nói. "Bài Sát Hạch Chuẩn Hóa Quyền Năng Thần Thánh Của Á Thần."

Percy nhíu mày. "Tên đầy đủ của nó đấy á?"

"Ta biết rõ mà. Chính ta đã soạn phần phân tích âm nhạc và thơ ca."

"Tôi sẽ không đời nào tha thứ cho ngài vì chuyện này," Percy nói.

Meg đu đưa hai chân. "Thế anh thật sự là một á thần? Giống em hả?"

"E là vậy." Percy ngồi lún cái ghế bành, để chỗ trên sofa kế bên Meg cho ta. "Cha anh là thần Poseidon. Cha mẹ em thì sao?"

Chân Meg dừng phắt lại. Cô nhóc sẫm soi da ngón tay được găm nham nhở, cặp nhãn đôi khắc hình trăng lưỡi liềm lóe sáng trên hai ngón giữa của nhóc ấy. "Không biết nhiều...lắm về họ."

Percy ngáp ngừng. "Trại trẻ thì sao? Hay cha mẹ kế?"

Ta chợt nghĩ đến một loài cây, cây trinh nữ, thứ được thần Pan tạo nên. Ngay khi những chiếc lá bị chạm vào, toàn bộ cây thu mình lại phòng thủ. Meg dường như đang diễn vai cây trinh nữ, các chiếc lá gấp lại trước những câu hỏi từ Percy.

Percy giơ tay lên. "Xin lỗi. Anh không có ý tọc mạch." Cậu ấy tò mò nhìn ta. "Thế làm sao hai người gặp được nhau?"

Ta kể toàn bộ câu chuyện. Ta chắc đã hơi chém gió vụ mình chống trả Cade với Mikey quyết liệt ra sao, chỉ để tăng phần kịch tích thôi, hiểu chưa.

Ta vừa dứt lời, Sally Jackson quay lại. Bà đặt xuống một tô ngô giòn cùng món thịt hầm nhiều lớp công phu, hết như những mảng đá trầm tích.

"Mẹ sẽ mang bánh sandwich đến sau," bà bảo. "Nhưng món thịt hầm bảy lớp vẫn còn thừa."

"Tuyệt vời." Percy nói, miệng ngáp đầy ngô. "Này, mẹ tôi bị nổi tiếng vì món này lắm đấy."

Sally xoa đầu cậu ấy. "Nó gồm lê tàu nghiền chung với cà chua và ớt, kem chua, đậu nghiền khô, nước sốt cà chua với hành trộn ớt-"

"Bảy lớp?" Ta sững sờ ngược nhìn. "Bà biết bảy là con số thiêng của ta sao? Bà sáng tạo món này vì ta ư?"

Khoé môi Percy giãn giật. Sally chùi tay lên tạp dề. "À, thực ra thì, tôi không thể nhận vợ công như thế."

"Bà khiêm tốn quá!" Ta nếm thử món thịt hầm. Hương vị kỳ diệu như bánh thánh rán. "Tên tuổi bà sẽ trường tồn nhờ món này, Sally Jackson!"

"Ngài thật khéo nói." Bà chỉ về khu bếp. "Tôi sẽ quay lại ngay."

Chúng ta nhanh chóng nhai nhồm nhoàm hết thảy nào là sandwich gà tây, khoai nhúng sốt, cùng sinh tố chuối. Meg ăn như con sóc chuột, tống vào mồm nhiều hơn khả năng nhai nuốt của cô nhóc. Bụng ta căng phồng. Ta chưa từng hạnh phúc thế này. Ta bỗng có khao khát kỳ lạ được bật Xbox chơi Call of Duty.

"Percy," ta nói, "mẹ cậu tuyệt quá."

"Chuẩn, nhĩ?" Cậu uống nốt phần sinh tố của mình. "Rồi, quay lại câu chuyện của ngài...giờ ngài phải phục vụ cho Meg? Hai người gần như chẳng quen biết gì nhau mà."

"Dùng từ gần như là còn hào phóng đấy," ta thở dài. "Tuy nhiên, cậu nói đúng. Số phận ta hiện gắn liền với quý cô McCaffrey đây rồi."

"Tụi em đang hợp tác," Meg lên tiếng. Xem chừng cô nhóc khoái từ đó.

Từ túi áo, Percy lấy ra cây bút bi. Cậu trầm ngâm gõ gõ nó lên đầu gối mình. "Và cái màn biến thành người thường này...trước kia ngài đã làm hai lần rồi?"

"Chẳng phải tự nguyện đâu," ta quả quyết. "Lần đầu tiên là do bọn ta khởi xướng một cuộc nổi loạn nho nhỏ trên Olympus. Bọn ta đã cố lật đổ thần Zeus."

Percy nhăn mặt. "Tôi đoán nó kết thúc không có hậu."

"Như mọi khi, ta phải gánh phần lớn chỉ trích. Ô, cả cha cậu nữa, thần Poseidon. Cả hai bị tống xuống trần gian làm người thường, bị ép phục dịch dưới trướng Laomedon, vua thành Troy. Lão là một chủ nhân hà khắc. Thậm chí còn không chịu trả công cho chúng ta!"

Meg suýt nữa sặc bánh sandwich. "Tôi phải trả tiền cho anh?"

Ta nghĩ tới viễn cảnh kinh dị được Meg McCaffrey trả công bằng nắp chai, bi ve, mấy mẫu dây hoa hòe hoa sói.

"Đừng lo," ta nói với cô nhóc. "Ta sẽ không xuất hóa đơn cho nhóc đâu. Nhưng như ta đang nói, lần thứ hai ta trở thành người thường, thần Zeus nổi điên vì ta giết vài Cyclops của ông ấy."

Percy nhú mày. "Này, hay quá nhỉ. Em trai tôi là một Cyclops đấy."

"Đây là những Cyclops xấu xa! Chúng tạo ra tia chớp mà đã giết chết con trai ta!"

Meg nhún nhảy trên tay ghế sofa. "Em Percy là Cyclops á? Hay thật đấy!"

Ta hít một hơi thật sâu, trong lòng tìm kiếm sự yên bình. "Tóm lại, ta bị buộc phải hầu hạ Admetus, vua của Thessaly. Ông ấy là một người chủ bác ái. Ta thích ông ấy lắm, nên đã cho toàn bộ đàn bò của ông sinh đôi."

"Anh cho tôi bò con được không?" Meg hỏi.

"Ừây, Meg," ta trả lời, "đầu tiên nhóc phải có vài con bò mẹ đã. Bảo nhóc này..."

"Thôi thôi," Percy chen ngang. "VẬY, nói chung là ngài phải hầu hạ Meg trong khoảng...?"

"Một khoảng thời gian không xác định," ta nói. "Cỡ một năm. Có thể hơn."

"Và trong khoảng thời gian đó..."

"Ta chắc chắn sẽ đương đầu vô số thử thách và gian nguy."

"Như lấy bò cho tôi chẳng hạn," Meg đế vào.

Ta nghiêng rặng. "Ta chưa rõ những thử thách đó là gì. Nhưng nếu ta chịu đựng chúng và chứng tỏ giá trị bản thân, thần Zeus sẽ tha thứ rồi cho phép ta trở lại làm thần."

Trông Percy chả hề bị thuyết phục, chắc vì nghe giọng ta yếu quá. Ta phải tin rằng hình phạt làm người của mình là tạm thời, giống như hai lần trước. Song thần Zeus đã viết luật lệ rất chặt chẽ cho bóng chày và án tù: Ba cú strike là đời người đi hẳn luôn. Ta chỉ có thể hy vọng nó không áp dụng với mình.

"Ta cần thời gian xác định các phương án," ta nói. "Một khi chúng ta đến Trại Con Lai, ta có thể hỏi ý kiến Chiron. Ta có thể xem xem cơ thể phạm tặc này lưu giữ quyền năng thần thánh nào của ta."

"Đấy là nếu có," Percy bảo.

"Nghĩ tích cực tí xem nào."

Percy tựa lưng vào ghế bành. "Ngài có nghĩ ra lũ tinh linh bám đuôi ngài là gì chưa?"

"Những đốm sáng," Meg nói. "Chúng sáng chói và hơi...tròn trịa."

Percy nghiêm trọng gật đầu. "Lũ ấy là tệ nhất."

"Chẳng quan trọng đâu," ta bảo. "Dù chúng là gì thì chúng ta cũng phải trốn thoát. Một khi bước chân vào trại rồi thì hàng rào ma thuật sẽ bảo vệ ta."

"Còn tôi thì sao?" Meg hỏi.

"À ừ. Cả nhóc nữa."

Percy cau mày. "Apollo, nếu ngài thật sự là người thường, kiểu như, trăm phần trăm ấy, ngài có đặt chân vào Trại Con Lai được không vậy?"

Món thịt hầm bầy lớp bắt đầu nhảy nhót trong bụng ta. "Làm ơn đừng nói thế. Dĩ nhiên ta sẽ vào được. Phải được chứ."

"Nhưng hiện tại ngài có thể bị thương trong lúc chiến đấu..." Percy trầm ngâm. "Cơ mà nói qua cũng phải nói lại, biết đâu đám quái vật sẽ lờ ngài đi vì ngài ừm... không còn quan trọng nữa?"

"Thôi đi!" Bàn tay ta run rẩy. Làm người trần mắt thịt đã đủ kinh khủng rồi. Cái viễn cảnh bị cấm cửa ở trại, trở thành đứa nhãi nhép...Không. Đơn giản là không thể nào.

"Ta đảm bảo mình còn giữ được chút sức mạnh," ta nói. "Ta vẫn đẹp rực rỡ nè, chỉ cần xử lý đống mụn và giải quyết mỡ bụng thôi. Ta ắt hẳn phải có những năng lực khác!"

Percy quay sang Meg. "Còn em thì sao? Nghe kể em có chiêu ném túi rác thần sầu. Còn chiêu nào khác mà bọn anh cần biết không? Triệu hồi sấm sét? Làm bệ xí nổ tung?"

Meg cười. "Đó đâu tính là sức mạnh."

"Dĩ nhiên là có," Percy đáp. "Vài á thần đỉnh nhất khởi đầu bằng cách làm nổ tung bệ xí."

Meg cười khúc khích.

Ta không ưng cách cô nhóc đang toét miệng cười với Percy. Ta đâu muốn cô nhóc cảm nắng cậu ấy. Vậy chúng ta sẽ chẳng bao giờ rời đây được. Dù ta say mê tài nghệ nấu nướng của Sally Jackson cỡ nào chẳng nữa, ngay cả khi mùi hương siêu phàm của bánh quy đang nướng thoang thoảng toả ra từ nhà bếp, ta cũng cần gấp rút tới trại.

"Ừm..." Ta xoa xoa tay. "Khi nào chúng ta có thể khởi hành?"

Percy liếc nhìn đồng hồ treo tường. "Ngay bây giờ cũng được. Nếu ngài đang bị theo đuôi, tôi thà cho đám quái vật săn lùng chúng ta trên đường đi còn hơn để chúng lẫn lút quanh căn hộ."

"Tốt, tốt," ta nói.

Percy chỉ đồng đề mẩu với vẻ chán ghét. "Tôi cần quay về trong đêm nay. Còn nhiều thứ phải nhồi vào óc lắm. Hai lần đầu tôi thi SAT, ôi các vị thần. Nếu không nhờ Annabeth giúp thì..."

"Ai thế?" Meg hỏi.

"Bạn gái anh."

Meg dăm chiêu. Ta mừng vì gần đây không có túi rác cho cô nhóc quăng quật.

"Vậy nghỉ xả hơi đi!" ta thúc giục. "Nào cậu sẽ tỉnh táo lại sau chuyến đi thong thả tới Long Island."

"Hừ," Percy càu nhàu. "Nói hay quá vậy. Được rồi, đi thôi."

Cậu đứng dậy đúng lúc Sally Jackson bước vào với một đĩa đầy ắp bánh quy chocolate nóng hổi. Vì lý do nào đấy mà bánh quy có màu xanh

dương, nhưng mùi hương của chúng đúng chuẩn thiên đường, ta biết chắc luôn. Ta đến từ thiên đường mà.

"Mẹ à, bình tĩnh nhé," Percy mở lời.

Sally thở dài. "Mẹ ghét khi con nói thế."

"Con chỉ đưa hai người này đến trại. Chỉ vậy thôi. Con sẽ quay về ngay."

"Nghe quen quá đấy. Cái câu con sẽ về ngay ấy."

"Con hứa mà."

Sally nhìn ta, rồi đến Meg. Nét mặt bà dịu lại, có lẽ lòng tốt bẩm sinh của bà đang đề lên nỗi lo âu. "Được rồi. Căn thận đấy. Rất vui được gặp hai người. Làm ơn giữ gìn tính mạng nhé."

Percy hôn má bà. Cậu với tay lấy bánh, nhưng bà chuyển cái đĩa ra chỗ khác.

"Ồ, không," bà bảo. "Apollo với Meg có thể ăn một cái, nhưng mẹ sẽ bắt đảm còn lại làm con tin cho tới lúc con bình an trở về. Nhanh lên đấy, con yêu. Thật tiếc nếu Paul xơi hết khi ông ấy về nhà."

Mặt mũi Percy tối sầm. Cậu ấy quay lại đối mặt với bọn ta. "Hai người nghe chưa? Duyên phận của tôi với mất em bánh quyễn rữ này phụ thuộc vào hai người đấy. Nếu hai người khiến tôi tử nạn trên đường đến trại, tôi sẽ không để yên đâu."

SĂM TRUYỀN BÍ ẨN

Rick Riordan

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Ta thất vọng nặng nề, gia đình Jackson không có cung với tên cho ta mượn.

"Tôi bán cung kém lắm" Percy giải thích.

"Ừ, nhưng ta thì không," ta nói. "Đây là lý do cậu luôn luôn phải chuẩn bị chu đáo cho mọi nhu cầu của ta."

Tuy nhiên, Sally đưa Meg và ta những chiếc áo lông cừu mùa đông đích thực. Của ta màu xanh, với từ BLOFIS được viết trong đường viền cổ áo. Phải chăng đây là bùa chú thần bí dùng để chống trả những ác linh. Hecate chắc sẽ biết. Phép phù thủy không phải là chuyên môn thực sự của ta.

Khi bọn ta tới chỗ chiếc Prius đang đậu, Meg giành ghế cạnh tài xế, đây là ví dụ khác cho cuộc đời đầy rẫy bất công của ta. Thần linh không ngồi phía sau. Ta lại đề nghị đi theo họ bằng một chiếc Maserati hay Lamborghini, nhưng Percy thú nhận cả hai cậu đều không có. Gia đình cậu chỉ sở hữu độc nhất chiếc Prius.

Ý ta là...trời ơi. Hay thần Zeus ơi cũng được.

Ngồi ở ghế sau, ta nhanh chóng thấy say xe. Ta đã quen lái cỗ xe mặt trời ngang qua bầu trời, nơi mỗi làn đường đều là đường cao tốc. Ta không quen với Đường cao tốc Long Island. Tin ta đi, ngay cả khi đang ở giữa trưa vào trung tuần tháng một, đường cao tốc của các người cũng chẳng cao tốc tí tẹo nào.

Percy đạp thắng rồi chiếc xe tròn tránh tiến bước. Ta khát khao mình đủ sức tung ra trước mặt bọn ta quả cầu lửa và đun chảy xe cộ để dọn đường cho chuyển đi rõ ràng là quan trọng hơn của bọn ta.

"Chiếc Prius của cậu không có máy phun lửa à?" ta vặn hỏi. "Tia laser thì sao? Hay ít nhất cũng trang bị vài lưỡi gươm kiểu của Hephaestus chứ? Xe pháo kiểu gì thế này?"

Percy liếc nhìn kính chiếu hậu. "Ngài có mấy cỗ xe như thế trên Đỉnh Olympus hả?"

"Bọn ta không có kẹt xe," ta nói. "Cái này ta hứa chắc đấy."

Meg xoay xoay cặp nhãn trắng lưỡi liềm của mình. Ta tiếp tục tự hỏi liệu cô nhóc có liên quan gì đến Artemis. Mặt trăng là biểu tượng của em gái ta. Hay Artemis cử Meg đến canh chừng ta?

Nhưng giả thuyết này có vẻ sai sai. Artemis luôn cảm thấy khó chịu khi phải chia sẻ bất cứ thứ gì với ta bao gồm á thần, cung tên, quốc gia, tiệc sinh nhật (bọn ta sinh đôi mà vậy đấy). Ngoài ra, Meg McCaffrey chẳng tạo ấn tượng rằng con bé là thợ săn của em gái ta. Meg sở hữu kiểu khí chất khác...thứ mà ta sẽ dễ dàng nhận biết nếu còn là thần. Nhưng không. Ta phải dựa vào trực giác người thường, mà vậy y chang việc cố nhặt kim khâu trong khi đang đeo găng tay nướng bánh.

Meg xoay đầu nhìn kính chắn gió đằng sau, chắc đang kiểm tra xem có đốm sáng nào bám đuôi bọn ta không. "Chí ít chúng ta không bị..."

"Đừng nói ra," Percy cảnh báo.

Meg gắt gỏng. "Anh đâu biết em định..."

"Em định nói, 'Chí ít chúng ta không bị bám theo,'" Percy nói. "Nói vậy xui lắm. Chúng ta sẽ ngay lập tức phát hiện mình bị theo dõi. Rồi

chúng ta sẽ lao đầu vào một cuộc chiến kinh thiên động địa mà làm nát nát bê tông của gia đình anh và có khi phá hủy toàn bộ đường cao tốc miễn thu phí nữa. Thế thì chúng ta sẽ phải chạy bộ suốt chặng đường tới trại."

Meg tròn tròn mắt. "Anh có thể đoán trước tương lai hả?"

"Không có cũng biết." Percy chuyển sang làn đường lúc nhúc khác mà đỡ rùa bò hơn một tẹo. "Anh kinh nghiệm đầy mình. Ngoài ra..." - cậu ném về phía ta ánh nhìn buộc tội "chẳng còn ai có thể đoán trước tương lai nữa. Nhà Tiên Tri không hoạt động."

"Nhà Tiên Tri nào?" Meg hỏi.

Cả hai bọn ta im bật. Trong giây lát, ta quá sững sờ để cất tiếng. Và tin ta đi, ta phải sững sờ tột cùng thì chuyện đó mới xảy ra.

"Nó vẫn bị vô hiệu hóa sao?" ta hỏi bằng giọng lí nhí.

"Ngài không biết à?" Percy chất vấn. "Hiển nhiên, ngài mất tích suốt sáu tháng trời, nhưng chuyện này diễn ra từ khi ngài còn tại vị mà."

Thật bất công. Hồi đó ta bận trốn cơn thịnh nộ của thần Zeus, đây là lý do cực kỳ chính đáng. Làm sao ta biết Gaea sẽ lợi dụng sự hỗn loạn của chiến tranh và lôi kẻ thù truyền kiếp lâu đời nhất của ta từ dưới đáy Tartarus lên, để hắn có thể chiếm hữu hang ổ xưa kia của hắn tại cái động ở Delphi rồi cắt đi nguồn cội sức mạnh tiên tri trong ta?

Ờ, ta nghe thấy tiếng phê phán từ các người rồi: Ông là thần tiên tri mà, Apollo. Làm sao ông có thể mù tịt vậy?

Âm thanh kế tiếp mà các người nghe thấy sẽ là tiếng lè lưỡi đúng chuẩn Meg McCaffrey.

Ta nuốt xuống dư vị từ nỗi sợ hãi lần món thịt hầm bảy lớp. "Chỉ là...ta mặc định, ta hy vọng chuyện này đã được giải quyết."

"Ý ngài là nhờ tay á thần," Percy diễn giải, "đi chinh chiến để giành lại Nhà Tiên Tri của Delphi?"

"Chuẩn luôn!" Ta biết thế nào Percy cũng hiểu. "Có khi Chiron quên bém mắt. Ta sẽ nhắc ông ấy khi tới trại, và ông ấy có thể phái vài á thần tài năng, ý ta là các anh hùng..."

"Chà, vấn đề ở đây là," Percy nói. "Để khởi hành một cuộc tìm kiếm, chúng ta cần lời sấm truyền, đúng chứ? Luật là thế. Không có Nhà Tiên Tri, thì không có lời sấm truyền, nên chúng ta kẹt cứng trong một..."

"Tình huống 88." ta thở dài.

Meg liệng miếng xơ vải về phía ta. "Là Tình huống 22."

"Không," ta nhả nạt giải thích. "Đây là Tình huống 88, nó kinh hơn gấp bốn lần ấy."

Ta thấy như thể mình đang thư giãn giữa bồn tắm ấm áp và ai đó mở nút thoát nước. Dòng nước cuộn xoáy quanh ta, lôi ta xuống đáy. Chẳng mấy chốc chỉ còn lại mình ta run rẩy và trần trụi, hoặc không thì ta sẽ bị hút vào ống dẫn để rút xuống đường cống của nỗi tuyệt vọng. (Đừng có cười. Phép ẩn dụ tinh tế bậc nhất đấy. Hơn nữa, khi làm thần, người ta dễ bị hút xuống ống dẫn nước - nếu gặp bất ngờ trong tư thế không phòng bị, và nếu đang biến hình sai thời điểm. Đã có lần ta tỉnh dậy tại khu xử lý chất thải ở Biloxi, nhưng đấy là một câu chuyện khác.)

Ta dần dần thấu hiểu thứ chờ đợi mình trong lúc lưu lạc ở chốn trần gian. Nhà Tiên Tri bị giam giữ bởi thế lực thù địch. Đối thủ của ta đang cuộn tròn chờ đợi, lớn mạnh hơn theo từng ngày nhờ làn hơi ma thuật trong

hang động ở Delphi. Còn ta là một kẻ phạm phũ tục tử yếu ớt bị trói buộc bởi một á thần nghiệp dư, người khoái ném rác và nhai da ngón tay.

Không. Thần Zeus không thể trông mong ta xoay chuyển tình thế được. Nhất là trong hoàn cảnh hiện nay của ta.

Ấy vậy mà...ai đấy đã sai lũ du côn đến hành hung ta trong con hẻm. Ai đấy biết vị trí ta sẽ rút xuống.

Chẳng còn ai có thể đoán trước tương lai nữa, Percy đã nói thế.

Không đúng hoàn toàn.

"Này, hai người." Meg dùng xơ vải quật bọn ta. Cô nhóc lấy chúng từ đâu chứ?

Ta nhận ra này giờ mình đã bơ cô nhóc. Khoảng thời gian đó thật bình yên.

"À ừ, xin lỗi, Meg," ta bảo. "Ừm, Nhà Tiên Tri của Delphi là một địa điểm cổ xưa..."

"Tôi không quan tâm," cô nhóc cắt lời. "Giờ có đến ba đốm sáng."

"Gì cơ?" Percy hỏi.

Cô nhóc chỉ về đằng sau. "Nhìn kia."

Len lỏi giữa dòng xe cộ, áp sát bọn ta với tốc độ chóng mặt, là ba bóng ma lấp lánh mang hình dáng lơ mờ của con người, nhìn na ná làn khói cuộn cuộn từ quả lựu đạn được vua Midas chạm vào.

"Tôi chỉ muốn được một lần thư thái đi lại thôi," Percy làu bàu. "Mọi người, giữ chặt nhé. Chúng ta chuẩn bị cắt ngang đất nước đây."

Định nghĩa cắt ngang đất nước của Percy khác với ta.

Ta mừng rỡ ngắm cảnh đi ngang một vùng quê thực thụ. Thay vào đấy, Percy bỏ qua nút giao thông gần nhất, nhào vào bãi giữ xe của một siêu thị, rồi xông pha trên đoạn đường phục vụ khách ngồi trên ô-tô của một nhà hàng Mexico mà không thèm gọi món. Bọn ta rẽ vào một khu công nghiệp đầy những nhà kho ồ chuột, với đám tinh linh hắc án bám theo sát gót.

Đốt ngón tay ta trắng bệch trên quai vai của dây an toàn. "Cậu định tránh một cuộc chạm trán bằng cách chết trong tai nạn giao thông hả?" ta gặng hỏi.

"Haha." Percy bẻ bánh lái về bên phải. Chúng ta lao tới hướng bắc, khu nhà kho nhường đường cho một mê cung các chung cư lẫn cửa hàng bị bỏ hoang. "Tôi đang đưa chúng ta đến bãi biển. Tôi thiện chiến hơn khi ở gần nước."

"Tại thần Poseidon hả?" Meg vừa hỏi vừa bám chặt lấy chốt cửa xe.

"Đúng," Percy đồng tình. "Bằng đấy từ đủ để miêu tả cả cuộc đời anh: Tại thần Poseidon."

Meg phấn khích nhảy lên nhảy xuống, vô cùng phỉ sức, vì vốn bọn ta cũng đang nhún nhảy điên cuồng rồi này.

"Anh có giống Aquaman không?" cô nhóc hỏi. "Để lũ cá chiến đấu cùng anh?"

"Cảm ơn," Percy đáp. "Đời anh nghe đủ mấy lời so sánh với Aquaman rồi."

"Em đâu có đùa!" Meg phản đối.

Ta nhìn qua cửa chắn gió đằng sau. Ba đốm khói lập lòe vẫn đang tăng tốc. Một trong số chúng đi xuyên người đàn ông trung niên đang băng qua đường. Người khách bộ hành phàn tục lập tức đổ quỵ.

"Á, ta biết lũ tinh linh này!" ta kêu. "Chúng là...ừm..."

Nào ta ù ù cạc cạc.

"Gì?" Percy vắn vẹo. "Chúng là gì?"

"Ta quên mất rồi! Ta ghét làm người thế không biết! Bốn ngàn năm tri thức, những bí mật của vũ trụ, cả sự uyên thâm bao la, tất cả đều mất sạch, vì ta chẳng thể chứa nổi chúng trong cái đầu bé tí con con như cái tách trà này!"

"Giữ chặt!" Percy bay vút qua đường ray xe lửa và chiếc Prius chu du giữa không trung. Meg kêu the thé trong lúc đầu cụng trúng trần xe. Rồi cô nhóc bắt đầu cười khúc khích liên hồi.

Phong cảnh dần chuyển đổi thành vùng quê thực thụ với đồng hoang, vườn nho bỏ trống và vườn cây ăn quả trĩu lá.

"Còn cách bãi biển độ một dặm," Percy báo. "Cộng thêm là chúng ta sắp tới cực tây của trại rồi. Chúng ta làm được mà. Chúng ta làm được mà."

Trên thực tế, bọn ta lực bất tòng tâm. Một trong mấy đốm khói lập lòe chơi chiêu, nó xuất hiện trên mặt đường ngay trước mặt bọn ta.

Percy bẻ lái theo bản năng.

Chiếc Prius đi chệch khỏi đường, đâm thẳng vào hàng rào kẽm gai bảo vệ một vườn cây ăn quả. Percy xoay xử tránh được một đám cây, nhưng chiếc xe trượt trên đồng bùn phủ băng và chui vào giữa hai thân cây. Thật kỳ diệu khi túi khí không phồng lên.

Percy cởi dây an toàn. "Mọi người ổn chứ?"

Meg húc cửa ra ở phía cô nhóc. "Nó bị kẹt rồi. Đưa em ra khỏi đây với!"

Percy cố mở cửa phía cậu ấy. Nó bị ép chặt vào thân cây đào.

"Đằng này," ta hô. "Trèo qua nào!"

Ta đá tung cửa rồi lao đảo đi ra, chân căng ta hết bộ giảm xóc mòn vẹt.

Ba hình dáng mờ mờ sương khói dừng lại ở rìa khu vườn. Giờ chúng chậm rãi tiến bước, cơ thể trở nên rắn chắc hơn. Chúng mọc ra tay với chân. Mặt chúng hình thành đôi mắt cùng mấy cái miệng rộng ngoác háu đói.

Dựa vào bản năng, ta biết trước kia mình đã đối phó với đám tinh linh này. Ta không thể nhớ chúng là gì, nhưng ta thì là ta đã từng xua đuổi chúng vô số lần, đập chúng tan thành hư vô mà chả tốn công hơn đập bầy muỗi nhỏ là bao.

Khốn khổ thay, bây giờ ta không phải một vị thần. Ta là thằng nhóc mười sáu tuổi yếu đuối. Lòng bàn tay dẫm mồ hôi. Răng đánh lập cập. Suy nghĩ mạch lạc duy nhất của ta là: Á!

Percy và Meg gắng sức ra khỏi chiếc Prius. Họ cần thời gian, tức nghĩa ta phải ra tay thôi.

"DỪNG LẠI!" ta gầm vang với đám tinh linh. "Ta là thần Apollo!"

Trước sự kinh ngạc thích thú của ta, ba tinh linh ngừng lại. Chúng lơ lửng tại chỗ, cách vị trí ta đứng hơn mười mét.

Ta nghe tiếng Meg cầu nài trong lúc cô nhóc đổ nài ra từ ghế sau. Percy bò theo cô bé.

Ta tiến tới lũ tinh linh, đồng bùn phủ sương giá kêu răng rắc dưới giày của ta. Ta thở ra hơi nước giữa tiết trời lạnh lẽo. Ta giơ ba ngón tay lên để thực hiện động tác xua đuổi tà ma trong thời cổ đại.

"Hãy rút đi không thì các người sẽ bị hủy diệt!" ta bảo đám tinh linh.
"BLOFIS!"

Những hình hài tỏa khói run lên. Lòng ta khấp khởi hy vọng. Ta chờ chúng tiêu tan hoặc cong đuôi bỏ chạy vì khiếp sợ.

Thay vào đấy, chúng biến thành dạng cứng, thành những thân ma với đôi mắt vàng vọt. Trang phục của chúng là quần áo rách rưới, tứ chi của chúng chi chít mấy thương tích hở miệng lẫn vết lở loét mưng mủ.

"Ồi trời." Yết hầu của ta rớt tồm xuống lồng ngực như quả bóng bi-a.
"Ta nhớ ra rồi."

Percy với Meg bước đến hai bên ta. Một tiếng keng của kim loại, và cây bút mà Percy sở hữu trở thành lưỡi kiếm đồng Celestial phát sáng.

"Nhớ ra gì?" cậu ấy hỏi. "Cách để giết lũ này hả?"

"Không," ta trả lời. "Ta nhớ ra chúng là gì: nosoi, những linh hồn bệnh dịch. Thêm nữa là...chúng bất tử."

SĂM TRUYỀN BÍ ẨN

Rick Riordan

www.dtv-ebook.com

Chương 7

"Nosoi?" Percy thủ thế chiến đấu. "Ngài biết không, tôi luôn nghĩ, đến giờ thì mình đã làm thịt hết tất cả mọi loại sinh vật trong thần thoại Hy Lạp. Thế mà danh sách cứ như dài vô tận."

"Cậu chưa làm thịt ta mà," ta nhắc.

"Ngài đừng dụ dỗ tôi thì hơn."

Ba gã nosoi lê lết tiến về phía trước. Mấy cái mồm nhợt nhạt ngoác cả ra. Lưỡi chúng thè dài. Cặp mắt ánh lên sau lớp màng nhầy nhựa vàng vọt.

"Những sinh vật này không phải thần thoại đâu," ta nói. "Mặc dù, hầu hết mấy thứ trong thần thoại đều là thần thoại. Ngoại trừ chuyện ta lột da sống thần rừng Marsyas. Chém bảo luôn rồi."

Percy liếc ta. "Ngài làm gì cơ?"

"Hai người." Meg nhặt một cành cây khô. "Chúng ta nói chuyện đó sau được không?"

Tình linh bệnh dịch ở giữa cất tiếng. "Apollooooo..." Giọng gã ùng ục kiểu của hải cẩu viêm phế quản. "Chúng ta đến đến đến..."

"Khỏi cần nói tiếp." Ta khoanh tay lại rồi ra vẻ lạnh lùng ngạo mạn. (Khó phết, nhưng ta xoay xử được.) "Đến để trả thù ta chứ gì?" Ta nhìn những người bạn á thần của mình. "Nghe này, nosoi là các linh hồn bệnh tật. Từ ngày ta chào đời, gieo rắc ốm đau đã trở thành một phần công việc

của ta. Ta dùng mấy mũi tên bệnh dịch dạy dỗ con người bằng bệnh đậu mùa, nấm bàn chân, hay mấy thứ tương tự vậy."

"Kinh quá!" Meg nói.

"Thì phải có ai đảm nhiệm việc đó chứ!" ta vắn vẹo. "Thà là một vị thần, được kiểm soát bởi Hội Đồng Olympus với giấy phép y tế hợp pháp, còn hơn là lũ tinh linh xấu lòng như bọn này."

Tinh linh bên trái ồm ồm nói. "Bọn ta đang cố tỏa sáng đây. Đừng chặn họng bọn ta nữa! Bọn ta muốn được tự do, muốn tự do!!!"

"Ờ, ta biết. Các người sẽ tiêu diệt ta. Rồi các người sẽ lan truyền mọi loại bệnh tật ra khắp thế gian. Các người đã ngóng cổ chờ đợi được làm vậy từ ngày Pandora thả các người ra khỏi chiếc hộp. Nhưng các người không thể. Ta sẽ hạ gục các người!"

Chắc các người thắc mắc làm sao ta có thể phản ứng tự tin lẫn điềm tĩnh dữ vậy. Thực ra, ta sợ kinh lên được ấy. Bản năng của thằng nhóc mười sáu tuổi phàm tục đang la hét, Chuẩn đi, đừng xâm nữa! Đầu gối ta đánh lập cập vào nhau, còn mắt phải ta giật liên hồi như bị động kinh. Nhưng bí quyết để đối phó với lũ tinh linh bệnh dịch là cứ luôn mồm nói để giả bộ mình gan lì và đang ở trên cơ chúng. Ta tin làm thế sẽ kéo dài thời gian cho đôi bạn á thần của ta nghĩ ra một kế hoạch tài tình để cứu sống ta. Ta thật lòng hy vọng Meg với Percy đang suy tính một kế hoạch như vậy.

Tinh linh bên phải nhe hàm răng thối rữa. "Người sẽ hạ gục bọn ta bằng cái gì? Cung của người đâu?"

"Đúng là nó đang vắng mặt," ta đồng tình. "Nhưng liệu có thật vậy không? Lỡ đâu nó được giấu khéo léo dưới cái áo thun Led Zeppelin này, và ta chuẩn bị lôi nó ra để bắn các người te tua thì sao?"

Đám nosoi bồn chồn cựa quậy mình.

"Chém!" gã ở giữa nói.

Percy hăng giọng. "Ừm, Apollo này..."

Phải thế chứ! Ta nghĩ.

"Ta biết cậu định nói gì," ta bảo cậu ấy. "Cậu và Meg đã nghĩ ra một kế hoạch tài tình để giữ chân lũ tinh linh này trong lúc ta chạy thoát đến trại. Ta ghét phải chứng kiến cảnh hai người hy sinh thân mình, nhưng..."

"Tôi đâu định nói vậy." Percy giơ thanh kiếm lên. "Tôi đang định hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi chém rồi thái lát những gã não phẳng này bằng đồng Celestial."

Tinh linh ở giữa cười như nắc nẻ, đôi mắt vàng lóe sáng. "Kiếm là thứ vũ khí thấp kém. Nó chả đầy chất thơ như một dịch bệnh lợi hại."

"Dừng ngay!" ta kêu lên. "Các người không thể đoạt lấy cả bệnh dịch lẫn thơ ca của ta!"

"Nói đúng lắm," gã tinh linh đáp. "Trò chuyện thế đủ rồi."

Ba thân ma lóng ngóng tiến bước. Ta duỗi tay ra, hy vọng sẽ thiêu đốt chúng thành tro bụi. Đời không như mơ.

"Thật quá sức chịu đựng!" ta phàn nàn. "Sao á thần có thể chiến đấu mà không cần tới sức mạnh vô địch chứ?"

Meg đâm mạnh cành cây vào ngực gã tinh linh gần nhất. Cành cây kẹt cứng. Đám khói lập lòe dần dần cuộn xoáy dọc chiều dài cành cây.

"Thả tay ra mau!" ta cảnh báo. "Đừng để nosoi đụng vào người!"

Meg buông cành cây rồi vụt chạy.

Cùng lúc ấy, Percy Jackson nhào vào tham chiến. Cậu vừa vung kiếm, vừa né những chiêu giăng bẫy từ đám tinh linh, nhưng nỗ lực của cậu là vô ích. Bất cứ khi nào lưỡi gươm trúng đám nosoi, cơ thể chúng chỉ đơn giản phân hủy thành màn sương lấp lánh rồi lại hóa cứng.

Một tinh linh bất thành lình xông tới tóm lấy cậu. Meg vốc từ dưới đất quả đào đen bị đóng băng và ném nó với lực mạnh tới nỗi nó dính chặt vào trán gã tinh linh, khiến gã ngã lăn quay.

"Chạy thôi," Meg quyết.

"Duyệt." Percy lùi về phía bọn ta. "Anh thích ý kiến đó."

Ta biết chạy trốn sẽ chẳng giúp được gì. Nếu có thể chạy thoát khỏi tinh linh bệnh dịch, cư dân Châu Âu trung cổ sẽ mang giày điên kinh và trốn được Cái Chết Đen. (Nói cho mà biết, Cái Chết Đen không phải lỗi tại ta. Ta đi nghỉ mát cả thế kỷ tại bãi biển ở Cabo, rồi quay lại để thấy nosoi chạy rông khắp nơi và một phần ba lục địa đã chết. Thần linh ơi, ta đã cầu tiết vô cùng.)

Nhưng ta quá sợ hãi để mà phản đối. Meg với Percy chạy nước rút xuyên vườn cây ăn quả, còn ta bám sát gót.

Percy chỉ dẫy đòi cách đấy một dặm. "Cực tây của trại kìa. Chỉ cần chúng ta đến được đó..."

Bọn ta đi ngang một bể nước được lấp trên xe tải kéo. Với cú búng tay nhẹ nhàng, Percy khiến thành bể nứt toác. Một bức tường nước đổ ào xuống đầu ba gã nosoi phía sau bọn ta.

"Quá ngẫu." Meg cười toe toét, nhảy chân sáo trong bộ đầm xanh lá mới toanh. "Chúng ta sẽ làm được!"

Không, ta nghĩ, chúng ta sẽ thất bại.

Ngực ta đau nhói. Ta thở khò khè đứt quãng. Ta phát hờn vì hai á thần này đủ sức trò chuyện trong lúc chạy bán sống bán chết còn ta, thần Apollo, bị giáng cấp thành con cá trê thở phì phò.

"Chúng ta không thể..." ta hớp không khí. "Chúng chỉ cần..."

Trước khi ta dứt lời, ba cột khói rực rỡ bốc lên từ mặt đất trước mặt bạn ta. Hai gã nosoi hóa thành tử thi - một gã có trái đào làm con mắt thứ ba, gã kia có cành cây trời ra khỏi ngực.

Tinh linh thứ ba...Chà, Percy không kịp thấy nó. Cậu ấy đâm đầu thẳng vào làn khói.

"Nín thở ngay!" ta cảnh báo.

Mắt Percy lồi ra như muốn nói, Đùa nhau hả? Cậu khuyu gối, tay cào cấu cổ họng. Là con trai thần Poseidon nên chắc cậu có thể thở dưới nước, nhưng nín thở trong khoảng thời gian vô định thì khác hẳn.

Meg lượm một quả đào héo khác từ cánh đồng, nhưng nó sẽ không giúp gì nhiều cho cô nhóc trong việc chống trả thế lực hắc ám.

Ta cố tìm cách giúp Percy, vì ta là chuyên gia thương người nhưng gã nosoi bị cành cây đâm nhào tới ta. Ta xoay người bỏ chạy, và khuôn mặt ta được một cái cây hôn thắm thiết. Ta muốn nói rằng việc này nằm trong kế hoạch của ta, nhưng ngay cả ta, với tài năng thơ phú kiệt xuất, cũng chẳng thể thêu dệt câu chuyện cho nó sáng sủa hơn được.

Ta nằm lăn quay mặt hướng lên trời, mấy đốm trắng nháy nhót trong mắt ta, hình thù nhọt nhọt của tinh linh bệnh dịch lù lù phía trên ta.

"Ta nên dùng căn bệnh hiểm nghèo nào để giết chết thần Apollo vĩ đại đây?" gã tinh linh riu rít. "Bệnh than? Hay ebola nhỉ..."

"Tróc da móng tay," ta đề nghị, ráng hết sức lùi ra xa kẻ đang tra tấn mình. "Ta sống trong nỗi sợ tróc da móng tay."

"Ta có đáp án rồi!" gã tinh linh vừa hò hét, vừa cho ta ăn bơ hết sức thô lỗ. "Thử cái này xem sao!"

Gã tan rã thành đám khói rồi trùm lên người ta như một tấm chăn kim tuyến.

SĂM TRUYỀN BÍ ẨN

Rick Riordan

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Ta sẽ không để cuộc đời ta trôi qua trước mắt.

Được thế đã mừng. Vậy sẽ tốn vài tháng, cho ta thêm thời gian vạch kế hoạch thoát thân đi.

Thay vào đó, những nỗi ân hận trôi qua trước mắt ta. Bất chấp việc là đấng toàn năng huy hoàng ngời ngời, ta cũng có vài nỗi ân hận. Ta nhớ cái ngày ở Abbey Road Studios, khi ta để lòng đổ kỹ dẫn dắt rồi gieo mầm oán giận vào trái tim của John lẫn Paul và khiến nhóm The Beatles tan rã. Ta nhớ cảnh tượng Achilles đổ gục trên đất thành Troy, bị hạ bởi một cung thủ tầm thường nhờ ơn cơn phần nộ của ta.

Ta thấy Hyacinthus, đôi vai sạm màu đồng thiếc cùng mái tóc xoắn đen tỏa sáng dưới ánh mặt trời. Cậu ấy đứng trên đường biên sân ném đĩa, nhìn ta cười rạng rỡ. Ngay cả ngài cũng không thể ném xa như thế, cậu trêu chọc.

Cứ chờ xem, ta đáp. Ta ném chiếc đĩa, rồi kinh hoàng chứng kiến một luồng gió mạnh làm nó bất ngờ đổi chiều, hướng thẳng đến khuôn mặt đẹp trai của Hyacinthus.

Và dĩ nhiên ta thấy nàng ấy, tình yêu còn lại của đời ta, làn da trắng mịn hóa thành lớp vỏ xù xì, mái tóc mọc ra những chiếc lá xanh, đôi mắt cứng lại thành các dòng nhựa cây.

Các ký ức đó mang lại quá nhiều đau đớn, làm các người có khi nghĩ ta sẽ chào đón màn sương bệnh dịch lấp lánh đang đổ xuống mình.

Ấy vậy mà bản ngã phàm nhân của ta nổi loạn. Ta quá trẻ để chết! Ta thậm chí còn chưa có nụ hôn đầu! (Đúng, cầm nang thần thánh những người yêu cũ của ta đẩy các cá nhân quyền rũ hơn cả danh sách khách mời dự tiệc nhà Kardashian, nhưng ta cứ thấy nó rõ siêu thực.)

Nếu ta thật lòng trăm phần trăm, ta phải thú nhận một chuyện khác: mọi vị thần đều sợ chết, ngay cả khi bọn ta không bị mắc kẹt trong lót người thường.

Nó nghe có vẻ ngốc nghếch. Bọn ta bất tử. Nhưng như các người đã thấy, sự bất tử có thể bị lấy mất. (Trong trường hợp của ta là đã ba lần dày ải rồi đấy.)

Thần linh biết về sự tan biến. Họ biết khi bản thân bị lãng quên xuyên suốt bao thế kỷ. Viễn cảnh bị xóa bỏ sạch sẽ sự tồn tại khiến bọn ta khiếp sợ. Thực ra, thần Zeus chẳng thích việc ta chia sẻ thông tin này, và nếu các người buồn dứa lê, ta sẽ chối bay, nhưng sự thật là thần linh bọn ta hơi kính sợ loài người các người. Các người sống cả đời với hiểu biết là mình sẽ chết. Mặc cho các người có nhiều bạn bè lẫn họ hàng thế nào chẳng nữa, sự tồn tại nhỏ nhoi của các người sẽ nhanh chóng bị quên lãng. Làm sao các người chịu được? Sao các người không thường xuyên chạy lòng vòng la hét và vò đầu bứt tóc? Dững khí của các người, ta phải công nhận, khá đáng khâm phục.

Ta nói đến đâu rồi?

À. Ta đang hấp hối.

Ta nín thở lăn lộn trong đồng bùn. Ta gắng xua tan đám mây bệnh tật, nhưng nó không dễ như đập con ruồi hay một tên phàm nhân ngạo mạn.

Ta thoáng thấy Meg, vừa chơi trò đuổi bắt chết chóc với gã nosoi thứ ba, vừa cố dùng một cây đào để giữ khoảng cách giữa cô nhóc và gã tinh linh. Con bé hét gì đó với ta, song giọng nói nghe sao nhỏ xíu và xa xôi.

Đâu đó bên trái ta, mặt đất rung chuyển. Một mạch nước nhỏ bắn vọt lên từ cánh đồng. Percy cuống cuống bò đến chỗ nó. Cậu đưa mặt vào dòng nước để gột rửa đám khói.

Tầm nhìn của ta dần trở nên mờ đục.

Percy chật vật đứng dậy. Cậu lôi nguồn mạch nước ra - một ống tưới - và hướng dòng nước về phía ta.

Thường thì ta không thích bị ướt. Lần nào đi cắm trại cùng Artemis, em ấy cũng thích trò đánh thức ta bằng xô nước lạnh băng. Nhưng trong hoàn cảnh hiện nay, ta không hề thấy phiền lòng.

Dòng nước quấy nhiễu làn khói, cho phép ta lặn đi rồi hóp lấy không khí. Gần đấy, hai kẻ thù dạng khí của bọn ta định hình lại thành những tử thi ẩm ướt, đôi mắt vàng vọt ánh lên vẻ bực tức.

Meg lại thét lên. Lần này ta hiểu ý cô nhóc. "Năm xuống!"

Thật thiếu chu đáo, ta vừa mới bò dậy thôi mà. Khắp vườn cây ăn quả, những tàn dư đen thui bị đóng băng của vụ thu hoạch đang bắt đầu xuất hiện khắp nơi.

Tin ta đi, ta đã chứng kiến vài điều kỳ lạ suốt bốn ngàn năm. Ta đã thấy khuôn mặt mơ màng của Ouranos khắc trên những vì sao rải rác khắp thiên đường, và cơn cuồng nộ trọn vẹn của Typhon trong lúc hấn hoành hành trái đất. Ta đã thấy người biến thành rắn, kiến biến thành người, và những kẻ có đầu óc tương đối lý trí nhảy điệu macarena.

Nhưng trước giờ ta chưa từng thấy cuộc nổi dậy của trái cây đông lạnh.

Percy và ta nằm bẹp xuống đất đúng lúc những quả đào bắn vòng quanh vườn cây ăn quả, chúng nảy bật ra khỏi thân cây như các viên banh

bi-a, xé toạc cơ thể thối rữa của lũ nosos. Nếu ta vẫn còn đứng thì đã chết toi rồi, nhưng Meg chỉ đứng đấy, vững vàng và vô sự, trong lúc trái cây thối đông lạnh kêu rít quanh cô nhóc.

Cả ba gã nosoi đổ quy, người thủng lỗ chỗ. Đống trái cây rơi xuống đất.

Percy ngược nhìn, mắt cậu ấy đỏ ngầu và sưng húp. "Chuyện gì vừa xảy ra vậy?"

Giọng cậu nghe nghèn nghẹn, như thể cậu chưa hoàn toàn thoát khỏi sức ảnh hưởng của đám mây bệnh dịch, nhưng chí ít cậu còn sống. Nhìn chung thì đó là dấu hiệu tốt.

"Ta không biết," ta thú nhận. "Meg, đã an toàn chưa?"

Cô nhóc đang ngỡ ngàng nhìn trân trân màn thảm sát từ đám trái cây, đồng xác chết nham nhở, cùng cành cây gãy. "Tôi...tôi không chắc."

"Sao em làm được thế?" Percy khịt khịt.

Trông Meg choáng váng. "Đâu có! Em chỉ biết nó sẽ xảy ra."

Một trong các thầy ma bắt đầu cựa quậy. Gã đứng dậy, đôi chân bị đục lỗ trầm trọng run rẩy.

"Nhưng chính người làm," gã tinh linh rên rỉ. "Người mạnh đấy, nhóc con."

Hai cái xác còn lại đứng dậy.

"Không đủ mạnh," gã nosoi thứ hai lên tiếng. "Giờ bọn ta sẽ xử lý các người."

Tinh linh thứ ba nhe hàm răng thối rữa. "Người giám hộ của người sẽ thất vọng lắm."

Người giám hộ? Có lẽ gã tinh linh ám chỉ ta. Khi đang hoang mang, ta hay mặc định cuộc đối thoại xoay quanh mình.

Meg trông như thể vừa bị đâm vào bụng. Mặt cô nhóc tái nhợt. Tay cô nhóc run lẩy bẩy. Cô nhóc giậm chân rồi hét, "Không!"

Thêm cả tá đào cuộn xoáy giữa không trung. Lần này đám quả hòa lại thành một ác quỷ được tạo nên từ đường trái cây, cho tới khi đứng trước Meg là sinh vật giống như đứa con nít phàm trần béo lùn đang mặc duy nhất tã lót bằng vải lanh. Trời ra từ lưng nó là đôi cánh làm bằng những cành cây sum suê lá. Khuôn mặt non nớt của nó đáng lẽ sẽ dễ thương nếu không có đôi mắt xanh lá phát sáng cùng răng nanh nhọn hoắt. Sinh vật gầm gừ rồi nhảy vọt lên cao.

"Ôi, không." Percy lắc đầu. "Tôi ghét lũ đó."

Ba gã nosoi trông cũng chẳng vui vẻ gì cho cam. Chúng lùi ra xa đứa bé cáu bẳn.

"Nó...nó là gì vậy?" Meg hỏi.

Ta nhìn cô nhóc đầy ngờ vực. Cô nhóc phải là nguyên nhân tạo nên màn trái cây hỗn chiến lạ lùng này, nhưng bộ dạng con bé thất kinh y hệt bọn ta. Xui xẻo thay, nếu Meg không biết làm sao mình triệu hồi được sinh vật này, cô nhóc sẽ không biết cách đuổi nó đi, và tương tự Percy Jackson, ta chẳng hề ưa bọn karpoi.

"Nó là một tinh linh ngũ cốc," ta bảo, cố gắng giữ nổi kinh hoàng tránh xa giọng nói của mình. "Ta chưa thấy một karpos đào bao giờ, nhưng nếu nó hồ báo giống mấy loài khác..."

Ta định nói, thì chúng ta tiêu rồi, nhưng thế coi bộ vừa dư thừa lại vừa nhụt chí.

Bé quả đào hướng về lũ nosoi. Trong thoáng chốc, ta sợ nó sẽ ký kết liên minh ma quỷ nào đó, một lực lượng tà đạo bao gồm bệnh tật và trái cây.

Xác chết ở giữa, gã có trái đào trên trán, nhích về sau. "Đừng can thiệp," gã cảnh cáo con karpoi. "Bọn ta sẽ không cho phép!"

Bé quả đào xông thẳng tới gã nosoi rồi cắn đứt đầu gã.

Đấy không phải biện pháp tu từ đâu. Cái miệng nanh nọc mà con karpoi sở hữu há ra, mở rộng tới khó tin, rồi ngoạm quanh cái đầu thây ma, và giứt đứt nó trong một lần cắn.

Ôi, trời...ta hy vọng các người đang không ăn tối trong lúc đọc mấy dòng này.

Chỉ trong tích tắc, gã nosoi bị phanh thây lẫn nuốt chửng.

Khá dễ hiểu khi hai gã nosoi còn lại rút lui, song con karpoi thu mình lấy đà rồi bật mạnh. Nó đáp xuống trên thây ma thứ hai và tiến hành xé xác nó thành món Cream of Wheat vị bệnh dịch.

Tinh linh cuối cùng phân rã thành đám bụi kim tuyến và cố bay đi, nhưng bé quả đào giang rộng đôi cánh um tùm lá để đuổi theo. Nó mở miệng và hít vào linh hồn bệnh tật, tợp rồi nuốt cho tới lúc mọi làn khói đều biến mất.

Nó tiếp đất trước mặt Meg và ợ rõ to. Cặp mắt xanh lá lóe sáng. Trông nó chả ốm đau tẹo nào, ta đoán vậy cũng không bất ngờ lắm, vì bệnh tật của con người đâu ảnh hưởng đến cây ăn quả. Thay vào đó, thậm chí dù vừa mới chén toàn bộ ba gã nosoi, anh chàng lùn tịt này trông vẫn đói khát.

Nó tru lên và đập bộ ngực nhỏ bé. "Đào!"

Percy chậm chậm giơ cao thanh kiếm. Mũi cậu đỏ ửng với nước chảy ròng ròng, mặt cậu thì sưng phù. "Meg, đứng im," cậu khụt khịt. "Anh sẽ..."

"Không!" cô nhóc kêu. "Đừng hại nó."

Cô nhóc ngập ngừng đặt bàn tay lên mái đầu xoắn tít của sinh vật đó. "Mày đã cứu bọn tao," nhóc ấy nói với con karpoi. "Cảm ơn."

Não ta tức thì âm thầm chuẩn bị danh sách các phương thuốc thảo mộc giúp tái tạo chân tay đứt lìa, nhưng trước sự ngỡ ngàng của ta, bé quả đào không cần đứt tay Meg. Nó lại còn ôm chân Meg và quắc mắt như thể thách bọn ta dám tới gần.

"Đào," nó gầm gừ.

"Nó thích em," Percy nhận xét. "Ừm...tại sao?"

"Em không biết," Meg trả lời. "Thật đó, em đâu có triệu hồi nó!"

Ta cam đoan Meg đã triệu hồi nó, cố tình hoặc vô tình. Hiện giờ ta cũng có vài suy đoán về gốc gác thần thánh trong cô nhóc, cộng thêm mấy câu hỏi về "người giám hộ" mà lũ tinh linh đã nhắc tới, song ta quyết định tốt hơn hết là hãy tra khảo cô nhóc khi vắng mặt đứa bé ăn thịt người cái kình đang ôm lấy chân cô.

"Chà, có thể nào đi nữa thì," ta cất tiếng, "chúng ta nợ con karpos đây mạng sống của mình. Nó làm ta nhớ đến câu nói mà ta đã sáng tạo cả triệu năm trước: Mỗi ngày một quả đào, tinh linh bệnh dịch không đến nhà!"

Percy hắt hơi. "Tôi tưởng là táo với bác sỹ chứ."

Con karpos rít.

"Hay đào," Percy để thêm. "Đào cũng ngon ăn lắm."

"Đào," con karpos đồng tình.

Percy chùi mũi. "Không tính bình phẩm gì đâu, nhưng sao nó chơi trò groot mãi thế?"

Meg nhú mào. "Groot?"

"Ờ, y chang cái nhân vật đó trong bộ phim...lặp đi lặp lại đúng một từ duy nhất."

"Ta e rằng mình chưa xem bộ phim ấy," ta nói. "Nhưng con karpos này có vẻ sở hữu vốn từ vựng rất...cụ thể."

"Biết đâu Đào là tên nó." Meg vuốt ve mái tóc nâu xoắn tít của con karpos, làm cuống họng sinh vật này phát ra tiếng rừ rừ sồn tóc gáy. "Chúng ta sẽ gọi nó thế."

"Khoan khoan, em không định nhận nuôi nó..." Percy hắt xì bạo liệt tới độ một ống tưới khác nổ tung phía sau cậu ấy, bắn lên trời những mạch nước tí hon. "Ừ... Ồm rồi."

"Cậu may đấy," ta bảo. "Mánh dùng nước của cậu làm giảm bớt sức mạnh của đám tinh linh. Thay vì gánh một căn bệnh hiểm nghèo, cậu chỉ bị nhức đầu sổ mũi."

"Tôi ghét cảm lạnh." Con người xanh lá của cậu nom như đang chìm trong biển máu. "Cả hai đều không bị bệnh à?"

Meg lắc đầu.

"Ta sở hữu hệ miễn dịch đỉnh cao," ta nói. "Hiển nhiên chính nó đã cứu ta."

"Và nhờ công tôi rửa đám khói ra khỏi người ngài nữa," Percy bảo.

"Ờ, đúng."

Percy nhìn ta chăm chăm như thể đang chờ đợi điều gì. Sau giây phút lúng túng, ta chợt nghĩ nếu cậu là một vị thần và ta là người thờ phụng, cậu sẽ trông chờ lòng biết ơn.

"À...cảm ơn," ta nói.

Cậu gật. "Đừng khách sáo."

Ta hơi thả lỏng người. Nếu cậu ấy đòi hỏi vật tế lễ, như con bò trắng hay con bê béo mập, ta không chắc mình sẽ làm gì.

"Chúng ta đi được chưa?" Meg hỏi.

"Ý kiến hay," ta nhận định. "Nhưng ta sợ rằng Percy không đủ khỏe để..."

"Tôi có thể chở hai người đi tiếp," cậu nói. "Nếu chúng ta lôi được cái xe bị chèn giữa mấy thân cây ra..." Cậu liếc nhìn theo hướng đó và nét mặt cậu biến chuyển còn thảm thương hơn. "Ôi, thần Poseidon ơi..."

Một chiếc xe tuần tra cảnh sát đang tấp vào lề đường. Ta mừng rỡ ngắm đôi mắt của những viên sỹ quan đang dò theo vết lún bánh xe trên bùn đất, thứ dẫn tới hàng rào bị bật ra và tiếp theo sau là chiếc Toyota Prius xanh dương kẹt cứng giữa hai cây đào. Đèn trên nóc xe tuần tra nhấp nháy.

"Tuyệt," Percy lầm bầm. "Tôi sẽ chết mất nếu họ tịch thu chiếc Prius. Mẹ tôi và Paul cần chiếc xe đó."

"Đi nói chuyện với mấy viên sỹ quan đi," ta khuyên. "Dù sao cậu cũng không giúp ích được gì cho bọn ta trong tình trạng hiện thời."

"Ừm, bọn em sẽ ổn mà," Meg nói. "Anh bảo trại ở ngay bên kia những ngọn đồi, đúng không?"

"Đúng, nhưng..." Percy cau có, chắc đang ráng suy nghĩ mạch lạc dưới hậu quả do cơn cảm lạnh gây nên. "Phần lớn mọi người vào trại từ hướng đông, nơi có Đồi Con Lai. Biên giới phía tây hoang vu hơn, đồi với rừng đều bị phù phép chằng chịt. Nếu bất cẩn, hai người có thể đi lạc..." Cậu lại hắt hơi. "Anh vẫn không chắc Apollo vào được trại nếu ngài ấy hoàn toàn là người thường."

"Ta sẽ vào được." Ta cố tỏ vẻ tự tin. Ta đâu còn lựa chọn khác. Nếu ta không thể vào Trại Con Lai...Không. Ta đã bị tấn công đến hai lần trong ngày đầu tiên làm người. Chẳng có kế hoạch B nào để giữ mạng sống cho ta.

Cửa xe cảnh sát mở bung.

"Đi đi," ta giục Percy. "Bọn ta sẽ tìm cách đi qua khu rừng. Cậu hãy giải thích với cảnh sát là mình bị ốm nên mới mất lái. Họ sẽ nương tay thôi."

Percy bật cười. "Hắn rồi. Cảnh sát quý mến tôi gần như ngang ngửa với giáo viên." Cậu liếc nhìn Meg. "Em chắc mình sẽ an toàn với bé trái cây hắc ám chứ?"

Đào gầm gừ.

"Ổn mà," Meg hứa. "Anh cứ về nhà. Nghỉ ngơi. Uống thật nhiều nước."

Khóe môi Percy giật giật. "Em đang bảo con trai thần Poseidon uống thật nhiều nước hả? Được rồi, cố sống sót đến cuối tuần nhé? Anh sẽ tới trại thăm hai người nếu có thể. Cẩn thận và... hắt xì!"

Vừa rầu rĩ lâu bầu, cậu ấy vừa đẩy nắp bút lên thanh kiếm, biến nó trở lại thành một cây bút bi bình thường. Sự đề phòng khôn ngoan trước khi gặp gỡ những người thi hành luật. Cậu lê bước trên ngọn đồi, hắt hơi lẫn xì mũi liên hồi.

"Mấy chú ơi?" cậu gọi. "Xin lỗi, cháu ở trên này. Có thể cho cháu biết Manhattan ở đâu không?"

Meg quay sang ta. "Săn sàng chưa?"

Người ta ướm nhẹp, cả người run lấy bầy. Ta đang trải qua ngày tệ hại nhất trong lịch sử tất cả các ngày. Ta phải ở cùng một cô nhóc kinh dị và đưa bé quả đào còn kinh dị hơn. Ta chẳng săn sàng cho cái quái gì cả. Nhưng đồng thời ta cũng tuyệt vọng muốn đến trại. Biết đâu ta sẽ thấy vài gương mặt thân thiện, có khi cả những người tôn sùng hơn hờ mà sẽ dâng lên ta nho lột sẵn vỏ, Oreos, cùng các lễ vật thiêng liêng khác.

"Dĩ nhiên," ta đáp. "Đi thôi."

Con karpos Đào càu nhàu. Nó ra hiệu cho bọn ta đi theo, rồi lướt đến ngọn đồi. Có lẽ nó biết đường. Có lẽ nó chỉ muốn dắt bọn ta tới cái chết rùng rợn.

Meg nhảy chân sáo phía sau nó, nổi hứng đu từ cành này qua cành nọ và nhào lộn trên đồng bùn. Người ngoài chắc sẽ tưởng bọn ta vừa mới có buổi dã ngoại vui vẻ chứ không phải trận chiến với lũ thầy ma bệnh dịch.

Ta ngẩng mặt nhìn trời cao. "Thần Zeus ơi, cha chắc không vậy? Vẫn chưa quá muộn để nói với con rằng đây chỉ là trò chơi khăm tinh vi và gọi con về Olympus. Con đã nhận ra bài học của mình. Con hứa đấy."

Những đám mây mùa đông xám xịt im lìm. Với tiếng thở dài, ta chạy chậm chậm sau Meg cùng tay sai mới được thu nhận của cô nhóc.

SĂM TRUYỀN BÍ ẨN

Rick Riordan

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Ta thở phào nhẹ nhõm. "Này thì dễ rồi."

Mặc dù, ta từng nói y như vậy trước lúc đánh giáp lá cà với thần Poseidon, và hóa ra nó chẳng hề dễ tí nào. Tuy nhiên, đường tới Trại Con Lai trông khá bằng phẳng. Đầu tiên, ta hài lòng vì mình có thể thấy khu trại, vì nó thường bị che giấu khỏi tầm mắt người phàm. Đây là điềm lành cho việc vào trại của ta.

Từ chỗ bọn ta đứng trên đỉnh ngọn đồi, thung lũng trải dài bên dưới, những cánh rừng, bãi cỏ, cánh đồng dâu tằm ba dặm vuông, với phía bắc được bao bọc bởi Long Island Sound còn ba phía kia là những ngọn đồi cao. Ngay dưới chúng ta, khu rừng dày đặc cây cối chiếm lấy một phần ba diện tích phía tây thung lũng.

Đằng xa, các tòa nhà thuộc Trại Con Lai lập lòe giữa ánh sáng mùa đông: dãy khán đài vòng cung, sân đấu kiếm, nhà ăn tập thể ngoài trời với những cây cột cẩm thạch trắng toát. Tàu chiến cổ ba tầng lênh bênh trên mặt hồ. Hai mươi căn nhà xếp hàng ở bãi cỏ trung tâm nơi ngọn lửa trại hân hoan bập bùng.

Tại rìa mấy cánh đồng dâu là Nhà Lớn: một kiến trúc bốn tầng thời Victoria được sơn màu xanh da trời cùng viền trắng. Chiron bạn ta sẽ ở bên trong, chắc đang nhâm nhi trà cạnh lò sưởi. Cuối cùng thì ta cũng tìm thấy thánh địa.

Ánh mắt ta chuyển hướng đến biên giới thung lũng. Ở đấy, trên ngọn đồi cao nhất, Athena Páthenos bằng vàng và thạch cao tỏa ánh sáng huy

hoàng. Từng có thời, bức tượng khổng lồ cư trú trong đền Perthenon ở Hy Lạp. Giờ nó ở Trại Con Lai, bảo vệ thung lũng khỏi những kẻ xâm nhập. Ngay từ chỗ này, ta vẫn cảm thấy sức mạnh của nó, tựa tiếng kêu inh ỏi của một cỗ máy đồ sộ. Nàng Mắt Xám thanh niên nghiêm túc đang canh chừng những mối đe dọa, vẫn cảnh giác và chán ngắt như thế.

Theo ý kiến cá nhân thì ta sẽ cho lắp đặt một bức tượng thú vị hơn - tượng ta chẳng hạn. Tuy nhiên, toàn cảnh Trại Con Lai vẫn là một bức tranh ấn tượng. Tâm trạng ta luôn luôn khá hơn khi thấy nơi này - lời nhắc nhở nho nhỏ về những ngày xưa tươi đẹp khi con người biết cách xây dựng đền thờ và đốt lễ vật thích đáng. A, mọi thứ đều tốt đẹp hơn ở Hy Lạp cổ đại! Ờ, ngoại trừ vài tiến bộ lặt vặt mà người hiện đại tạo nên - Internet, bánh sừng trâu chocolate, tuổi thọ trung bình.

Miệng Meg há hốc. "Sao tôi chưa từng nghe nói tới chỗ này? Có cần vé không?"

Ta cười thầm. Ta lúc nào cũng tận hưởng cơ hội được khai sáng cho một phàm nhân mù mờ. "Nghe này Meg, các đường biên giới ma thuật ngụy trang cho thung lũng. Từ bên ngoài, số đông con người sẽ chẳng phát hiện được gì ngoài khu đất canh tác buồn tẻ. Nếu lại gần, họ sẽ quay đầu lại và thấy mình thơ thẩn đi ra lần nữa. Tin ta đi, có lần ta đã thử gọi bánh pizza tới trại. Rắc rối lắm."

"Anh đặt bánh pizza?"

"Đừng bận tâm," ta nói. "Còn vé thì...đúng là trại không phải ai cũng cho vào, nhưng nhóc gặp may đấy. Ta quen biết ban quản lý."

Đào gầm gừ. Nó ngửi ngửi mặt đất, và nhai rào rào đầy một mồm đất rồi phun ra hết.

"Nó không thích vị của nơi này," Meg bảo.

"À, thì..." Ta nhíu mày nhìn con karpos. "Chắc chúng ta có thể tìm cho nó đất trồng hay phân bón khi tới nơi. Ta sẽ thuyết phục các á thần cho nó vào, nhưng tốt hơn hết là nó đừng cắn đứt đầu họ - ít nhất là không phải ngay tức khắc."

Đào lăm bẫm gì đấy về mấy quả đào.

"Có gì đó bất ổn." Meg cắn móng tay. "Khu rừng này...Percy đã nói nó hoang vu lại còn bị phù phép hay gì gì ấy."

Chính ta cũng cảm thấy có gì sai sai, nhưng ta cho rằng đây chỉ là mỗi ác cảm thông thường của ta với mấy khu rừng. Lý do thì ta không muốn nói chi tiết, nhưng ta thấy chúng là nơi chốn...thiếu thoải mái. Nhưng với mục tiêu đang ngay trước mắt, tính lạng quan thường ngày trong ta quay trở lại.

"Đừng lo," ta trấn an Meg. "Nhóc đang đi cùng một vị thần!"

"Cựu thần."

"Ta ước gì nhóc đừng nhai đi nhai lại mãi thế. Dù sao đi chăng nữa, các trại viên rất thân thiện. Họ sẽ mừng phát khóc khi được chào đón chúng ta. Và cứ chờ đến lúc nhóc xem đoạn video quảng bá mà coi!"

"Gì cơ?"

"Đích thân ta đạo diễn đó nhé! Đi thôi nào. Khu rừng không thể tệ dữ vậy."

.

Khu rừng tệ hại.

Bọn ta vừa đặt chân vào bóng của chúng thì đám cây như bao vây bọn ta. Các thân cây xếp hàng, vừa chặn lối đi cũ vừa mở lối đi mới. Rễ cây

quần quại ngang thảm rừng, tạo nên một chuỗi vật cản bao gồm ổ gà, nút thắt, và thòng lọng. Cứ như bọn ta đang cố vượt qua một tô mỳ Ý khổng lồ.

Nghĩ đến mỳ Ý làm ta đói bụng. Chỉ mới vài tiếng trôi qua từ lúc ta đánh chén món thịt hầm bầy lớp và sandwich mà Sally Jackson nấu, nhưng cái bụng phàm phu tục tử của ta đã đang quặn thắt lẫn kêu gào đòi thức ăn. Âm thanh ấy nghe ghét thật, nhất là khi đang đi vào một khu rừng tăm tối đáng sợ. Dần dà ta nghĩ rằng ngay cả con karpos Đào cũng tỏa mùi thơm phức, khiến ta bắt gặp ảo giác về bánh ngọt nhân hoa quả và kem mát lạnh.

Như hồi nãy ta có nói, nhìn chung ta không yêu quý gì mấy khu rừng. Ta cố thuyết phục bản thân rằng những cái cây đâu phải đang dõi theo ta, quắc mắt rồi thì thầm với nhau. Chúng chỉ là những cái cây. Thậm chí dù chúng mang trong mình linh hồn của nữ thần rừng, thì các nữ thần rừng đó cũng đâu thể bắt ta chịu trách nhiệm vì chuyện đã xảy ra trên một lục địa khác từ hàng ngàn năm trước.

Sao không chứ? Ta hỏi chính mình. Người vẫn bắt bản thân chịu trách nhiệm.

Ta bảo chính mình im miệng đi.

Bọn ta cuốc bộ suốt mấy tiếng liền...lâu hơn hẳn so với thời gian dự tính để tới Nhà Lớn. Thường thì ta có thể dùng mặt trời tìm phương hướng - đừng ngạc nhiên, vì ta đã dành nhiều thiên niên kỷ lái nó ngang bầu trời - nhưng dưới vòm cây này, ánh sáng bị khuếch tán, những chiếc bóng khiến người ta lú lẫn.

Sau lần thứ ba bọn ta đi ngang qua cùng một tảng đá, ta dừng bước rồi thừa nhận sự thật hiển nhiên. "Ta không biết chúng ta đang ở đâu cả."

Meg ngồi phịch xuống khúc gỗ gãy. Trong ánh sáng xanh lá, nhìn cô nhóc còn giống một nữ thần rừng hơn bao giờ hết, dù tinh linh cây cối hiếm khi mang giày thể thao đỏ cùng áo khoác lông cừu mặc lại.

"Anh có kỹ năng hoang dã nào không?" cô nhóc hỏi. "Đọc hướng rêu mọc trên thân cây? Lăn theo dấu vết?"

"Đây là chuyên môn của em gái ta," ta đáp.

"Biết đâu Đào có thể giúp," Meg quay sang con karpos của nhóc ấy. "Nè, mày có thể tìm lối ra khỏi khu rừng giúp bọn tao được không?"

Suốt mấy dặm vừa qua, con karpos cứ căng thẳng làm bầm, mắt đảo láo liên. Giờ nó ngừng ngừng không khí, lỗ mũi run run. Nó nghiêng đầu.

Mặt nó bừng lên sắc xanh lá. Nó phát ra tiếng sủa thê lương, rồi tan thành cơn lốc lá cây.

Meg đứng bật dậy. "Nó đâu mất rồi?"

Mắt ta dò xét khu rừng. Ta ngờ rằng Đào đã có quyết định sáng suốt. Nó đánh hơi thấy mối nguy đang tới và bỏ rơi bọn ta. Nhưng ta không muốn đưa ra giả thuyết ấy với Meg. Cô nhóc vốn khá yêu mến con karpos. (Nực cười, quyến luyến một sinh vật nhỏ bé nguy hiểm. Thế nhưng, thần linh bọn ta cũng quyến luyến con người, nên ta chẳng có quyền chỉ trích.)

"Có lẽ nó đi do thám," ta gợi ý. "Có lẽ chúng ta nên-"

APOLLO.

Giọng nói vang dội trong đầu ta, cứ như ai đấy đã lắp cặp loa Bose sau tai ta. Nó không phải tiếng nói lương tâm của ta. Lương tâm ta đâu thuộc giống cái, mà nó cũng chẳng ồn ào đến mức ấy. Thế mà có gì đấy thân quen lạ lùng trong chất giọng phụ nữ này.

"Sao thế?" Meg hỏi.

Không khí trở nên ngọt ngào. Đám cây lù lù phía trên hệt nắp của cây bắt ruồi.

Một giọt mồ hôi chảy xuống bên má ta.

"Chúng ta không thể lưu lại đây," ta nói. "Hãy bảo vệ ta, tên phàm nhân kia."

"Xin lỗi à?" Meg bảo.

"À, ý ta là, đi thôi!"

Bọn ta chạy, vấp phải mấy rễ cây, trối chết vượt qua mê hồn trận của những cành cây và đá tảng. Bọn ta tới một dòng suối trong vắt chảy trên bãi sỏi. Ta chẳng mấy mat đản đo. Ta lội qua, dòng nước lạnh giá dâng ngang ống quần.

Giọng nói lại cất lên: Hãy tìm ta.

Lần này nó đình tai nhức óc, nó đâm xuyên trán ta như đầu tàu xe lửa. Ta loạng choạng, đầu gối khụy xuống.

"Ê!" Meg túm lấy tay ta. "Đứng dậy nào!"

"Nhóc không nghe thấy sao?"

"Nghe thấy gì?"

Mặt trời sa ngã, giọng nói lại vang lên. Nổi khỗ cuối cùng.

Ta ngã úp mặt xuống dòng suối.

"Apollo!" Meg lay người ta, giọng cô nhóc đầy lo sợ. "Thôi nào! Tôi đâu thể vác anh!"

Ấy vậy mà cô nhóc vẫn làm. Cô nhóc lôi ta vượt dòng sông, vừa mắng nhiếc ta vừa chửi rửa cho tới hồi, với sự giúp đỡ của nhóc ấy, ta xoay xở bò được lên bờ.

Ta nằm ngửa, sợ sệt nhìn chăm chăm vòm cây. Quần áo ướt nhẹp của ta lạnh tới mức gây bông. Cơ thể ta run rẩy như dây đàn gẩy trên guitar bass điện tử.

Meg lột cái áo khoác mùa đông ướt sũng khỏi người ta. Áo khoác của cô nhóc quá nhỏ so với ta, song nhóc ấy choàng lớp lông cừu khô ráo ấm áp lên vai ta. "Bình tĩnh lại đi," cô nhóc ra lệnh. "Đừng có điên lên vậy chứ."

Giọng cười của chính ta nghe cáu bẳn. "Nhưng ta...ta nghe thấy."

Những ngọn lửa sẽ nuốt chửng người!

Giọng nói vỡ ra thành điệp khúc của những tiếng thì thầm giận dữ. Mấy cái bóng trở nên dài và sậm hơn. Hơi nước bốc lên từ quần áo ta, mang thứ mùi hương tựa khí núi lửa ở Delphi.

Một phần trong ta muốn cuộn tròn rồi chết quách cho xong. Phần khác lại muốn đứng dậy và chạy thực mạng đuổi theo những giọng nói, để tìm kiếm nơi xuất phát của chúng, nhưng ta ngờ nếu mình cố thử thì sự tỉnh táo của ta sẽ vĩnh viễn mất đi.

Meg đang nói gì đó. Cô nhóc lắc vai ta. Mặt nhóc ấy kề sát mặt ta theo kiểu mũi-suýt-chạm-mũi, nên ảnh phản chiếu nhếch nhác của chính ta đang nhìn chăm chập lại mình từ cặp kính mắt mèo. Cô nhóc tát ta, rất mạnh, và ta lờ mờ đoán ra lời cô nhóc nói: "Đứng dậy!"

Chẳng hiểu sao ta làm được. Rồi ta gập người lại và nôn thốc nôn tháo.

Ta đã không nôn suốt bao thế kỷ. Ta đã quên mất nó khó chịu cỡ nào.

Điều tiếp theo ta biết là bọn ta đang lao đảo bước đi, Meg đỡ phần lớn trọng lượng của ta. Những giọng nói thì thầm tranh cãi, xé nát từng mẫu

nhỏ tâm trí ta rồi mang chúng vào khu rừng. Chẳng chóng thì chầy ta sẽ không còn gì nữa.

Vô ích quá. Có khi ta lang thang trong rừng rồi phát điên lại hóa hay. Ý tưởng đó làm ta thấy hài quá thể. Ta bắt đầu cười rúc rích.

Meg ép ta đi tiếp. Ta không hiểu nổi lời cô nhóc, nhưng giọng cô nhóc kiên quyết và bướng bỉnh, với vừa đủ sự tức giận để đè bẹp nỗi sợ hãi của ta.

Trong tình trạng chấn thương tinh thần, ta ngỡ đám cây đang mở đường cho bọn ta, miễn cưỡng để ngỏ một lối đi dẫn thẳng ra rừng. Ta thấy ánh lửa đằng xa, và bãi cỏ thoáng đặng của Trại Con Lai.

Ta chợt nảy ra ý nghĩ rằng Meg đang nói chuyện với đám cây, bảo chúng hãy tránh đường. Ý nghĩ ấy thật lố bịch, mà đồng thời lại tức cười. Xét theo làn hơi bốc lên từ quần áo của ta, ta đoán mình đang bị sốt cỡ bốn mốt độ có lẽ.

Ta cười điên loạn trong lúc bọn ta loạng choạng bước ra khỏi rừng, thẳng tiến đến khu lửa trại nơi một tá thiếu niên đang ngồi làm bánh s'more. Khi thấy bọn ta, chúng đứng dậy. Trong những chiếc quần jean và áo khoác mùa đông, cùng vũ khí đặc chủng cạnh bên, chúng là đám người nướng kẹo dẻo thiếu thiện chí nhất mà ta từng gặp.

Ta cười toét miệng. "Ô, xin chào! Ta là Apollo!"

Mắt ta trợn ngược, và ta bất tỉnh nhân sự.

SĂM TRUYỀN BÍ ẨN

Rick Riordan

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Ta mơ thấy mình đang lái cỗ chiến xa thái dương ngang qua bầu trời. Ta hạ mui xe xuống theo đúng một Maserati. Ta thông dong dạo chơi, vừa bấm còi kêu máy bay phản lực tránh đường, vừa thưởng thức mùi hương từ tầng bình lưu lạnh lẽo, và nhún nhảy theo điệu nhạc ưa thích: "Rise to the Sun" của Alabama Shakes.

Ta đang cân nhắc việc biến chiếc Spyder thành ô tô Google lái tự động. Ta muốn lấy đàn luyt ra rồi đọc tấu bài hát cuồng nhiệt nào đó mà sẽ khiến Brittany Howard tự hào.

Thế rồi một người phụ nữ xuất hiện ở ghế hành khách. "Người phải nhanh nhanh lên."

Ta giật mình, suýt bắn khỏi mặt trời.

Vị khách của ta ăn mặc như nữ hoàng Libya thời xưa. (Ta biết chắc luôn. Ta từng hẹn hò với vài người mà.) Những họa tiết hoa lá đỏ đen, và vàng kim uốn lượn trên trên váy bà. Mái tóc đen dài đội vương miện lưỡi liềm, trông giống một cầu thang cong cong thu nhỏ, hai chân song bằng vàng liền kề những thanh ngang bằng bạc. Khuôn mặt chững chạc mà uy nghiêm, đúng vẻ ngoài mà một nữ hoàng bác ái nên có.

Vậy thì đảm bảo không phải nữ thần Hera. Hơn nữa, Hera sẽ không bao giờ mỉm cười dịu dàng như thế này với ta. Ngoài ra...người phụ nữ đeo ký hiệu hòa bình bằng kim loại to bản quanh cổ, trông chẳng giống phong cách của Hera tí nào.

Ấy thế mà ta cảm thấy mình đáng lẽ phải biết bà ấy. Tuy toát lên khí chất hippie lão thành, bà quyến rũ tới độ ta mặc định chúng ta ắt hẳn là họ hàng.

"Bà là ai?" ta hỏi.

Mắt bà ánh lên sắc hoàng kim dữ dội, tựa đôi mắt săn mồi của họ nhà mèo. "Hãy đi theo những giọng nói."

Một cái bấu sừng lên trong cổ họng ta. Ta cố suy nghĩ mạch lạc nhưng não ta cứ như vừa bị quăng vào máy xay sinh tố. "Ta đã nghe thấy tiếng bà trong khu rừng...Có phải bà...bà đã nói ra một lời tiên tri?"

"Hãy tìm các cánh cổng." Bà ấy nắm chặt cổ tay ta. "Người phải tìm thấy chúng trước, hiểu chưa?"

"Nhưng..."

Người phụ nữ nổ tung thành muôn vàn ngọn lửa. Ta rút lại cổ tay cháy xém rồi túm lấy vô-lăng trong lúc cổ xe mặt trời bổ nhào xuống. Chiếc Maserati biến đổi sang dạng xe buýt đưa đón học sinh - phiên bản ta chỉ dùng khi phải chuyên chở một số lượng lớn hành khách. Khói ngập bùng xe.

Đâu đó phía sau, một giọng mũi cất lên, "Dĩ nhiên, hãy tìm các cánh cổng."

Ta liếc nhìn gương chiếu hậu. Qua làn khói, ta thấy một gã đàn ông béo tốt mặc bộ com lê hoa cà. Gã nằm ườn ra hàng ghế sau cùng, nơi mấy đứa gây rối thường ngồi. Hermes khoái chỗ đó, nhưng gã đàn ông này không phải Hermes.

Gã sở hữu khuôn hàm cong, chiếc mũi bự quá khổ, cùng bộ râu bao quanh cái cằm chẻ giống như quai mũ bảo hiểm. Tóc gã loăn xoăn và sẫm

màu giống ta, ngoại trừ nó không được đánh rỗi hợp một hay bằng bình lãng tử. Môi gã cong lên như thể vừa ngửi thấy mùi khó chịu. Có khi là mùi ghế xe buýt đang cháy.

"Người là ai?" Ta hét, vô vọng tìm cách ngăn cú lao đầu xuống của cỗ xe. "Sao người lại ở trên xe buýt của ta?"

Gã đàn ông mỉm cười, khiến mặt gã còn xấu xí hơn. "Tổ tiên của ta không nhận ra ta sao? Đau lòng quá!"

Ta cố nhớ ra hẳn. Bộ não phàm tục đáng nguyên rủa của ta quá nhỏ bé, quá cứng nhắc. Nó vứt bỏ bốn ngàn năm ký ức như vứt cát.

"Ta,ta không nhớ," ta nói. "Ta rất lấy làm tiếc."

Gã đàn ông phá ra cười khi những ngọn lửa liếm tay áo màu tím của gã. "Ngài chưa thấy hồi tiếc gì đâu, nhưng trong tương lai thì có. Hãy tìm các cánh cổng cho ta. Dẫn ta đến chỗ Nhà Tiên Tri. Ta sẽ rất vui lòng được thiêu rụi nó!"

Ngọn lửa nuốt chửng ta trong lúc cỗ xe mặt trời đâm xuống trái đất. Ta siết chặt tay lái và hãi hùng nhìn chăm chăm khuôn mặt đồng thiếc đồ sộ xuất hiện lù lù bên ngoài kính chắn gió. Đây là khuôn mặt của gã đàn ông mặc đồ tím, được nặn từ miếng kim loại lớn hơn cả xe buýt của ta. Khi ta lao vun vút về phía nó, đường nét khuôn mặt dần thay đổi và nó trở thành khuôn mặt của chính ta.

Thế rồi ta choàng tỉnh, cả người run rẩy và lấm tấm mồ hôi.

"Từ từ thôi." Tay ai đẩy đặt trên vai ta. "Đừng cố ngồi dậy."

Tuy nhiên, ta vẫn cố ngồi dậy.

Người đang chăm sóc ta là một chàng trai xấp xỉ tuổi ta, ý ta là tuổi con người của ấy với mái tóc vàng lộn xộn và đôi mắt màu lam biếc. Cậu mặc trang phục bác sỹ bên trong áo khoác gió với dòng chữ NÚI OKEMO thêu trên túi. Gương mặt cậu r ám nắng kiểu của người trượt tuyết. Ta linh cảm mình có biết cậu. (Thực ra thì từ lúc rời khỏi Olympus ta thường xuyên có cảm giác này.)

Ta đang nằm trên võng ngay giữa nhà. Hai bên, hàng dãy giường tầng được kê sát tường. Những thanh xà bằng gỗ tuyết tùng thô chẵn đỡ trần nhà. Bức tường thạch cao bớt phần trống trải với vài cái móc để treo áo khoác và vũ khí.

Đây có thể là một căn nhà bình thường ở hầu hết mọi thời đại - Athens cổ đại, Pháp trung cổ, vùng nông nghiệp tại Iowa. Ngôi nhà thoang thoảng mùi vải lanh sạch sẽ và ngái đắng sấy khô. Đồ trang trí duy nhất là mấy chậu cây bên cửa sổ, nơi những đoá cúc vàng rực rỡ tung cánh bất chấp thời tiết giá lạnh.

"Những bông hoa đó..." Giọng ta khàn khàn, cứ như ta đã ngủ phải khỏi từ giấc mơ của mình. "Chúng là từ Delos, hòn đảo thiêng của ta."

"Đúng" chàng trai trẻ nói. "Chúng chỉ mọc bên trong và xung quanh Nhà Số Bảy, nhà của cha. Mà cha biết con là ai không?"

Ta ngấm nhìn gương mặt cậu. Sự điềm tĩnh trong đôi mắt, nụ cười thư thái ở khóe môi, cách mái tóc uốn quanh vành tai...Ta nhớ mang máng về một cô gái, cô ca sỹ nhạc alt-country tên Naomi Solace, người ta đã gặp ở Austin. Ta đỏ mặt khi nghĩ về cô ấy. Trong mắt thằng bé thiếu niên ta đây, chuyện tình của bọn ta tựa như nội dung bộ phim hồi xa xưa ta từng xem, bộ phim mà các bậc phụ huynh sẽ không bao giờ cho con mình động vào.

Nhưng dù thế nào, cậu bé này dứt khoát là con trai của Naomi.

Tức nghĩa cũng là con trai ta.

Vô cùng, quá đổi vi diệu.

"Con là Will Solace," ta bảo. "Con trai của, à ừm..."

"Ừ," Will đồng tình. "Khó xử thật."

Não ta nhào lộn một trăm tám mươi độ trong đầu. Ta đổ người sang một bên.

"Ôi, dừng." Will giữ lấy ta. "Con đã thử chữa trị cho cha, nhưng nói thật, con không hiểu vấn đề nằm ở đâu. Cha chảy máu thay cho nước vàng. Thương tích của cha lành nhanh chóng, nhưng đặc trưng cơ thể cha hoàn toàn thuộc về con người."

"Đừng nhắc ta nhớ."

"Vâng, ừm..." Cậu đặt tay lên trán ta rồi nhíu mày tập trung. Những ngón tay mảnh khảnh khẽ run. "Con chẳng hề biết mấy chuyện đó cho tới khi con thử để cha uống rượu thánh. Môi cha bắt đầu bốc khói. Tí nữa là con giết chết cha. Con...con xin lỗi"

"A..." Ta liếm môi dưới, nó nặng nề và tê cứng. Ta tự hỏi phải chăng đây là lời giải thích cho giấc mơ ngập tràn khói lửa của mình. Ta hy vọng thế. "Chắc Meg đã quên nhắc về tình trạng của ta."

"Chắc vậy." Will nắm lấy cổ tay ta để bắt mạch. "Trông cha có vẻ cỡ tuổi con, xấp xỉ mười lăm. Nhịp tim của cha đã bình thường trở lại. Xương sườn đang hồi phục. Mũi bị sưng nhưng không gãy."

"Và ta mọc mụn," ta rên rỉ. "Còn mỡ bụng nữa."

Will nghiêng đầu. "Cha đang làm người, và đây là điều cha lo lắng sao?"

"Con nói đúng. Ta mất hết sức mạnh. Yếu còn hơn đám á thần nhỏ nhoi các con!"

"Trời ạ, cảm ơn..."

Ta cảm thấy cậu suýt nữa đã gọi Cha nhưng rồi lại kiềm được.

Thật khó để nghĩ rằng chàng trai trẻ này là con ta. Cậu quá điềm đạm, quá chững chạc, da mặt thì láng mịn còn cơ thể thì săn chắc. Trông cậu cũng không có vẻ choáng ngợp trước sự hiện diện của ta. À, thực ra, khoe môi cậu bắt đầu giật giật.

"Con...con đang thấy chuyện này hay lắm à?" ta gắng hỏi.

Will nhún vai. "Ừm, không. Con đang sợ đây. Cha con, thần Apollo, là một người phàm mười lăm tuổi."

"Mười sáu," ta sửa lời. "Cứ cho là mười sáu đi."

"Một người phàm mười sáu tuổi, nằm trên võng trong nhà con, và với tất cả tài chữa thương con có được, thứ con thừa kế từ cha, con vẫn không thể tìm ra cách giải quyết đống rắc rối này."

"Chẳng có cách giải quyết đâu," ta khỗ sở nói. "Ta bị trục xuất khỏi Olympus. Số phận của ta bị ràng buộc với một á thần biến thái tên Meg. Còn gì kinh khủng hơn được chứ!"

Will bật cười, hành động mà ta đánh giá là gan tày trời. "Meg bá đạo lắm. Em ấy đã chọc mắt Connor Stoll và đá vào chỗ hiểm của Sherman Yang."

"Nhóc ấy làm cái gì?"

"Em ấy sẽ nhanh chóng hòa nhập thôi. Em ấy đang chờ cha ở ngoài...cùng với phần lớn trại viên." Nụ cười của Will chợt trở nên gượng

gạo. "Nói trước để cha chuẩn bị tinh thần, họ đang đặt ra vô số câu hỏi. Mọi người đều thắc mắc rằng cuộc viếng thăm của cha, lối người thường mà cha hứng chịu liệu có liên quan gì đến chuyện đang diễn ra ở trại hay không."

Ta cau mày. "Chuyện gì đang diễn ra ở trại?"

Cửa nhà bỗng bật mở. Thêm hai á thần bước vào. Một cậu bé cao ráo chừng mười ba tuổi, làn da đồng sáng bóng và mái tóc bện sát da đầu xoắn xít hết chuỗi DNA. Với áo va-rơi bằng len màu đen cùng quần bò đen, trông cậu như thể vừa rời boong chiếc tàu săn cá voi cỡ đại từ thế kỷ mười tám. Thiếu niên còn lại là một cô bé nhỏ tuổi hơn mặc bộ đồ đi săn màu ô-liu. Trên vai cô khoác bao đựng đầy tên, còn mái tóc đỏ của cô được nhuộm màu xanh lá chói lọi, mà nhờ thế nên việc diện quần áo ngụy trang coi như công cốc.

Ta mỉm cười, mừng rỡ vì mình nhớ tên chúng.

"Austin," ta nói. "Và Kayla, đúng không?"

Thay vì quỳ sụp xuống rồi khóc nức nở cảm tạ, chúng căng thẳng liếc nhìn nhau.

"VẬY ĐÚNG LÀ CHA RỒI," Kayla nói.

Austin nhăn mặt. "Meg bảo bọn con cha bị mấy tên du côn đập te tua. Em ấy nói cha không có sức mạnh và phát điên lên khi ở trong rừng."

Miệng ta đầy vị xe buýt trường học cháy khét lẹt. "Meg nhiều chuyện quá."

"Nhưng cha đang là người thường sao?" Kayla hỏi. "Một trăm phần trăm luôn? Thế nghĩa là con sẽ mất khả năng cung thuật của mình ư? Con thậm chí không thể tham dự Olympic cho đến khi con mười sáu tuổi!"

"Và nếu con đánh mất âm nhạc của mình..." Austin lắc đầu. "Ôi không, đừng vậy chứ. Video mới nhất của con đạt, xem nào, năm trăm ngàn lượt xem trong một tuần. Con phải làm gì đây?"

Ta âm hết cả lòng khi đám trẻ nhà ta rất biết thứ tự ưu tiên cho mọi thứ: kỹ năng của chúng, hình ảnh cá nhân, lượt xem trên YouTube. Các người thích thì cứ chê trách các vị thần là những bậc cha mẹ chuyên môn vắng mặt, tuy nhiên không thể phủ nhận rằng con cái bọn ta được thừa hưởng rất nhiều khả năng tuyệt vời.

"Rắc rối của ta sẽ không ảnh hưởng đến các con," ta hứa. "Nếu thần Zeus rảnh rỗi đi khắp nơi xóa sổ quyền năng thánh thần mà các hậu duệ được thừa hưởng từ ta, phân nửa trường y trên đất nước này sẽ trống không. Đại sảnh Danh vọng Rock and Roll sẽ biến mất. Ngành công nghiệp bói bài Tarot sẽ phá sản trong một đêm!"

Austin thả lỏng vai. "May quá."

"Vậy nếu cha chết trong lúc làm người," Kayla bảo, "tụi con sẽ không tan biến chứ?"

"Các em," Will cắt ngang, "sao các em không chạy tới Nhà Lớn để báo bác Chiron biết rằng...cha, à bệnh nhân của chúng ta đã hồi tỉnh. Anh sẽ đưa cha đến đó trong ít phút nữa. Và, ờ, xem xem các em có thể giải tán đám đông bên ngoài không nhé? Anh chẳng muốn tất cả mọi người đồng loạt bao vây cha đâu."

Kayla và Austin già dặn gật đầu. Rất tốt. Là con ta nên chúng nhất định hiểu rõ tầm quan trọng của việc kiểm soát lũ paparazzi.

Chúng vừa đi khỏi thì Will cười hồi lỗi với ta. "Mấy em ấy bị sốc. Bọn con đều thế. Sẽ phải tốn chút thời gian để quen với...tình cảnh chưa biết gọi là gì này."

"Nhìn con đâu có vẻ sốc." ta nhận xét.

Will khẽ cười. "Con phát hoảng lên ấy chứ. Nhưng có một điều con học được khi làm cố vấn trưởng đó là phải giữ bình tĩnh vì tất cả những người khác. Ừm... Để con giúp cha đứng dậy."

Chẳng dễ dàng gì. Ta ngã tới hai lần. Đầu ta quay cuồng, còn nhãn cầu thì tưởng chừng bị nướng chín trong hốc mắt. Những giấc mơ cách đây không lâu tiếp tục khuấy tung não ta như phù sa sông, làm tâm trí ta mù mịt, người phụ nữ với vương miện và ký hiệu hòa bình, gã đàn ông mặc áo com lê tím. Dẫn ta đến chỗ Nhà Tiên Tri. Ta sẽ rất vui lòng được thiêu rụi nó!

Ngôi nhà dần trở nên ngọt ngào. Ta bồn chồn muốn hít thở không khí trong lành.

Có một điều mà Artemis và ta đều đồng ý là tất cả những hành trình theo đuổi đáng giá nên diễn ra bên ngoài hơn là trong nhà. Tốt nhất hãy chơi nhạc dưới vòm trời. Thơ ca nên được chia sẻ giữa khu chợ agora. Cung thuật chắc chắn dễ dàng hơn khi ở ngoài trời, ta có thể chứng thực điều này vì ta từng tập bắn và lái xe mặt trời trong phòng ngai của cha ta. Chà, đó không hẳn là những môn thể thao trong nhà.

Vừa tựa người vào Will, ta vừa bước ra ngoài. Kayla và Austin đã thành công trong việc xua đuổi đám đông. Kẻ duy nhất đang chờ ta, ôi chao, thật sung sướng quá, là chủ nhân mới của ta, Meg; cô nhóc hình như đã vô cùng nổi tiếng ở trại với danh xưng McCaffrey Đá Chỗ Hiếm.

Cô nhóc vẫn mặc chiếc váy xanh lá mượn từ Sally Jackson, dù hiện tại nó bẩn lắm rồi. Quần bó của con bé rách tơi tả. Trên bắp tay, một hàng băng cứu thương cánh bướm được dán đè lên vết cắt nham nhở mà chắc cô nhóc đã bị lúc ở trong rừng.

Meg nhìn ta một lượt, mặt mũi nhăn nhó, rồi thè lưỡi ra. "Trông anh kinh thế."

"Còn nhóc, Meg," ta đáp, "vẫn duyên dáng như thường ngày."

Cô nhóc điều chỉnh mắt kính cho tới lúc nó vừa đủ cong để gây phiền phức. "Tưởng anh chết rồi."

"Ta mừng vì đã khiến nhóc thất vọng."

"Mơ đi." Cô nhóc nhún vai. "Anh vẫn nợ tôi một năm phục dịch. Anh thích ghét gì thì chúng ta cũng bị dính với nhau rồi!"

Ta thở dài. Đời thật đẹp biết bao khi lại được ở cùng Meg.

"Ta nghĩ mình nên cảm ơn nhóc..." Ta có một ký ức mơ hồ về cơn mê sáng của ta ở trong rừng, Meg lôi ta đi, những cái cây như đang nhường đường cho bọn ta. "Sao nhóc đưa hai ta ra khỏi rừng được?"

Nét mặt con bé cảnh giác. "Ai biết. Ăn may." Cô nhóc thọc mạnh ngón cái vào Will Solace. "Theo lời anh ấy nói, may là chúng ta ra khỏi rừng trước lúc trời tối."

"Tại sao?"

Will mở miệng định trả lời, rồi xem chừng lại nghĩ khác. "Con nên để bác Chiron giải thích. Đi thôi."

Ta hiếm khi ghé thăm Trại Con Lai vào mùa đông. Lần cuối là cách đây ba năm, khi cô gái tên Thalia Grace đâm đầu xe buýt của ta xuống hồ.

Ta nhầm tính trại sẽ khá vắng vẻ. Ta biết phần lớn á thần chỉ đến vào mùa hè, nên có một nhóm nhỏ thường trực ở đây ngay cả trong năm học - những người vì nhiều lý do mà nghĩ rằng trại là nơi duy nhất an toàn cho họ trú ngụ.

Biết thế mà ta vẫn ngỡ ngàng khi thấy quá ít á thần. Nếu dựa trên Nhà Số Bảy, thì nhà của mỗi thần có giường cho khoảng hai mươi trại viên. Tức

nghĩa quân số tối đa lên tới bốn trăm á thần - đủ cho vài đội hình pha-lăng hay một bữa tiệc du thuyền thật hoành tráng.

Nhưng khi bọn ta rảo bước trong trại, ta thấy số người chẳng quá một tá. Dưới ánh tà dương của buổi hoàng hôn, một cô gái đơn độc leo bức tường trong lúc dung nhảm chảy xuống hai bên. Tại hồ nước, một nhóm ba người kiểm tra cột buồm của tàu chiến ba tầng.

Vài trại viên tìm ra lý do ở bên ngoài chỉ để trở mắt nhìn ta. Phía bên lò sưởi, một chàng trai trẻ đang đánh bóng khiên, dõi theo ta qua bề mặt phản chiếu của nó. Một anh chàng khác trừng mắt nhìn ta khi đang nối dây thép gai bên ngoài nhà thần Ares. Nhìn tướng đi lóng ngóng của cậu ta, ta đoán đây là người có chỗ hiểm bị tổn thương, Sherman Yang.

Tại cửa vào nhà Hermes, hai cô gái vừa cười khúc khích vừa thì thầm trong lúc ta đi ngang qua. Thông thường thu hút sự chú ý kiểu này chẳng làm ta lúng túng. Mọi người không cưỡng lại được sức hấp dẫn toát ra từ ta thì cũng dễ hiểu thôi. Nhưng mặt ta giờ đỏ bừng bừng. Ta, chuẩn mực lãng mạn nam tính, giờ bị giáng cấp thành cậu trai tay mơ rụt rè!

Đáng lẽ ta sẽ gào thét đòi công lý với trời cao, nếu chuyện đó không làm ta nhục vô đối.

Bọn ta đi xuyên qua cánh đồng dâu bỏ hoang. Phía trên Đồi Con Lai, Bộ Lông Cừu Vàng lấp lánh ở nhánh thấp nhất của cây thông Thalia. Những luồng hơi bốc lên từ đầu Peleus, con rồng canh gác đang cuộn quanh gốc cây. Kế bên cái cây, Athena Parthenos rực sắc đỏ cuồn cuộn dưới ánh hoàng hôn. Hay biết đâu cô ấy chỉ mất hứng khi nhìn thấy ta. (Athena chưa bao giờ bỏ qua xích mích vụn vặt giữa hai đứa trong cuộc chiến thành Troy, dù chuyện ấy qua cả nghìn năm rồi.)

Ở lưng chừng sườn đồi, ta trông thấy hang động của Nhà Tiên Tri, với lối vào bị che khuất bằng những tấm màn dày màu đỏ tía. Đuốc hai bên lối

vào tất ngóm - đây thường là dấu hiệu cho thấy nữ tiên tri của ta, Rachel Dare, hiện đang vắng mặt. Ta không chắc mình nên thấy thất vọng hay nhẹ nhõm.

Ngay cả khi không thốt ra những lời sấm truyền, Rachel vẫn là một quý cô trẻ trung thông thái. Ta đã hy vọng được tham khảo ý kiến cô ấy về rắc rối của mình. Mặt khác, vì năng lực tiên đoán của cô dường như đã ngưng hoạt động (mà ta nghĩ một phần nhỏ là lỗi tại ta), nên ta không dám chắc Rachel muốn gặp ta. Cô ấy sẽ trông chờ lời giải thích từ Sếp của mình, và dù chính ta phát minh ra màn khai sáng phụ nữ, đồng thời còn là người thực hành tiên phong, ta chẳng hề có câu trả lời nào dành cho cô.

Giấc mơ về chiếc xe buýt bốc cháy cứ luẩn quẩn trong đầu ta: người phụ nữ đội vương miện diện đồ hợp mốt thúc giục ta tìm các cánh cổng, gã đàn ông xấu xí mặc com lê màu hoa cà đe dọa sẽ thiêu đốt Nhà Tiên Tri.

Ừây, hang động ở ngay đó. Ta chẳng biết tại sao người phụ nữ đội vương miện lại chật vật tìm kiếm nó, hay tại sao gã đàn ông xấu xí lại khăng khăng muốn đốt cháy "các cánh cổng" của nó, thứ mà suy cho cùng cũng chỉ là những tấm màn tím.

Trừ phi giấc mơ ám chỉ một thứ khác hơn là Nhà Tiên Tri của Delphi...

Ta xoa xoa thái dương đau nhức. Ta mãi miết tìm kiếm những ký ức không hiện hữu, cố gắng lao xuống hồ tri thức bao la của mình chỉ để thấy nó đã sa sút thành bể bơi con nít. Các người chả thể làm gì nhiều với một bộ não mang kích cỡ cái bể bơi dành cho bọn trẻ trâu.

Tại hiên của Nhà Lớn, một chàng trai trẻ tóc đen đang đứng chờ bọn ta. Cậu ta mặc quần bò đen bạc màu, chiếc áo phông Ramones (điểm cộng cho gu âm nhạc), cùng áo khoác bằng da ngắn lưng màu đen. Giắt bên người là thanh kiếm bằng sắt sông Styx.

"Ta có nhớ cậu," ta nói. "Nicholas, con trai của thần Hades đúng không?"

"Nico di Angelo." Cậu chăm chú nhìn ta, đôi mắt đen tinh tường, sắc nhọn nhưng trong suốt và nhợt nhạt như thủy tinh vỡ. "Vậy là tin tức chính xác. Ngài hoàn toàn là người trần mắt thịt. Tinh hoa của cái chết đang quanh quẩn bên ngài, khả năng tử vong cực cao đấy."

Meg khịt khịt. "Nghe giống dự báo thời tiết quá."

Ta chẳng thấy chuyện này hay ho tí nào. Khi mặt đối mặt với một đứa con trai của thần Hades, ta nhớ lại hằng hà sa số kẻ phạm tục đã bị ta gửi xuống Địa ngục bằng những mũi tên bệnh dịch. Ta đã luôn xem đó là một trò vui công bằng tuyệt vời, ban phát hình phạt vô cùng thích đáng cho các hành vi tội lỗi. Bây giờ, ta dần thấu hiểu nỗi kinh hoàng trong đôi mắt những nạn nhân của ta. Ta không muốn tinh hoa từ cái chết lơ lửng trên đầu ta. Ta cũng nhất quyết chẳng muốn đứng chờ xét xử trước mặt cha của Nico di Angelo.

Will đặt tay lên vai Nico. "Nico, chúng ta cần nói chuyện thêm về kỹ năng giao tiếp của cậu đấy."

"Ê, tớ chỉ nói điều rành rành trước mắt thôi. Nếu đây là thần Apollo, và ngài ấy đi đòi, thì tất cả chúng ta sẽ gặp rắc rối to."

Will quay sang ta. "Con thay mặt bạn trai mình xin lỗi cha."

Nico đảo mắt chán chường. "Cậu có thể thôi..."

"Hay cậu thích được gọi bằng nửa kia hơn?" Will hỏi. "Hay là người yêu nhé?"

"Người đáng ghét, đang nói cậu đấy," Nico lầm bầm.

"Ồ, tớ sẽ trả thù sau."

Meg chùi cái mũi thò lò của cô nhóc. "Hai người cãi nhau nhiều ghê. Em tưởng chúng ta sẽ gặp một nhân mã chứ."

"Ta đây." Cửa kính bật mở. Chiron chạy nước kiệu ra ngoài, cúi đầu để tránh khung cửa.

Từ eo trở lên, trông ông ấy y hệt vị giáo sư mà ông thường cài trang thành khi ở trần gian. Áo khoác len màu nâu của ông dính miếng vá tại hai khuỷu tay. Áo sơ-mi kẻ sọc ông mặc chằng hợp mấy với cà-vạt xanh lá. Bộ râu tía gọn gàng, nhưng mái tóc ông trượt thẳng căng bài kiểm duyệt độ ngăn nắp bắt buộc cho một cái ỗ chuột mực thước.

Từ eo trở xuống, ông là con ngựa trắng.

Người bạn già của ta mỉm cười, dẫu đôi mắt ông đầy giông tố và quần trí. "Apollo, thật tốt vì ngài đã đến đây. Chúng ta cần thảo luận về những vụ mất tích."

SẤM TRUYỀN BÍ ẨN

Rick Riordan

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Meg tròn mắt nhìn "Ông...ông ấy thật sự là một nhân mã."

"Thật nhạy bén," ta bảo. "Phần thân dưới là ngựa đã tố giác ông ấy chẳng?"

Cô nhóc nắm tay ta.

"Chiron," ta nói, "đây là Meg McCaffrey, chủ nhân mới của ta và là nguyên nhân của mọi rắc rối. Hồi này ông đang nói có mấy vụ mất tích phải không?"

Đuôi của Chiron vụt nhẹ. Ông gõ móng guốc lộp cộp trên những tấm ván tại hiên nhà.

Ông ấy bắt tử, vậy mà dường như lại sở hữu vẻ ngoài già đi theo năm tháng. Ta không nhớ bộ râu của ông từng bạc màu nhường này, hay vết chân chim quanh mắt ông hằn sâu đến thế. Dù chuyện gì đang diễn ra ở trại thì nó ắt hẳn cũng chẳng giúp ông giải tỏa căng thẳng.

"Chào mừng cháu, Meg." Chiron cố điều chỉnh giọng mình cho thân thiện, ta nghĩ hành động ấy hơi bị anh hùng luôn, vì ông đang nói với...ờ, Meg mà. "Ta biết cháu đã vô cùng can đảm khi ở trong rừng. Cháu mang thần Apollo đến đây bất chấp bao hiểm nguy rình rập. Ta mừng vì có cháu ở Trại Con Lai."

"Cháu cảm ơn," Meg nói. "Bác cao thật đấy. Bác có bị cụng đầu vào đèn trần không?"

Chiron bật cười. "Thỉnh thoảng cũng có. Nếu ta muốn thu nhỏ để gần với kích thước con người, ta có cái xe lăn ma thuật cho phép ta nén phần thân dưới của mình thành...Thực ra, giờ chuyện đó không quan trọng.

"Mấy vụ mất tích," ta nhắc. "Cái gì đã mất tích?"

"Không phải cái gì, mà là người nào," Chiron đáp. "Hãy vào trong nói chuyện. Will, Nico, các cháu có thể vui lòng thông báo cho những trại viên khác biết chúng ta sẽ ăn tối trong một tiếng nữa không? Lúc đó ta sẽ cập nhật thông tin cho mọi người. Nhớ đi thành cặp đấy nhé."

"Vâng ạ." Will nhìn Nico. "Cậu sẽ thành một cặp với tớ chứ?"

"Cậu là đồ phiền phức" Nico tuyên bố.

Hai đứa vừa đi vừa chí choé với nhau.

Đến lúc này thì các người chắc đang tự hỏi ta nghĩ gì khi thấy con trai mình cặp với Nico di Angelo. Ta thừa nhận mình chẳng hiểu sao Will lại bị hấp dẫn bởi một đứa con ám đầy tử khí của thần Hades, nhưng nếu mẫu người hắc ám hay báo điềm gở khiến Will hạnh phúc...

Ồ, phải chăng vài người các người thắc mắc ta nghĩ gì khi thấy nó có bạn trai chứ không phải bạn gái. Nếu đúng vậy thì, cho xin đi. Thần linh bọn ta đâu bị ám ảnh vì mấy chuyện như thế. Bản thân ta từng có...xem nào, ba mươi ba cô bạn gái và mười một cậu bạn trai phàm trần thì phải? Ta đếm chẳng xuể. Hai tình yêu lớn nhất đời ta, dĩ nhiên, là Daphne và Hyacinthus, song khi người làm một vị thần được hâm mộ cỡ ta...

Chờ chút. Ta vừa nói ra người mình thích sao? Thật luôn hả? Các thần Đỉnh Olympus hỡi, làm ơn quên chuyện ta vừa nhắc tên họ đi! Xấu hổ chết mất. Đừng nói gì cả. Trong cuộc đời phàm tục này, ta chưa hề yêu bất kỳ ai!

Đầu óc ta loạn mất rồi.

Chiron dẫn bọn ta vào phòng khách, nơi những bộ trường kỷ tạo thành hình chữ V đối diện với lò sưởi. Phía trên lò sưởi là cái đầu nhồi của một con báo đang say sưa ngáy.

"Nó còn sống không?" Meg hỏi.

"Gần như vậy." Chiron phi tới bên chiếc xe lăn của mình. "Đó là Seymour. Nếu chúng ta nói khê thôi thì có thể tránh làm nó tỉnh giấc."

Meg ngay lập tức bắt đầu thăm dò phòng khách. Ta thừa biết cô nhóc đang tìm mấy món đồ nho nhỏ để ném con báo nhằm đánh thức nó.

Chiron yên vị trên xe lăn. Ông đặt hai chân sau vào phần ngăn giả của ghế, rồi thẳng người lên, thế là chúng co rút lại một cách kỳ diệu cho tới lúc nhìn ông chỉ như đang ngồi xuống. Để lốt nguy trang hoàn hảo tối đa, các tấm ván đằng trước ngoặt vào trong, tạo cho ông một đôi chân giả của con người. Thường thì đôi chân đấy mang quần dài lẫn giày da để nhấn mạnh hình ảnh "giáo sư" của ông, cơ mà coi bộ hôm nay Chiron muốn đổi gió.

"Phong cách mới à," ta bảo.

Chiron nhìn xuống đôi chân ma-nơ-canh nữ nuột nà của mình được diện bít tất lưới cùng giày cao gót đỏ đính sequin. Ông thở dài nã nề. "Hóa ra đám trẻ nhà Hermes đang xem lại Rocky Horror Picture Show. Ta sẽ phải nói chuyện với chúng."

Rocky Horror Picture Show gợi nhắc những hồi ức tươi đẹp. Ta từng hóa trang thành Rocky tại các buổi trình diễn lúc nửa đêm, vì, còn phải hỏi, cơ thể hoàn mỹ của nhân vật ấy dựa trên ta chứ đâu.

"Để ta đoán," ta nói. "Connor và Travis Stoll là thủ phạm?"

Chiron lấy một tấm mền fla-nen từ cái rổ gần đấy rồi phủ nó lên cặp chân giả, nhưng đôi giày ngọc đỏ vẫn thò ra ở dưới cùng. "Thực ra thì Travis đã vào đại học từ mùa thu năm ngoái, làm Connor cũng ngoan hơn chút xíu."

Meg nhìn với qua từ chiếc máy thùng cũ kỹ để chơi Pac-Man. "Cháu đã chọc vào mắt cái tay Connor đó."

Chiron chau mày bất lực. "Hay lắm, cháu yêu...Dù sao đi nữa, giờ trại có Julia Feingold và Alice Miyazawa. Chúng đảm nhiệm trọng trách chơi khăm mọi người thay cho hai anh em kia. Ngài sẽ sớm gặp chúng thôi."

Ta nhớ lại mấy cô gái nhìn ta cười khúc khích tại cửa nhà Hermes. Ta cảm thấy mặt mình đỏ bừng bừng hết hồi này.

Chiron chỉ những bộ trường kỷ. "Mời ngồi."

Meg chán trò Pac-Man (sau khi dành cho nó đúng hai mươi giây cuộc đời) và bắt đầu leo tường theo đúng nghĩa đen. Các dây nho bất động trang trí khu vực ăn uống - trăm phần trăm là tác phẩm từ người bạn lâu năm của ta, Dionysus. Meg bám vào những cành dày, cố gắng chạm tới chùm đèn mô phỏng bộ tóc Gorgon.

"Meg này," ta bảo, "có lẽ nhóc nên đi xem bộ phim quảng bá trong lúc Chiron và ta nói chuyện?"

"Tôi biết thừa," cô nhóc đáp. "Tôi đã nói chuyện với các trại viên khi anh ngắt xiu. 'Nơi chốn bình yên cho á thần hiện đại.' Vân vân và mây mây."

"Ừ, cơ mà bộ phim đỉnh lắm," ta cố thuyết phục. "Ta quay nó với kinh phí thấp vào những năm 1950, nhưng vài góc quay là cả một bước đột phá. Nhóc thật sự nên..."

Dây nho tróc khỏi tường. Meg đổ rằm xuống sàn. Cô nhóc bình an vô sự đứng dậy, rồi phát hiện đĩa bánh quy trên bàn. "Cái đó miễn phí chứ?"

"Đúng vậy, cháu yêu," Chiron nói. "Cháu mang trà lại đây nữa nhé?"

Thế là bọn ta bị kẹt cùng Meg, đũa đang gác chân lên tay ghế, mồm nhồm nhoàm nhai bánh quy, và ném vụn bánh vào cái đầu ngáy khò khò của Seymour bất cứ khi nào Chiron không để ý.

Chiron rót cho ta một tách trà Darjeeling. "Tôi rất tiếc vì Ngài D không có mặt để đón tiếp ngài."

"Ngài Dee?" Meg hỏi.

"Dionysus," ta giải thích. "Thần rượu vang. Đồng thời là giám đốc trại."

Chiron đưa ta tách trà. "Sau trận chiến với Gaea, tôi nghĩ Ngài D biết đâu sẽ quay về trại, nhưng ngài ấy không bao giờ trở lại. Tôi hy vọng ngài ấy vẫn ổn."

Vị nhân mã già nhìn ta mong đợi, nhưng ta nào có thông tin để chia sẻ. Sáu tháng qua là một khoảng trống tuyệt đối; ta chả có ý niệm về tình hình của những vị thần Olympus khác.

"Ta không hay biết gì cả," ta thú nhận. Suốt bốn thiên niên kỷ, ta hiếm khi thốt nên những từ đó. Chúng mang hương vị dở tệ. Ta nhắm nháp trà, song nó cũng chẳng kém phần đắng nghét. "Ta hơi bị tụt hậu về khoản tin tức. Ta đang hy vọng ông có thể cập nhật cho ta."

Chiron giấu nỗi thất vọng quá đỗi vụng về. "Ra vậy..."

Ta chợt hiểu ông ấy đang hy vọng được giúp đỡ và chỉ dẫn, y chang những gì ta cần từ ông ấy. Là một vị thần, ta đã quá quen với chuyện các

sinh vật thấp kém hơn cậu nhờ mình, cầu nguyện cái này hoặc xin xỏ cái kia. Nhưng giờ ta là người trần mắt thịt, được cậu nhờ phần nào khiến ta hoảng sợ.

"Thế cơn khủng hoảng của ông là gì?" ta hỏi. "Ông mang về mặt het Cassandra hồi ở thành Troy, hay Jim Bowie lúc ở Alamo, như thế ông đang bị vây hãm."

Chiron không hề phản đối phép so sánh ấy. Ông khum tay quanh tách trà của mình.

"Thần biết là trong cuộc chiến với Gaea, những lời sấm truyền đã ngừng được gửi đến Nhà Tiên Tri của Delphi. Thực tế thì, mọi phương thức bói tương lai mà chúng tôi biết đều đột ngột trở nên vô dụng."

"Vì hang động gốc của Delphi đã bị chiếm lại," ta vừa nói cùng tiếng thở dài, vừa cố gắng để không cảm thấy bị bắt nạt.

Meg thả miếng chocolate vào mũi con báo Seymour. "Nhà Tiên Tri của Delphi. Percy từng nhắc tới nó."

"Percy Jackson?" Chiron đứng dậy. "Percy đi cùng cháu sao?"

"Chỉ một lúc thôi." Ta kể lại chi tiết trận chiến tại vườn đào cộng thêm việc Percy đã quay về New York. "Cậu ấy bảo nếu được thì cuối tuần này sẽ ghé thăm."

Trông Chiron mất hết nhuệ khí, cứ như chỉ mình ta thôi là chưa đủ tốt vậy. Các người tưởng tượng nổi không chứ?

"Dù sao đi chăng nữa," ông ấy tiếp tục, "chúng ta đã mong lúc trận chiến kết thúc, Nhà Tiên Tri sẽ bắt đầu hoạt động lại. Khi nó vẫn im lìm...Rachel đã rất phiền muộn."

"Rachel là ai thế?" Meg hỏi.

"Rachel Dare," ta trả lời. "Nhà Tiên Tri."

"Tôi tưởng Nhà Tiên Tri là một địa điểm."

"Đúng vậy."

"Vậy Rachel là một địa điểm, và cô ấy ngưng hoạt động?"

Ta mà còn làm thần, ta sẽ biến cô nhóc thành con thằn lằn bụng xanh rồi quăng ra ngoài thiên nhiên hoang dã để không ai thấy mặt nữa. Suy nghĩ ấy khiến lòng ta thanh thản.

"Delphi nguyên gốc là một địa điểm ở Hy Lạp," ta giảng giải. "Một hang động lớn ngập trong hơi núi lửa, nơi mọi người đến nhận chỉ dẫn từ nữ tư tế của ta, Pythia."

"Pythia." Meg khúc khích. "Từ gì mà ngộ vậy."

"Ờ. Ha ha. Nên Nhà Tiên Tri vừa là một địa điểm, vừa là một nhân vật. Khi các vị thần Hy Lạp di chuyển tới Mỹ hồi...năm bao nhiêu ấy nhỉ Chiron, 1860 à?"

Bàn tay Chiron đu đưa. "Cờ đó."

"Ta mang Nhà Tiên Tri tới đây để tiếp tục thay mặt ta truyền đạt các lời sấm truyền. Theo năm tháng, sức mạnh ấy được truyền lại qua những thế hệ nữ tư tế. Rachel Dare là Nhà Tiên Tri đương nhiệm."

Từ đĩa bánh quy, Meg nhón lấy miếng Oreo duy nhất, thứ ta trông mong được ăn. "Ừ, giờ xem bộ phim đó có quá muộn không?"

"Có," ta nạt. "Để ta nói tiếp, ban đầu ta giành quyền sở hữu Nhà Tiên Tri của Delphi bằng cách giết con quái vật tên Python, kẻ sống ở tận cùng

hang động."

"Con rắn cũng giống con rắn," Meg nói.

"Vừa đúng vừa sai. Loài rắn được đặt tên theo quái vật Python, kẻ cũng khá nhanh nọc, nhưng to lớn hơn, đáng sợ hơn, và thích ăn thịt mồi con bé lắm mồm. Tóm lại, tháng tám năm ngoái, trong lúc ta...khó ở, kẻ thù truyền kiếp của ta, Python, đã được giải phóng khỏi Tartarus. Hắn giành lại hang động Delphi. Đó là lý do Nhà Tiên Tri ngừng hoạt động."

"Nhưng nếu hiện tại Nhà Tiên Tri đang ở Mỹ, thì sao phải nhặng xị cả lên vì con rắn quái thai nào đó chiếm cứ hang động cũ?"

Đây chắc là câu nói dài hơi nhất mà ta từng nghe cô nhóc thốt ra. Nhóc ấy làm vậy hẳn chỉ để chọc tức ta.

"Giải thích dài dòng lắm," ta bảo. "Nhóc chỉ cần..."

"Meg." Chiron hướng đến cô nhóc một trong những nụ cười khoan dung đậm chất anh hùng mà ông sở hữu. "Địa điểm gốc của Nhà Tiên Tri giống như phần rễ chính sâu nhất của một cái cây. Lờn sấm truyền tương tự nhánh với lá cây, nó có thể vươn xa khắp thế gian và Rachel Dare có thể là nhánh cây chắc khỏe nhất của chúng ta, tuy nhiên nếu rễ chính bị bóp nghẹt, toàn bộ cây sẽ gặp nguy hiểm. Vì Python đã quay về hang ổ năm xưa, linh hồn của Nhà Tiên Tri bị hạn chế triệt để."

"Ồ" Meg càu nhàu với ta. "Sao anh không nói thế cho xong?"

Trước lúc ta kịp bóp nghẹt cô nhóc vì tội làm cái rễ chính nhiều sự, Chiron rút đầy lại tách trà của ta.

"Vấn đề lớn hơn," ông nói, "là chúng ta không còn nguồn tiên tri nào khác."

"Ai quan tâm chứ?" Meg hỏi. "Ta không biết trước tương lai. Chẳng ai biết trước tương lai hết."

"Ai quan tâm chứ?!" ta quát. "Meg McCaffrey, những lời sấm truyền là chất xúc tác cho mọi sự kiện quan trọng, tất cả các cuộc tìm kiếm hay chiến đấu, thảm họa hoặc kỳ tích, chào đời lẫn tử vong. Những lời sấm truyền đâu đơn thuần báo trước tương lai. Chúng định hình nó! Chúng cho phép tương lai diễn ra."

"Tôi hiểu chết liền."

Chiron hăng giọng. "Cháu hãy tưởng tượng những lời sấm truyền là hạt giống. Gieo đúng hạt, cháu có thể gây dựng bất kỳ khu vườn nào mà cháu khao khát. Hạt giống không còn thì mọi sự sinh trưởng đều bất khả thi."

"Ồ." Meg gật gù. "Vậy đúng dễ hiểu hơn."

Ta thấy rõ lạ vì Meg, một đứa nhóc bụi đời kiêm chiến binh thùng rác, lại hiểu rất nhanh những phép ẩn dụ liên quan tới vườn tược, nhưng Chiron là một thầy giáo tài ba. Ông đã chú ý điều gì đấy ở cô nhóc...một linh cảm vốn cũng lẫn quất sâu tận tâm trí ta. Ta hy vọng mình nghĩ sai, song với sự đen đui của bản thân, ta sẽ được chứng minh là mình đúng. Lúc nào chẳng thể chứ.

"Thế Rachel Dare đâu rồi?" ta hỏi. "Biết đâu nếu ta nói chuyện với cô ấy...?"

Chiron đặt tách trà xuống. "Rachel dự định sẽ ghé thăm vào kỳ nghỉ đông, nhưng cô bé không đến. Có thể cũng chẳng phải chuyện gì to tát..."

Ta vươn người về trước. Rachel Dare chưa từng trễ hẹn. Cô ấy rất nghệ sỹ, khó đoán biết, bốc đồng, và thích phá luật, đều là những phẩm

chất ta ngưỡng mộ tha thiết. Tuy nhiên, việc hoàn toàn mất dạng chẳng giống cô chút nào.

"Hoặc là?" ta gắng hỏi.

"Hoặc có thể nó là một phần của rắc rối lớn hơn," Chiron tiếp lời. "Những lời sấm truyền không phải thứ duy nhất trở nên vô dụng. Việc di chuyển liên lạc bắt đầu khó khăn hơn trong mấy tháng qua. Đã nhiều tuần rồi mà bọn ta chẳng hề nhận được tin tức gì từ các người bạn ở Trại Jupiter. Á thần mới không xuất hiện. Thần rừng không báo cáo lại từ cánh đồng. Tin nhắn Iris mất hiệu lực."

"Iris gì cơ?" Meg hỏi.

"Hình ảnh hai chiều," ta đáp. "Một hình thức liên lạc được giám sát bởi nữ thần cầu vồng. Iris lúc nào mà chẳng thất thường..."

"Ngoại trừ chuyện phương tiện liên lạc bình thường của con người cũng hỏng hóc," Chiron nói. "Dĩ nhiên, điện thoại luôn luôn nguy hiểm với á thần."

"Ừm, nó thu hút lũ quái vật," Meg đồng tình. "Lâu lắm rồi cháu chưa động tới cái điện thoại nào."

"Thông minh đấy," Chiron nói. "Nhưng gần đây điện thoại của bọn ta đồng loạt ngừng hoạt động. Di động, dây cáp, Internet...cái nào cũng vậy. Thậm chí phương thức liên lạc cổ xưa được biết đến với tên gọi e-mail cũng giở chứng một cách kỳ lạ. Các tin nhắn chỉ đơn giản không còn đến nữa."

"Ông kiểm tra hộp thư rác chưa?" ta đề nghị.

"Ta e rằng rắc rối phức tạp hơn thế," Chiron đáp. "Chúng ta bị cắt liên lạc với thế giới bên ngoài, thân cô thế yếu và thiếu nhân lực. Hai người là

những người mới đầu tiên trong gần hai tháng nay."

Ta cau mày. "Percy Jackson chả hề đề cập tới vấn đề này."

"Ta nghĩ là Percy thậm chí còn không hay biết," Chiron nhận định. "Thằng bé bận rộn chuyện trường lớp. Thường thì mùa đông là quãng thời gian yên ả nhất. Đã có lúc, ta đã thuyết phục thành công bản thân rằng mất liên lạc chẳng qua là tình huống bất tiện tình cờ. Thế rồi những vụ mất tích diễn ra."

Từ lò sưởi, một khúc gỗ tuột khỏi vỉ lò. Ta có giật nảy mình trên ghế hay không thì tùy các người suy đoán.

"Phải rồi, những vụ mất tích." Ta lau mấy giọt trà bắn lên quần và cố bơ đi tiếng cười chế giễu của Meg. "Kể ta nghe xem."

"Ba người trong tháng vừa qua," Chiron thuật lại. "Đầu tiên là Cecil Markowitz của nhà thần Hermes. Một sáng nọ, giường của cậu ấy đột nhiên trống trơn. Cậu ấy không hề đá động chuyện muốn rời trại. Chẳng ai thấy cậu ấy bỏ đi. Và suốt vài tuần nay, chẳng ai nhìn thấy hay nghe ngóng được gì từ cậu."

"Con cái Hermes thích chơi trò lén lút mà," ta góp ý.

"Thoạt tiên, ta cũng nghĩ vậy," Chiron kể. "Nhưng một tuần sau, Ellis Wakefield mất tích từ nhà thần Ares. Chuyện xảy ra y hệt lần trước: giường trống không, không có dấu hiệu cho thấy cậu ấy tự bỏ đi hay bị...à, bắt cóc. Ellis là một chàng trai trẻ hung hăng. Nếu cậu ấy lao đầu vào cuộc phiêu lưu khờ dại nào đó thì cũng dễ hiểu, nhưng nó khiến ta bất an. Thế rồi sáng nay bọn ta nhận ra trại viên thứ ba đã biến mất: Miranda Gardiner, người đứng đầu nhà nữ thần Demeter. Đó là tin xấu nhất từ trước đến giờ."

Meg gạt chân xuống khỏi chỗ gác tay. "Sao nó lại là tin xấu nhất?"

"Miranda là một trong những cố vấn thâm niên của trại," Chiron nói. "Cô bé sẽ chẳng bao giờ tự tiện bỏ đi mà không nhắn nhủ gì. Cô ấy quá thông minh để bị lừa ra khỏi trại, và quá mạnh mẽ để bị cưỡng ép."

Vị nhân mã già nhìn thẳng vào ta. "Apollo, chuyện gì đấy vô cùng bất ổn đang diễn ra. Những rắc rối này có thể không đáng sợ bằng cuộc trỗi dậy của Kronos hay sự thức tỉnh của Gaea, nhưng nếu nhìn theo phương diện khác, ta thấy chúng còn đáng lo hơn, vì trước đây tôi chưa từng chứng kiến chuyện thế này."

Ta nhớ lại giấc mơ về chiếc xe buýt mặt trời bốc cháy. Ta nghĩ đến những giọng nói mình nghe thấy trong rừng, thúc giục ta đi chệch hướng để tìm kiếm nơi phát ra chúng.

"Những á thần này..." ta nói. "Trước lúc biến mất, họ có hành xử khác thường ngày tí nào không? Họ có báo cáo gì về chuyện...nghe thấy một số thứ không?"

Chiron nhướn mày. "Theo ta biết thì không. Sao thế?"

Ta ngập ngừng. Ta chẳng muốn gây hoang mang khi chưa rõ thứ bọn ta đang phải đối đầu. Con người mà hoảng loạn thì sẽ tạo thành viễn cảnh khó coi, nhất là khi họ trông chờ ta giải quyết rắc rối.

Thêm nữa, ta sẽ thừa nhận bản thân hơi mất kiên nhẫn. Bọn ta vẫn chưa chú tâm vào những vấn đề cấp thiết nhất, những vấn đề của ta.

"Theo ta thấy thì," ta mở lời, "ưu tiên hàng đầu sẽ là tập trung hết thảy nguồn lực của trại để giúp ta thu hồi nốt thần linh. Sau đấy ta có thể trợ giúp mọi người với mấy rắc rối khác."

Chiron vuốt râu. "Nhưng lỡ các rắc rối liên kết với nhau thì sao, bạn của ta? Lỡ đâu cách duy nhất để đưa thần trở về Olympus là đòi lại Nhà

Tiên Tri của Delphi, tức nghĩa giải phóng sức mạnh tiên đoán thì sao? Biết đâu Delphi lại là chìa khóa then chốt cho mọi vấn đề?"

Ta quên bég mất Chiron thường đưa ra những kết luận hợp lý lẫn hiển nhiên nhất mà ta cố hết sức tránh nghĩ về chúng. Thói quen phiền phức kinh khủng.

"Trong tình trạng hiện giờ của ta thì điều đó là bất khả thi." Ta chỉ về Meg. "Hiện tại, công việc của ta là phục vụ á thần này, chắc trong khoảng một năm. Sau khi hoàn tất mọi nhiệm vụ nhóc ấy giao, thần Zeus sẽ xem xét án phạt của ta đã được thi hành chưa, và ta có thể trở lại làm thần."

Meg bẻ một miếng bánh Fig Newton. "Tôi có thể sai anh đi tới cái chỗ tên Delphi đó."

"Không!" Giọng ta khản đặc khi đang hét giữa chừng. "Nhóc nên giao cho ta mấy nhiệm vụ dễ hơn, như thành lập một ban nhạc rock hay chỉ thư giãn xả hơi. Phải, thư giãn xả hơi là chuẩn đấy."

Trông Meg chả bị thuyết phục. "Thư giãn xả hơi đâu phải một nhiệm vụ."

"Phải chứ, nếu nhóc biết cách. Trại Con Lai có thể bảo vệ ta trong lúc ta thư giãn xả hơi. Sau một năm phục dịch, ta sẽ lại làm thần. Lúc đó chúng ta có thể bàn chuyện phục hồi Delphi."

Tốt nhất là, ta nghĩ, ra lệnh cho vài á thần đảm nhận cuộc tìm kiếm thay ta.

"Apollo," Chiron nói, "sẽ không đến được một năm đâu, nếu á thần cứ tiếp tục mất tích. Chúng ta có thể sẽ không đủ sức bảo vệ thần. Và, thứ lỗi cho ta, nhưng Delphi là trách nhiệm của thần."

Ta vung vẩy tay. "Ta đâu phải người mở Những Cánh Cửa Tử rồi để Python xổ lồng! Trách Gaea ấy! Trách cả Zeus vì phân xử bất công nữa! Khi lũ khổng lồ bắt đầu thức tỉnh, ta đã phác thảo cặn kẽ Kế Hoạch Hành Động Trọn Bộ Hai Mươi Phần Để Bảo Vệ Apollo Và Cho Những Vị Thần Khác Hưởng Ké, thế mà ông ấy thậm chí còn chả thèm đọc!"

Meg ném nửa miếng bánh quy vào đầu Seymour. "Tôi vẫn nghĩ là lỗi của anh. Í, nhìn kìa! Nó dậy rồi!"

Cô nhóc nói cứ như con báo quyết định sẽ tự mình tỉnh dậy chứ chẳng phải vì mắt nó bị bánh Fig Newton công kích.

"GỪ," Seymour phàn nàn.

Chiron lăn xe rời bàn uống nước. "Cháu yêu, trong cái lọ trên mặt lò sưởi, cháu sẽ thấy món Snausages. Sao cháu không cho nó ăn tối nhỉ? Apollo và ta sẽ chờ trước hiên nhà."

Bọn ta bỏ lại Meg sung sướng dùng món ăn đó ném những cú ghi ba điểm vào mồm Seymour.

Khi Chiron và ta ra ngoài hiên, ông ấy xoay xe lăn lại để đối diện với ta. "Cô bé là một á thần thú vị."

"Thú vị đúng là một nhận xét trung lập."

"Cô bé thật sự đã triệu hồi một karpos?"

"Chà...con tinh linh xuất hiện khi cô nhóc gặp nguy hiểm. Meg có cố ý gọi nó hay không thì ta chẳng rõ. Con bé còn đặt tên nó là Đào."

Chiron gãi râu. "Ta đã không gặp á thần sở hữu sức mạnh triệu tập tinh linh ngũ cốc suốt một thời gian dài đằng đằng. Thần biết thế có nghĩa là gì chứ?"

Chân ta run rẩy. "Ta cũng nghi ngờ. Ta đang cố giữ lạc quan."

"Cô bé dẫn ngài ra khỏi rừng," Chiron trầm ngâm. "Không có cô bé..."

"Ừ," ta nói. "Đừng nhắc ta nhớ."

Ta bỗng nhận ra hồi trước mình từng thấy ánh nhìn sắc sảo kia trong đôi mắt Chiron, khi ông đánh giá kiếm thuật của Achilles và kỹ năng dùng thương của Ajax. Đây là ánh mắt từ một huấn luyện viên dày dặn đang tìm kiếm tài năng mới. Ta không bao giờ mơ tưởng vị nhân mã này sẽ nhìn mình theo cách đó, như thể ta có gì để chứng tỏ cho ông xem, như thể dũng khí trong ta chưa được kiểm chứng. Ta thấy mình hết...hết một đồ vật.

"Nói ta nghe nào," Chiron bảo, "thần đã nghe thấy gì trong khu rừng?"

Ta thầm rủa cái miệng bự của mình. Đáng lẽ ta chả nên hỏi mấy á thần mất tích có nghe thấy tiếng gì lạ lùng không.

Ta quyết định giờ giấu giếm sự thật cũng vô ích. Chiron nhảy bèn hơn một người-ngựa bình thường. Ta kể lại chuyện mình đã trải qua trong rừng, rồi đến lượt giấc mơ của ta.

Tay ông cuộn lại trên tấm mền. Mép mền nhô cao hơn đôi giày đỏ đính sequin. Trông ông lo lắng hết mức mà dáng vẻ người đàn ông diện bít tất lười cho phép.

"Chúng ta phải cảnh báo trại viên hãy tránh xa khu rừng," ông quyết. "Ta không hiểu chuyện gì đang diễn ra, nhưng ta vẫn giữ nguyên ý kiến nó ắt hẳn liên quan đến Delphi, và...à, tình trạng hiện tại của ngài. Nhà Tiên Tri phải được giải thoát khỏi tay quái vật Python. Chúng ta phải tìm ra cách."

Ta diễn giải câu đó dễ ợt: Ta phải tìm ra cách.

Chiron hẳn đã hiểu bộ mặt chán chường mà ta trưng ra.

"Thôi nào, anh bạn thân mến," ông ấy nói. "Thần từng thành công mà. Dù giờ tuy không phải là thần, song lần đầu thần giết Python ấy, có gì khó khăn đâu! Hàng trăm quyển sách đã ngợi ca thần dễ dàng lột da địch thủ của mình thế nào."

"Ồ," ta lầm bầm. "Hàng trăm quyển sách cơ đấy."

Ta có nhớ vài câu chuyện trong số đó: Ta đã giết Python mà chẳng tốn một giọt mồ hôi. Ta bay tới miệng hang, gọi hắn ra, bắn mũi tên, và BÙM! - trái đất mất đi một con rắn quái vật khổng lồ. Ta trở thành Chủ nhân của Delphi, và tất cả chúng ta sống hạnh phúc mãi mãi về sau.

Sao mấy tay viết truyện lại nghĩ ta đánh bại Python nhanh chóng và dễ dàng quá vậy?

Được rồi...chắc vì ta bảo họ thế. Cơ mà, sự thật khác hẳn. Hàng thế kỷ sau trận chiến, ta vẫn gặp ác mộng về kẻ địch năm xưa.

Bây giờ ta gần như biết ơn ký ức dở dang của mình. Ta không thể nhớ ra mọi tình tiết hãi hùng trong trận chiến giữa ta với Python, nhưng ta biết chắc hẳn chẳng phải hạng tôm tép. Ta đã cần đến tất cả sức mạnh thần thánh, quyền năng thiêng liêng, lẫn bộ cung chết chóc nhất thế gian.

Cơ may nào dành cho ta, một kẻ phạm phụ tặc tử tuổi mười sáu với mụn mọc đầy mặt, quần áo mặc lại, và bí danh Lester Papadopoulos đây? Cám ơn nhiều à, nhưng ta sẽ không chạy bừa tới Hy Lạp để bị làm thịt, nhất là khi thiếu cỗ xe mặt trời hay khả năng dịch chuyển tức thì. Xin lỗi nha; thần linh không chơi trò thuê máy bay đâu.

Ta gắng sức nghĩ làm sao có thể giải thích điều này với Chiron theo cách thật khôn khéo, điềm tĩnh mà không bao gồm việc ta giậm chân thành

thịch hay la hét inh tai. Âm thanh từ một chiếc tù và xa cừ ở đằng xa giúp ta thoát khỏi suy tính.

"Đến bữa tối rồi." Vị nhân mã gượng cười. "Có gì sau này chúng ta sẽ nói chuyện tiếp nhé? Còn giờ thì hãy ăn mừng chuyến ghé thăm của thần thôi nào."

SĂM TRUYỀN BÍ ẨN

Rick Riordan

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Ta chẳng có bụng dạ nào mà ăn.

Nhất là khi đang ngồi tại bàn cắm trại ăn thực phẩm phàm trần. Cùng người phàm trần.

Sảnh ăn tương đối thoải mái. Ngay cả trong mùa đông, những đường biên giới màu nhiệm của trại che chở bọn ta khỏi thời tiết khắc nghiệt nhất. Ngồi ngoài trời giữa hơi ấm từ các ngọn đuốc và lò than, ta chỉ thấy hơi lạnh thôi. Long Island Sound lấp lánh dưới ánh trăng bàng bạc. (Chào em, Artemis. Không cần chào lại đâu.) Trên Đồi Con Lai, Athena Parthenos tỏa sáng hết cái đèn ngủ khủng nhất thế giới. Thậm chí trông khu rừng cũng không đến nỗi sờn gai ốc với những cây thông khoác lên mình tấm áo sương mù mỏng manh ánh bạc.

Tuy nhiên, bữa tối của ta thì không thi vị chút nào. Nó gồm hot dog, khoai tây chiên, và một thứ chất lỏng màu đỏ mà người ta gọi là nước bọt. Ta chả biết sao con người lại uống nước bọt, hay nó được chiết ra từ loài bọt nào, nhưng đây là thứ ngon lành nhất bữa ăn, mà vậy thì thực tế đúng nản luôn.

Ta ngồi tại bàn nhà Apollo cùng con mình, Austin, Kayla, và Will, cộng thêm Nico di Angelo. Ta có thể thấy bàn mình và bàn mấy vị thần khác y chang nhau. Đáng lẽ bàn của ta phải lộng lẫy và thanh tao hơn. Đáng ra nó phải chơi nhạc hoặc ngâm thơ khi được yêu cầu chứ. Thay vào đây, nó chỉ là phiến đá có băng ghế ở hai bên. Ta thấy ghế ngồi rõ bất tiện, nhưng coi bộ con cái ta không hề bận tâm.

Austin và Kayla hỏi ta tới tập về Olympus, cuộc chiến với Gaea, rồi cảm giác từ làm thần đến làm người thế nào. Ta biết chúng không có ý hỗn xược. Là con của ta, nên chúng mặc nhiên sở hữu sự tinh tế tuyệt đỉnh. Nhưng những câu hỏi chúng đặt ra là lời nhắc nhở đau đớn về tình trạng thâm của ta.

Bên cạnh đó, thời gian càng trôi qua, ta càng nhớ ít hơn về cuộc đời làm thần thuở xưa. Tốc độ suy thoái của các tế bào thần kinh hoàn hảo đạt chuẩn vũ trụ trong đầu ta thật đáng báo động. Từng có thời, mọi ký ức đều là tập tin âm thanh chất lượng cao. Giờ thì những bản thu âm đó giống mấy ống sáp. Và tin ta đi, ta biết quá rõ về ống sáp. Chúng chả trụ được lâu với cỗ xe mặt trời.

Will và Nico ngồi vai kề vai, vui vẻ trêu chọc nhau. Hai đứa tạo thành một đôi dễ thương hết sức khiến ta bỗng cảm thấy cô độc. Chúng kích động tâm trí ta nhớ về những ngày tháng tươi đẹp ngăn ngủi mà ta sẽ chia cùng Hyacinthus trước lúc cơn ghen tuông ấy, tai nạn khủng khiếp ấy diễn ra...

"Nico," cuối cùng ta cũng cất tiếng, "đúng ra thì cậu phải ngồi ở bàn của nhà thần Hades chứ?"

Cậu ta nhún vai. "Theo luật là vậy. Nhưng nếu tôi ngồi một mình ở bàn của tôi, mấy việc kỳ quặc lại xảy đến. Sàn nhà nứt nẻ. Xác sống bò ra và lang thang khắp nơi. Một dạng rối loạn tâm lý. Tôi không thể kiểm soát nó. Tôi đã nói vậy với bác Chiron."

"Và cậu nói thật hả?" ta hỏi.

Nico mỉm cười, nụ cười quái đản giống hệt Hades. "Tôi có giấy khám bác sỹ."

Will giơ tay lên. "Con là bác sỹ của cậu ấy."

"Bác Chiron nghĩ chuyện này chẳng đáng để tranh luận," Nico nói. "Chỉ cần tôi ngồi cùng bàn với người khác, như...à, mấy đứa này chẳng hạn...thì lũ xác sống sẽ tránh xa. Thế là vui vẻ cả làng."

Will bình thản gật đầu. "Đó đúng là chuyện kỳ quái nhất trần đời. Chứ Nico đâu bao giờ lạm dụng sức mạnh để đạt được thứ mình muốn."

"Dĩ nhiên là không rồi," Nico đồng tình.

À, phải rồi, Nico chẳng cố tình đâu và Will thì chỉ đang làm tròn trách nhiệm của một bác sĩ thôi mà. Haha, ta đã sống cả triệu năm rồi đấy.

Ta nhìn khắp sảnh. Theo truyền thống trại, Meg được xếp ngồi cùng con cái nhà Hermes, vì danh tính cha mẹ thần thánh của cô nhóc chưa được xác định. Trông Meg cũng không mấy bận tâm. Cô nhóc quá bận bịu đọc diễn Cuộc Thi Ăn Hot Dog Ở Coney Island. Hai cô gái còn lại, Julia và Alice, đôi theo nhóc ấy với vẻ say mê xen lẫn khiếp đảm.

Ngồi bên kia bàn là một cậu trai gầy gò lớn tuổi hơn có mái tóc nâu xoăn, Connor Stoll, ta suy luận, dù ta chưa bao giờ phân biệt nổi cậu ta với người anh trai Travis. Trời tối mà Connor vẫn đeo kính râm, đảm bảo vì muốn bảo vệ mắt khỏi cú chọc thứ hai. Ta cũng để ý cậu ta khôn ngoan giữ khoảng cách giữa tay mình với miệng của Meg.

Ta đếm được mười chín trại viên có mặt ở sảnh. Hầu hết ngồi một mình tại bàn tương ứng với nhà họ - Sherman Yang nhà Ares; cô gái ta không biết tên nhà Aphrodite; cô gái khác nhà Demeter. Tại bàn nhà Nike, hai thiếu nữ tóc đen, những người rõ ràng là sinh đôi, đang thảo luận về một bản đồ quân sự. Chiron giờ đã trở lại hình dạng nhân mã toàn phần, ông ấy đứng cạnh bàn chính, nhắm nháp nước bọt trong lúc trò chuyện với hai thần rừng, nhưng có vẻ họ đang kìm nén cảm xúc của mình. Những anh chàng người dê cứ liếc nhìn ta mãi, rồi lại cắm cúi ăn mấy món đồ bằng bạc, thần rừng hay làm thế khi họ căng thẳng. Chừng sáu nữ thần rừng

tuyệt đẹp di chuyển giữa các dãy bàn, phục vụ đồ ăn thức uống, nhưng lòng ta quá rối loạn để mà chú tâm thưởng thức nhan sắc của họ. Thê thảm hơn nữa là: ta thấy ngưỡng vô cùng nếu tán tỉnh họ. Ta bị gì thế này?

Ta quan sát các trại viên, hy vọng sẽ chấm được vài đấng tởm tiếm năng...ý ta là những người bạn mới. Thần linh luôn thích giữ bên mình vài ba á thần kỳ cựu mạnh mẽ, để thuận lợi cho việc quăng họ ra chiến trận, gửi đi thực hiện những cuộc tìm kiếm gian nan, hoặc cào bớt xơ vữa khỏi áo choàng toga của bọn ta. Xui xẻo thay, ta ngay lập tức kết luận chẳng ai ở đây đủ chuẩn làm tay sai cho ta. Ta mong mỗi có nhiều tài năng hơn để lựa chọn.

"Những...người khác đâu rồi?" ta hỏi Will.

Ta muốn nói những á thần hạng A, nhưng ta nghĩ vậy sẽ dễ bị hiểu nhầm.

Will cắn miếng pizza. "Cha đang tìm cá nhân cụ thể nào ạ?"

"Những người đi làm nhiệm vụ trên con thuyền lớn ấy?"

Will và Nico trao đổi ánh mắt mà chắc chắn mang đầy ý nghĩa. Lại nữa, ta đoán chúng thường xuyên bị hỏi về bảy á thần huyền thoại, những người kề vai sát cánh cùng các vị thần chống lại lũ khổng lồ của Gaea. Ta rất đau lòng vì không được gặp lại những anh hùng đó. Sau bất kỳ trận chiến trọng đại nào, ta thích chụp hình cả nhóm, cộng thêm được độc quyền soạn các bản anh hùng ca về chiến công của họ.

"Ờ," Nico mở lời, "ngài đã gặp Percy. Anh ấy cùng Annabeth đang học năm cuối cấp ba tại New York. Hazel và Frank thì ở Trại Jupiter lo công việc của Quân Đoàn Mười Hai."

"À phải." Ta cố hình dung thật rõ ràng khung cảnh Trại Jupiter, vùng đất thuộc quyền người La Mã tại thành phố Berkeley ở bang California,

nhưng các chi tiết quá đổi mơ hồ. Ta chỉ nhớ được đoạn đối thoại giữa ta với Octavian, cách nó khiến ta say sưa bằng mấy lời phỉnh nịnh lẫn hứa hẹn. Thăng bé ngu ngốc đó...lỗi của nó nên ta mới có mặt ở đây.

Một giọng nói thì thầm ở sâu thẳm trong tâm trí ta. Lần này ta nghĩ chắc nó đúng là lương tâm của mình: Ai là thăng bé ngu ngốc chứ? Không phải Octavian đâu.

"Câm miệng," ta lẩm bẩm.

"Hả?" Nico hỏi.

"Không có gì. Nói tiếp đi."

"Jason với Piper đang học ở Los Angeles và sống cùng cha của Piper. Họ mang theo cả huấn luyện viên Hedge, Mellie, và bé Chuck nữa."

"À ừ." Ta chả biết ba cái tên cuối cùng, nên ta quyết định chúng không quan trọng. "Còn anh hùng thứ bảy...Leo Valdez?"

Nico nhướn mày. "Ngài nhớ tên anh ta à?"

"Dĩ nhiên! Cậu ấy đã phát minh ra Valdezinator. Ôi, thứ nhạc cụ thượng hạng ấy! Ta chẳng có thời gian để chơi thuần thục những gam trưởng của nó trước lúc thần Zeus xử ta ở Parthenon. Nếu có ai giúp được ta, thì người đẩy chính là Leo Valdez."

Nico nghiêm mặt đầy bức dọc. "Chà, Leo không ở đây. Anh ta đã chết. Rồi sống lại. Và nếu anh ta để tôi thấy mặt, tôi sẽ giết anh ta."

Will huých khuỷu tay vào cậu ta. "Bình tĩnh." Cậu quay sang ta. "Trong trận chiến với Gaea, Leo cùng con rồng bằng đồng của mình, Festus, đã biến mất giữa vụ nổ kinh hoàng trên trời."

Ta run rẩy. Sau vô số thế kỷ lái cỗ xe mặt trời, ta chả lấy làm thích thú gì cụm từ vụ nổ kinh hoàng trên trời.

Ta ráng nhớ lần cuối mình gặp Leo Valdez tại Delos, nơi cậu ấy trao đổi Valdezinator để lấy thông tin...

"Cậu ấy đang tìm thần được phục sinh," ta nhớ lại, "phương thuốc mang người ta quay lại từ cõi chết. Ta nghĩ cậu ấy vốn dự tính sẽ hy sinh bản thân?"

"Phải," Will nói. "Anh ấy hạ gục Gaea trong vụ nổ, nhưng chính bọn con cũng cho rằng anh ấy đã chết."

"Vì anh ta chết thật mà," Nico làu bàu.

"Rồi, vài ngày sau," Will tiếp, "có cuộn giấy theo gió để bay vào trại..."

"Tôi vẫn giữ nó đây." Nico lục túi áo khoác. "Tôi đọc nó mỗi lúc muốn nổi điên."

Cậu ta đưa ra một cuộn giấy da dày. Cậu ta vừa trải nó lên bàn, một ảnh không gian ba chiều tức khắc nhấp nháy trên bề mặt giấy: Leo Valdez, trông vẫn nghịch ngợm như ngày nào với mái tóc đen lưa thưa, nụ cười rạng rỡ ranh mãnh, cùng vóc người nhỏ bé. (Dĩ nhiên, ảnh hiển thị chỉ cao độ bảy centimet nhưng ngay cả trong đời thực thì Leo cũng chả cao lớn hơn là bao.) Quần bò, áo công nhân xanh dương, lẫn thắt lưng dụng cụ của cậu lấm tấm dầu máy.

"Chào mọi người!" Leo dang rộng đôi tay như chuẩn bị ôm người khác. "Xin lỗi vì đã ra đi như thế. Tin xấu là: tớ đã chết rồi. Tin tốt là: tớ đã sống lại! Tớ phải đi cứu Calypso. Hiện tại hai đứa đều ổn. Tụi tớ đang đưa Festus tới!" Hình ảnh lập lòe như ngọn lửa gặp gió mạnh, làm nhiễu giọng

Leo. "Sẽ cố về sớm!" Im lặng. "Làm bánh taco khi..." Lại im lặng. "¡Vaya con quéo! Yêu mấy cậu!" Hình ảnh nhấp nháy rồi biến mất.

"Chỉ biết nhiều đó thôi," Nico phàn nàn. "Mà đây là từ tháng tám. Bọn tôi chẳng hề hay biết anh ấy đang dự tính cái gì, đang ở đâu, hay liệu còn bình an không. Jason và Piper dành gần hết tháng chín để đi kiểm anh ấy cho tới khi bác Chiron nhất quyết yêu cầu họ đi học lại."

"Chậc," ta nói, "xem chừng Leo đang tính làm bánh taco. Biết đâu việc này tốn nhiều thời gian hơn cậu ấy tiên liệu. Và vaya con queso...ta tin cậu ấy đang bảo chúng ta ăn kèm phô mai, đây luôn là lời khuyên sáng suốt."

Mấy lời đó xem chừng chẳng khiến Nico cảm thấy tốt hơn.

"Tôi không thích sống trong kiểu tối tăm thiếu thông tin thế này." cậu lẩm bẩm.

Lời phàn nàn đó đến từ miệng một đứa con của thần Hades nghe thật quái, nhưng ta hiểu ý cậu ta. Chính ta cũng tò mò về số phận của Leo Valdez. Ngày xưa ngày xưa, ta có thể tiên đoán vị trí của cậu ấy dễ dàng như các người lướt Facebook, nhưng giờ ta chỉ đủ sức ngửa mặt nhìn trời và thầm hỏi khi nào một á thần tinh ranh bé nhỏ sẽ xuất hiện cùng con rồng bằng đồng với đĩa bánh taco.

Và nếu chuyện liên quan tới Calypso...mọi thứ sẽ phức tạp hẳn. Nữ phù thủy đó và ta có quá khứ bất hòa, nhưng thậm chí cả ta cũng phải thừa nhận cô ấy rất quyến rũ. Nếu cô ấy chiếm được trái tim của Leo, thì hoàn toàn có khả năng cậu ấy đã bị phân tâm. Odysseus sống cùng cô ấy bảy năm trước khi trở về nhà.

Thế nào chẳng nữa thì Valdez xem chừng sẽ không về kịp để giúp ta. Thử thách chơi thuận thực hết hợp âm rải của Valdezinator phải chờ thôi.

Nãy giờ Kayla và Austin im thin thít, chúng dõi theo cuộc nói chuyện của bọn ta với vẻ ngưỡng mộ và sững sờ. (Ngôn từ của ta có sức ảnh hưởng như vậy lên người khác đấy.)

Kayla giờ xích lại gần ta. "Mọi người đã bàn chuyện gì ở Nhà Lớn? Bác Chiron có kể cha nghe về những vụ mất tích...?"

"Có." Ta cố không nhìn về hướng khu rừng. "Bọn ta đã thảo luận tình hình hiện nay."

"Và?" Austin xòe ngón tay trên bàn. "Chuyện gì đang diễn ra thế?"

Ta chẳng muốn nói về chuyện này. Ta không muốn chúng chứng kiến nỗi sợ hãi của ta.

Ta ước gì đầu ta thôi ong ong. Ở Olympus, chữa trị chứng đau đầu dễ gấp bội. Hephaestus chỉ cần bổ sọ một người và lôi ra bất cứ thần hay nữ thần sơ sinh nào đang đập thành thạch trong đó. Tại trần gian, các lựa chọn của ta hạn chế hơn.

"Ta cần thời gian để suy nghĩ," ta đáp. "Biết đâu sáng mai ta sẽ có lại vài phần sức mạnh thần thánh của mình."

Austin dướn người về trước. Dưới ánh đuốc, hàng tóc bím của cậu trông như đang vặn xoắn thành chuỗi DNA mới. "Là vậy sao? Sức mạnh của cha sẽ dần trở lại theo thời gian ạ?"

"Ta...ta nghĩ vậy." Ta gắng nhớ lại những năm tháng phục vụ Admetus và Laomedon, nhưng cố lắm ta mới nhớ được danh tính và diện mạo của họ. Trí nhớ bị rút gọn này làm ta khiếp sợ. Nó biến mỗi khoảnh khắc hiện tại thành những quả bóng bay được sắp xếp theo kích cỡ với độ quan trọng, chúng nhắc nhở ta rằng thời gian của ta lúc này là có giới hạn.

"Ta phải trở nên mạnh mẽ hơn," ta quyết. "Phải như vậy."

Kayla siết chặt tay ta. Những ngón tay nhỏ nhắn của cô bé 12 tuổi lại thô ráp lẫn chai sần vì bần cung. "Không sao đâu, Apollo...cha. Bọn con sẽ giúp cha."

Austin gật đầu. "Kayla nói đúng đấy. Mọi người vì một người. Nếu có ai gây sự với cha, Kayla sẽ bắn chúng. Rồi con sẽ nguyện rửa cho chúng chỉ nói được các cặp câu ăn vãn trong hàng tuần liền. Will sẽ cho chúng nhiễm vài căn bệnh quái đản nào đó."

Mắt ta ươn ướt. Mới gần đây thôi, như sáng nay cái ý nghĩ những á thần trẻ tuổi này đủ khả năng giúp ta sẽ khiến ta thấy lỗ bịch quá chừng. Bây giờ lòng tốt của chúng khiến ta xúc động hơn cả trăm con bò hiến tế. Ta chẳng thể nhớ được lần cuối khi ai đẩy đủ quan tâm ta để mà nguyện rửa kẻ thù của ta bằng những cặp câu ăn vãn là lúc nào.

"Cảm ơn," ta lí nhí.

Ta không thể thêm các con của ta. Ta thấy nó không hợp lý. Những á thần này là gia đình của ta, nhưng chúng dường như còn đang bảo vệ ta, điều mà đáng lẽ ta phải làm cho chúng. Chuyện này khiến ta, lần đầu tiên phải suy nghĩ lại về tư cách làm cha của mình. Một người cha cần làm nhiều hơn thế, một người cha cần cho đi nhiều hơn là nhận lại từ con mình. Ta phải thú nhận rằng trong mắt ta thì ý nghĩ ấy quá mới mẻ. Nó khiến tâm trạng ta còn tồi tệ hơn trước.

"Nào nào..." Will vỗ lưng ta. "Chuyện không đến nỗi nào đâu. Chí ít với việc mọi người đang ở trong tình trạng phải cảnh giác cao độ, biết đâu ngày mai chúng ta sẽ không phải tham gia trò vượt chướng ngại vật của Harley."

Kayla khẽ văng tục bằng tiếng Hy Lạp cổ. Nếu ta là một người cha đúng nghĩa, ta sẽ dùng dầu ôliu rửa miệng cô nhóc.

"Em quên bég mắt," cô nói. "Sao không ai chịu huỷ nó đi vậy?"

Ta cau mày. "Trò vượt chướng ngại vật nào? Chiron có nhắc gì tới nó đâu."

Ta muốn phản đối vì nguyên ngày hôm nay của ta đã là một màn vượt chướng ngại vật. Rõ ràng họ đâu thể trông mong ta cũng tham gia vào những hoạt động của trại. Trước lúc ta kịp nói vậy, một thần rừng thổi chiếc tù và xà cừ tại bàn chính.

Chiron giơ hai tay lên để thu hút sự chú ý.

"Các trại viên!" Giọng ông vang khắp sảnh. Ông ấy có thể khá uy nghi nếu muốn. "Ta có vài thông báo, bao gồm cả thông tin về cuộc đua tử thần hai người ba chân vào ngày mai!"

SĂM TRUYỀN BÍ ẨN

Rick Riordan

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Sau khi nói về vụ mất tích của Miranda Gardiner, "Để phòng ngừa, hãy tránh xa khu rừng cho đến lúc chúng ta nắm rõ tình hình hơn" Chiron gọi lên một đứa con trai nhỏ tuổi của Hephaestus để giải thích cuộc đua tử thần hai người ba chân sẽ tiến hành thế nào. Ta nhanh chóng hiểu ra chính Harley đạo diễn toàn bộ dự án này. Thật luôn, ý tưởng ấy quá dã man, sao nó có thể sinh sôi nảy nở trong đầu một thằng nhóc tám tuổi chứ?

Ta thú thật mình theo không nổi những chi tiết khác về cuộc đua sau đoạn thằng bé diễn tả mấy cái đĩa Frisbee gắn cửa xích.

"Thế là chúng sẽ kêu vù vù!" Thằng bé kích động nhảy tưng tưng. "Và rồi rùm rùm! Cuối cùng là ầm!" Tay thằng bé khua khoảng tứ tung. "Mấy anh chị phải nhanh chân nhanh tay không thì chết chắc, mà vậy thì ngẫu cực luôn!"

Những trại viên khác làu bàu và bắt đầu cựa quậy trên băng ghế.

Chiron giơ tay lên yêu cầu mọi người im lặng. "Nào nào, ta biết có vài trục trặc trong cuộc đua lần trước," ông nói, "nhưng thật may vì các bác sỹ nhà Apollo đã nối lại được tay cho Paolo."

"Thực ra chỉ mỗi anh Will thôi, 'các' là hơi nhiều." Kayla thì thầm.

Tại cái bàn ở phía sau, một cậu thiếu niên vạm vỡ đứng dậy rồi bắt phun ra một tràng tiếng Bồ Đào Nha. Cậu mặc áo ba lỗ trên khuôn ngực sẫm màu, ta có thể thấy đôi vết sẹo mờ ở phần trên của hai bắp tay cậu.

Vừa chửi rủa liên hồi, cậu vừa chỉ vào Harley, nhà Apollo, lẫn hầu hết trại viên.

"À, cảm ơn cháu, Paolo," Chiron nói, rõ ràng đang ngờ người. "Ta mừng vì cháu đã thấy khá hơn."

Austin nghiêng người về phía ta mà thì thầm, "Paolo hiểu tiếng Anh, nhưng cậu ấy chỉ nói tiếng Bồ Đào Nha. Đây là cậu ấy bảo thế. Bọn con chẳng đứa nào hiểu cậu ấy nói gì."

Ta cũng không biết tiếng Bồ Đào Nha. Athena đã lên lớp bọn ta hàng năm trời về việc Đỉnh Olympus có thể dời tới Brazil vào một ngày nào đó, và bọn ta nên chuẩn bị sẵn sàng cho khả năng này.

Cô ấy thậm chí còn tặng quà lễ Saturnalia cho bọn ta bằng đĩa DVD tiếng Bồ Đào Nha của Berlitz, nhưng Athena thì biết gì chứ?

"Paolo có vẻ điên tiết," ta nhận xét.

Will nhún vai. "Cậu ấy rất may mắn, lại còn mau lành thương tích - chắc vì là con của Hebe, nữ thần thanh xuân."

"Cậu đang nhìn chăm chăm kìa." Nico lên tiếng.

"Đâu có," Will đáp. "Tớ chỉ đang kiểm tra xem tay Paolo hoạt động thế nào sau cuộc phẫu thuật."

"Hừm."

Paolo rút cuộc cũng ngồi xuống. Chiron kể ra một danh sách dài dằng dặc về các chấn thương mà họ gặp phải trong cuộc đua tử thần hai người ba chân đầu tiên, ông hy vọng đợt này sẽ tránh được hết chúng: bong độ hai, thủng màng nhĩ, háng bị xoạc căng, cùng hai trường hợp mắc bệnh khiêu vũ điệu Ai-len mạn tính.

Á thần duy nhất tại bàn nhà Athena giơ tay lên. "Chiron, cho cháu nói cái này...Chúng ta vừa mất ba trại viên. Liệu tổ chức một cuộc thi vượt chướng ngại vật nguy hiểm như vậy có thật sự sáng suốt không?"

Chiron mỉm cười khờ sở với cậu. "Hỏi hay lắm, Malcolm, nhưng cuộc đua này sẽ không dẫn các cháu vào rừng, nơi mà ta tin là khu vực nguy hiểm nhất. Thần rừng, nữ thần rừng, và ta sẽ tiếp tục điều tra các vụ mất tích. Chúng ta sẽ không nghỉ ngơi cho tới ngày các trại viên mất tích được tìm thấy. Tuy nhiên, trong thời gian ấy, cuộc đua hai người ba chân này có thể giúp phát triển những kỹ năng làm việc nhóm quan trọng. Nó cũng giúp mở rộng phạm vi hiểu biết của chúng ta về đại mê cung."

Từ đó đập vào mặt ta hết mùi cơ thể Ares. Ta quay sang Austin. "Đại mê cung? Cái mê cung của Daedalus hả?"

Austin gật đầu, những ngón tay cậu nghịch chuỗi hạt gỗ của trại đang đeo quanh cổ. Ta chợt nhớ về mẹ cậu, Latricia, cách cô ấy nghịch sợi dây chuyền vỏ ốc khi giảng bài tại Oberlin. Chính ta cũng học môn lý thuyết âm nhạc do Latricia Lake đứng lớp, dấu cho sắc đẹp của cô ấy khiến ta phân tâm.

"Trong cuộc chiến với Gaea," Austin nói, "mê cung đó đã mở lại. Kể từ đấy, tụi con cố gắng vẽ bản đồ cho nó."

"Nhiệm vụ bất khả thi," ta bảo. "Và thần kinh nữa chứ. Mê Cung là một tác phẩm có tri giác đầy tà ý!"

Như mọi khi, ta chỉ trích được vài mẫu ký ức ngẫu nhiên, nhưng ta khá chắc cú rằng mình nói sự thật. Ta có nhớ Daedalus. Hồi xa xưa, vua của Crete đã sai ông ta xây dựng một mê cung để nhốt quái vật Minotaur. Nhưng, trời ơi, một mê cung đơn giản đâu đủ oách với nhà sáng chế tài ba Daedalus. Ông ta phải thêm thắt cho Mê Cung của mình khả năng nhận

thức lẫn mở rộng. Sau bao thế kỷ, nó đã thâm nhập vào dưới bề mặt trái đất y như một hệ thống rễ cây đi xâm lăng.

Mấy tay sáng chế thiên tài biến thái.

"Giờ nó khác rồi," Austin bảo ta. "Từ hồi Daedalus chết...con cũng không biết nữa. Khó diễn tả quá. Nó không có vẻ hiểm độc. Hay chết chóc như trước."

"Ôi, an tâm quá đi. Thế nên dĩ nhiên các con mới quyết làm một cuộc đua hai người ba chân xuyên qua nó."

Will ho. "Còn nữa, cha à...Chả ai muốn làm Harley buồn."

Ta liếc nhìn bàn chính. Chiron vẫn đang luôn miệng nói về công dụng của làm việc nhóm trong lúc Harley nhún lên nhún xuống. Ta có thể thấy tại sao những trại viên khác sẽ muốn chọn thằng bé làm linh vật không chính thức cho trại. Thằng nhóc là một đứa bé dễ thương, dù nó sẵn chắc đáng sợ so với độ tuổi. Nụ cười rạng rỡ trên môi nó đủ sức lan truyền sang người khác. Sự hăng hái dường như vực dậy tinh thần của toàn trại. Tuy nhiên, ta nhận ra tia sáng điên dại trong đôi mắt nó. Ánh mắt ấy giống hệt cha nó, Hephaestus, mỗi lần cậu ta tạo nên mấy con người máy mà sau đó sẽ bị chập mạch và bắt đầu hủy diệt các thành phố.

"Các cháu cũng nên nhớ rằng," Chiron nói, "những vụ mất tích đáng tiếc này không hề liên quan tới đại mê cung. Hãy ở cùng đồng đội của mình và các cháu sẽ được an toàn...ít nhất là an toàn hết mức cho phép trong một cuộc đua tử thần hai người ba chân."

"Ừm," Harley lên tiếng. "Chưa ai thiệt mạng cả." Nghe giọng thằng nhóc nhất vọng cực kỳ như kiểu nó muốn nói là bọn ta phải chết mới hay.

"Khi đối diện với một cơn khủng hoảng," Chiron bảo, "việc duy trì những hoạt động thường nhật là rất quan trọng. Chúng ta phải đề cao cảnh

giác và giữ vững phong độ. Các trại viên mất tích sẽ trông chờ chúng ta làm thế. Bây giờ, về các đội tham gia cuộc đua, các cháu sẽ được tự do chọn đồng đội."

Tiếp theo là cảnh tượng trại viên nháo nhào túm lấy đồng đội ưa thích của mình hết một bầy piranha đang xuất chiến. Trước khi ta kịp suy tính nên chọn ai, Meg McCaffrey chỉ về phía ta từ phía bên kia sảnh ăn, nét mặt cô nhóc y chang Bác Sam trên tấm áp-phích tuyển mộ.

Dĩ nhiên rồi, ta nghĩ. Số phận của ta làm sao cải thiện được chứ?

Chiron gõ móng guốc lên sàn. "Được rồi, mọi người, trật tự nào! Cuộc đua sẽ diễn ra vào chiều mai. Cảm ơn, Harley, vì cháu đã vất vả chuẩn bị...à, những bất ngờ chết người."

"Brùm!" Harley chạy về bàn nhà Hephaestus để ngồi cùng chị gái cậu, Nyssa.

"Giờ đến lượt thông báo tiếp theo," Chiron nói. "Chắc các cháu cũng đã nghe rồi, hôm nay chúng ta có hai thành viên mới đặc biệt. Đầu tiên, xin hãy chào mừng thần Apollo!"

Thông thường thì đây là giây phút ta đứng dậy, dang rộng đôi tay, rồi nở nụ cười chói loà trong lúc ánh sáng lộng lẫy rực rỡ quanh ta. Đám đông ngưỡng mộ sẽ vỗ tay ca ngợi và tung hoa và kẹo chocolate đến chân ta.

Lần này ta chẳng nhận được tràng pháo tay nào, chỉ có những ánh mắt căng thẳng hướng về ta. Ta chợt có mong muốn bất thường, kỳ quặc là được cúi đầu thật thấp rồi trùm áo khoác che kín đầu. Nỗ lực anh dũng giúp ta ngăn bản thân mình lại.

Chiron chật vật giữ nụ cười trên môi. "Nào nào, ta biết chuyện này hiếm gặp," ông nói, "nhưng các thần thỉnh thoảng cũng trở thành người phạm. Các cháu không cần phải hoảng sợ quá mức. Sự hiện diện của thần

Apollo giữa chúng ta có thể là điềm lành, một cơ hội để chúng ta..." Trông ông có vẻ còn không tiêu hoá được mớ lý luận của chính mình. "À...làm gì đó tốt đẹp. Ta chắc chắn phương án hành động khôn ngoan nhất sẽ dần rõ ràng thôi. Còn bây giờ, hãy giúp thần Apollo cảm thấy như đang ở nhà. Hãy đối xử với ngài ấy như với các trại viên mới."

Từ bàn nhà Hermes, Connor Stoll giơ tay lên. "Tức nghĩa nhà thần Ares được nhúng đầu thần Apollo vào bồn cầu ạ?"

Tại bàn nhà Ares, Sherman Yang khịt mũi. "Đâu phải ai bọn này cũng làm thế, Connor. Chỉ với mấy đứa lính mới đáng bị vậy thôi."

Sherman lườm Meg, cô nhóc đang vô tư đánh chén cái hot dog cuối cùng. Mấy sợi lông đen lưa thưa ở mép nhóc ấy giờ phủ đầy mù tạt.

Connor Stoll cười nhăn nhó với Sherman - ta biết thừa đấy là ánh mắt mưu mô. Chính giây phút đó ta phát hiện cái balo để hờ dưới chân Connor. Nhô ra khỏi miệng túi là thứ trông giống một tấm lưới.

Ta dần ngộ ra những ẩn ý: hai cậu trai bị Meg làm bẽ mặt đang chuẩn bị trả đũa. Ta chẳng cần là Nemesis để hiểu sức lôi cuốn của báo thù. Ấy thế mà...ta cảm thấy nổi thối thúc lạ kỳ là mình phải cảnh báo Meg.

Ta cố thu hút ánh mắt cô nhóc, nhưng nhóc ấy vẫn hừng hực tinh thần ăn uống.

"Cảm ơn cháu, Sherman," Chiron tiếp. "Thật tốt khi biết cháu sẽ không giúp vị thần cung thuật gọi đầu. Còn những trại viên khác, chúng ta sẽ liên tục cung cấp thông tin cho các cháu về tình hình vị khách của chúng ta. Ta sẽ cử đi hai thần rừng xuất sắc nhất mà chúng ta có, Millard với Herbert" - ông khoát tay chỉ những thần rừng ở bên trái mình - "để trao tận tay tin nhắn cho Rachel Dare tại New York. Nếu gặp may, cô ấy có thể sớm nhập hội cùng chúng ta và giúp quyết định cách tốt nhất để hỗ trợ thần Apollo."

Tuyên bố này khơi mào vài tiếng lầm bầm. Ta nghe loáng thoáng được từ Nhà Tiên Tri và lời sấm truyền. Tại cái bàn gần đấy, một cô gái tự lầm bầm bằng tiếng Ý: "Con bé mù dốt thẳng mù."

Ta trừng mắt nhìn cô ta, nhưng cô gái trẻ khá xinh đẹp. Cô ta chắc hơn ta khoảng hai tuổi (tính theo tuổi người), với mái tóc tém màu đen cùng đôi mắt hạnh nhân dữ dội sắc bén. Hình như ta đã đỏ mặt.

Ta quay lại nhìn những người ngồi cùng bàn. "Ừm...phải, thần rừng. Sao không cử cái cậu thần rừng bạn của Percy ấy?"

"Grover á?" Nico hỏi. "Anh ấy đang ở California. Toàn bộ Hội Đồng Trưởng Lão Cloven đều ở đó để họp về vụ hạn hán."

"Ô." Nhuệ khí trong ta tụt hẳn. Ta nhớ Grover hết sức tháo vát, nhưng nếu cậu ta đang xoay xở với thảm họa tự nhiên vừa California thì mười năm nữa cũng chưa chắc đã quay về.

"Cuối cùng là," Chiron hô, "chúng ta chào mừng á thần mới của trại - Meg MacCaffrey!"

Cô nhóc chùi miệng rồi đứng dậy.

Cạnh bên nhóc ấy, Alice Miyazawa bảo, "Đứng lên đi, Meg."

Julia Feingold phá ra cười.

Từ bàn nhà Ares, Sherman Yang đứng dậy. "À con nhóc này xứng đáng được nhận màn chào đón đặc biệt. Cậu nghĩ sao, Connor?"

Connor đút tay vào balo. "Tớ nghĩ hồ bơi là tuyệt nhất đấy."

Ta mở miệng, "Meg..."

Thế rồi đại chiến á thần bùng nổ.

Sherman Yang đi băng băng tới chỗ Meg. Connor Stoll lôi ra một chiếc lưới vàng và trùm nó lên đầu cô nhóc. Meg vừa kêu thét lên vừa gắng vùng thoát, trong lúc vài trại viên đồng thanh hô hào, "Nhấn chìm nó! Nhấn chìm nó!" Chiron cố hết sức la hét để ghìm chúng lại: "Các á thần, bình tĩnh nào!" Trông ông thực sự bất lực với lũ trẻ này. Trong một vài giây, ta đã nghĩ phải chăng chúng là con lai giữa người thường và yêu tinh chứ không phải là với các vị thần.

Một tiếng tru từ cuống họng cắt ngang những gì đang diễn ra. Từ đỉnh cột đình, cái bóng mờ mẫm mẫm, với đôi cánh rậm lá và tả lốt vải lanh, đổ nhào xuống rồi đáp trên lưng Sherman Yang, khiến cậu ta ngã dập mặt lên sàn đá. Con karpos Đào rền rĩ đứng dậy, tay nó đâm ngực thành thịch. Đôi mắt nó ánh lên sắc xanh lá giận dữ. Nó nhào tới Connor Stoll, khoá đôi chân tròn trĩnh quanh cổ cậu á thần, và gỡ chiêu dùng móc vuốt giật tóc Connor.

"Lôi nó xuống!" Miệng Connor gào thét, tay chân thì quấy đạp điên cuồng trong sảnh ăn. "Lôi nó xuống!"

Những á thần khác dần choàng tỉnh khỏi cơn sốc. Vài người rút kiếm ra.

"C'è un karpos!" cô gái người Ý hét.

"Giết nó!" Alice Miyazawa nói.

"Không!" ta kêu.

Thông thường chỉ cần miệng ta thốt nên một mệnh lệnh như thế là án biệt giam tập thể sẽ được thi hành, với hết thầy lũ người trần mắt thịt năm phủ phục chờ ta ban bố mệnh lệnh tiếp theo. Hỡi ôi, giờ ta chỉ là tên phạm phu tục tử mang giọng nói non choẹt eo éo.

Ta kinh hoàng dõi theo cô con gái Kayla của mình đặt mũi tên vào dây cung.

"Đào, xuống đi!" Meg gào. Cô nhóc đã thoát khỏi tấm lưới, ném nó xuống đất, rồi chạy về phía Connor.

Con karpos nhảy khỏi cổ Connor. Nó hạ cánh kế bên chân Meg, nhe răng nanh lẫn rít lên với các trại viên khác, những người đang tạo thành một vòng tròn bán nguyệt cùng vũ khí lăm lăm trên tay.

"Tránh ra, Meg," Nico di Angelo nói. "Sinh vật đó rất nguy hiểm."

"Không!" Giọng Meg vẫn gào lên. "Đừng giết nó!"

Sherman Yang lộn người lại, mồm rên rì. Mặt cậu ta trông thảm hơn thực tế, một vết cắt trên trán có thể sản sinh lượng máu nhiều đến choáng váng song cảnh tượng ấy khiến quyết tâm của các trại viên trở nên sắt đá. Kayla kéo cung. Julia Feigold rút một con dao găm ra khỏi vỏ.

"Khoan đã!" ta khẩn thiết.

Những gì diễn ra tiếp theo, một bộ não thấp kém sẽ chẳng bao giờ hiểu được

Julia xông đến. Kayla bắn tên.

Meg duỗi tay ra và ánh sáng hoàng kim lập lòe lóe lên giữa những ngón tay cô nhóc. Cô bé McCaffrey bất thành linh hai tay hai kiếm - lưới gươm cong theo kiểu bộ tộc Thrace xưa kia, những thanh sica được làm từ vàng Đế Chế. Ta đã không thấy loại vũ khí này từ ngày La Mã sụp đổ. Chúng dường như xuất hiện từ thinh không, nhưng kinh nghiệm dày dặn với dụng cụ ma thuật cho ta hay rằng chúng ắt hẳn được triệu hồi từ mấy chiếc nhẫn trắng lưới liềm mà Meg luôn luôn đeo.

Cả hai thanh kiếm của cô nhóc xoay vòng. Meg cùng lúc chém mũi tên của Kayla và tước vũ khí của Julia, khiến con dao trong tay cô ấy bay ngang mặt sàn.

"Cái quái gì thế?" Connor hỏi gặng. Tóc cậu ta bị giật ra thành từng túm nên trông cậu ta hệt con búp bê bị bạo hành. "Con bé này là ai?"

Đào vừa núp bên chân Meg, vừa gặm gừ, trong lúc Meg dùng hai thanh gươm đẩy lùi các á thần điên cuồng và lúng túng.

Thị lực của ta hẳn phải nhạy bén hơn người thường, vì ta thấy dấu hiệu phát sáng trước tiên, một quầng sáng lấp lánh trên đầu Meg.

Khi ta nhận diện được dấu hiệu đó, tim ta chơi đánh đu. Ta ghét những gì mình thấy, nhưng ta nghĩ mình nên chỉ cho mọi người biết. "Nhìn kia."

Mọi người có vẻ bối rối. Rồi ánh sáng trở nên rực rỡ hơn: ánh chiếu hình lưỡi hái vàng với vài bó lúa mì xoay tròn ngay trên Meg McCaffrey.

Một cậu trai trong đám đông há hốc miệng. "Con bé đó là cộng sản!"

Cô gái này giờ ngồi ở bàn Nhà Số Bốn nhếch mép cười khinh bỉ với cậu ta. "Không, Damien, đấy là dấu hiệu của mẹ tôi." Mặt cô chùng xuống trong khoảnh khắc sự thật ngấm vào đầu. "Ờ, tức nghĩa...là dấu hiệu của mẹ em ấy."

Đầu ta quay mòng mòng. Ta đâu cần biết chuyện này. Ta đâu muốn phục vụ một á thần có gốc gác thần thánh như Meg. Cơ mà hiện tại ta đã hiểu hình lưỡi liềm trên nhãn của Meg. Chúng chẳng phải mặt trăng của em gái ta; chúng là lưỡi hái. Do là vị thần Olympus duy nhất có mặt tại đây, ta cảm thấy mình nên chính thức công bố danh hiệu cho cô nhóc.

"Bạn ta không còn là á thần chưa được thừa nhận nữa," ta tuyên bố.

Những á thần khác kính cẩn quỳ xuống, vài người miễn cưỡng làm vậy.

"Kính thưa quý vị," ta nói, giọng đảng nhét ngang ngựa trà của Chiron, "hãy dành một tràng pháo tay cho Meg McCaffrey, con gái nữ thần Demeter."

SẤM TRUYỀN BÍ ẨN

Rick Riordan

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Không ai biết phải làm gì với Meg.

Chẳng trách họ được.

Hiện tại, với việc đã biết mẹ cô nhóc là ai thì ta thấy mọi thứ về con bé còn phi lý hơn trước.

Phải, ta đã nghi ngờ rồi nhưng vẫn hy vọng mình sai. Gì chứ đoán đúng chuyện này không phải là chuyện hay ho gì.

Sao ta lại sợ mấy đứa con của Demeter hả?

Hỏi hay lắm.

Suốt ngày hôm qua, ta cố hết sức xâu chuỗi lại ký ức của mình về vị nữ thần. Từng có thời Demeter là người bác ta quý nhất. Thế hệ đầu tiên của các vị thần tập hợp toàn những cá nhân hẹp hòi (tôi đang nghĩ đến mấy người đó, Hera, Hades, cha), nhưng Demeter luôn luôn dịu dàng và ân cần, trừ những ngày bà hủy diệt nhân loại bằng mất mùa và nạn đói, cơ mà ai lại chẳng có lúc khó ở chứ.

Thế rồi ta phạm sai lầm khi hẹn hò với một trong các cô con gái của bà. Ta nghĩ tên cô ấy là Chrysothemis, nhưng hãy bỏ qua nếu ta nhớ nhầm. Ngay cả khi còn làm thần, ta đã thấy khó mà nhớ hết tên người yêu cũ của mình rồi. Cô gái trẻ đã ca bài hát mừng vụ mùa tại một trong những lễ hội Delphi của ta. Giọng ca của cô tuyệt đẹp, thế là ta rơi vào lưới tình. Đúng là

ta yêu hết tất cả quán quân của mỗi năm, cả á quân nữa, nhưng biết làm sai được? Là vị thần âm nhạc, ta say mê chất giọng du dương.

Demeter không tán đồng. Từ ngày Hades bắt cóc cô con gái Persephone, bà hơi bị nhạy cảm về việc con mình hẹn hò với thần thánh.

Nói ngắn gọn thì, chúng ta đã lời qua tiếng lại. Rồi còn biến vài ngọn núi thành đồng đỗ nát. Tàn phá đôi ba thành phố nữa chứ. Các người biết xích mích trong gia đình có thể bùng nổ ra sao rồi đấy. Rốt cuộc bọn ta miễn cưỡng đình chiến, nhưng từ đấy ta nhất quyết tránh xa con cái của Demeter.

Thế mà nhìn ta bây giờ xem, một đày tớ phục vụ Meg McCaffrey, cô con gái vung vẩy lưỡi hái nhếch nhác nhất mà Demeter từng có.

Ta tò mò không biết cha Meg là ai mà thu hút được sự chú ý từ vị nữ thần. Demeter hiếm lắm mới yêu người phàm trần. Meg cũng mạnh bất thường. Phần lớn con của Demeter chỉ đủ sức khiến thực vật phát triển và kiểm hãm vi khuẩn nấm. Sử dụng hai lưỡi kiếm vàng rồi triệu hồi karpos, đấy là khả năng cao cấp.

Tất cả những suy nghĩ này lướt qua tâm trí ta trong lúc Chiron giải tán đám đông, thúc giục bọn trẻ cất vũ khí. Vì cố vấn trưởng Miranda Gardiner đang mất tích nên Chiron nhờ Billie Ng, trại viên duy nhất hiện có mặt ở bàn Demeter, dẫn Meg về Nhà Số Bốn. Hai cô gái nhanh chóng rút lui, Đào phấn khích nhảy nhót đằng sau họ. Meg ném về phía ta ánh nhìn lo lắng.

Không biết làm gì khác, ta giơ hai ngón cái về phía cô nhóc. "Mai gặp lại!"

Trông con bé chẳng có vẻ gì là vừa được động viên khi biến mất vào đêm tối.

Will Solace chăm sóc vết thương ở đầu Sherman Yang. Kayla cùng Austin đứng cạnh Connor, tranh luận xem có cần thực hiện cấy tóc không. Nên ta một mình trở về Nhà Của Ta.

Ta nằm trên chiếc giường bệnh đặt giữa phòng của mình rồi nhìn chăm chăm xà nhà. Ta lại nghĩ về việc nơi này xuềnh xoàng tới đáng buồn và quá sức phàm tục ra sao. Làm thế nào con ta chịu nổi chứ? Sao chúng không có một bệ thờ rực lửa, rồi chạm khắc vàng lên tường để tán dương danh tiếng của ta?

Lúc ta nghe tiếng Will, Austin và Kayla trở về, ta nhắm mắt giả vờ ngủ. Ta không thể đối diện với câu hỏi hay lòng tốt của chúng, cả nỗ lực giúp ta cảm thấy như đang ở nhà dù cho ta rõ ràng chẳng thuộc về nơi đây.

Bước qua cửa, chúng hạ thấp giọng.

"Cha ổn chứ?" Kayla thì thầm.

Austin nói, "Nếu là em thì em có ổn không?"

Khoảng lặng.

"Các em cố ngủ một chút đi," Will khuyên.

"Thật kỳ quái quá mà," Kayla lo lắng nói. "Trông cha...giống người quá."

"Chúng ta sẽ trông nom cha," Austin đáp. "Bây giờ chúng ta là tất cả những gì cha có."

Ta nén lại tiếng nức nở. Ta chẳng chịu nổi sự lo âu từ chúng. Không thể trấn an chúng, hoặc thậm chí phản bác chúng, chuyện này khiến ta thấy mình thật nhỏ bé.

Một tấm chăn mềm mại phủ lên người ta.

Will thì thầm, "Ngủ ngon, Apollo."

Có lẽ nhờ giọng nói đầy sức thuyết phục của cậu, hay thực tế là ta kiệt sức hơn bao thế kỷ qua. Ngay lập tức, ta chìm vào giấc ngủ.

Tạ ơn mười một vị thần còn lại của Đỉnh Olympus, ta không mộng mị gì cả.

Ta thức dậy vào buổi sáng, cảm thấy sáng khoái lạ thường. Ngực ta chẳng còn đau nhói. Mũi ta hết làm quả bóng nước được gắn trên mặt người. Nhờ con ta (bạn chung nhà, ta sẽ gọi chúng là bạn chung nhà) giúp đỡ mà ta đã hiểu được bí mật hiểm hóc của vòi hoa sen, bệ xí và bồn rửa. Bàn chải đánh răng đúng là một cú sốc. Lần cuối ta làm người thì đâu có nó. Cả chất khử mùi vùng dưới cánh tay nữa, viễn cảnh ta cần bùa thơm để giữ nách mình khỏi bốc mùi mới kinh khiếp làm sao!

Sau khi tắm rửa buổi sáng xong xuôi và mặc quần áo sạch từ cửa hàng ở trại - giày thể thao, quần jean, áo thun Trại Con Lai màu cam, cùng áo khoác mùa đông bằng len fla-nen, ta gần như cảm thấy vô cùng lạc quan. Biết đâu ta có thể sống sót qua thử thách làm người này.

Tinh thần ta còn dâng cao hơn khi phát hiện thịt xông khói.

Ôi thánh thần ơi, thịt xông khói! Ta tự hứa rằng một khi lấy lại danh phận thần thánh, ta sẽ tập hợp Chín Nàng Thơ và bọn ta sẽ cùng nhau sáng tác một bài thơ ca ngợi, một bài thánh ca cho quyền năng của thịt xông khói, nó sẽ khiến cả thiên đàng òa khóc và toàn thể vũ trụ hạnh phúc khôn cùng.

Thịt xông khói chất nhất quả đất.

Phải, có khi nên đặt tên bài hát như thế: "Thịt Xông Khói Chất Nhất Quả Đất."

Chỗ ngồi ăn sáng không quy định khắt khe như bữa tối. Bọn ta lấy đầy thức ăn vào khay từ bàn buffet và được thoải mái ngồi đâu tùy thích. (Than ôi, thật là một nhận xét đáng buồn của tâm trí phàm tục này khi mà ta, người từng điều khiển đường lối của các quốc gia, lại vui sướng vì được ngồi tự do.) Ta lấy khay thức ăn rồi thấy Meg đang ngồi một mình tại mép tường chắn của sảnh, vừa đu đưa chân qua lại vừa ngắm nhìn sóng biển.

"Nhóc sao rồi?" ta hỏi.

Meg nhắm nháp miếng bánh quế. "Ờ. Tuyệt lắm."

"Nhóc là một á thần hùng mạnh, con gái của Demeter."

"Ừ."

Nếu sự thấu hiểu phản ứng từ con người của ta đáng tin cậy, thì trông Meg chả hào hứng chút nào.

"Bạn chung nhà của nhóc, Billie...Có tốt không?"

"Hắn rồi. Rất tốt."

"Còn Đào thì sao?"

Cô nhóc liếc ta. "Biến mất hồi đêm qua rồi. Chắc cậu ấy chỉ xuất hiện khi tôi gặp nguy hiểm."

"Chà, xuất hiện vào những lúc ấy cũng hợp tình hợp lý thôi."

"Hợp-tình-hợp-ly." Mỗi lần phát âm một từ là Meg chọc vào một phần tư miếng bánh quế. "Sherman Yang phải khâu bảy mũi."

Ta liếc nhìn Sherman, cậu ta ngồi cách xa một khoảng an toàn ở phía bên kia sảnh, hằm hằm nhìn Meg. Một đường vết sẹo nham nhở màu đỏ chạy dọc bên mặt cậu ta.

"Ta thấy không cần lo đâu," ta bảo Meg. "Con của Ares thích sẹ. Hơn nữa, Sherman khá hợp với phong cách Frankenstein đấy."

Khóe môi cô nhóc khẽ giật, nhưng ánh mắt con bé vẫn xa xăm. "Nhà của chúng tôi có một thảm cỏ, cỏ xanh thật ấy. Có cả cây sồi khổng lồ chống đỡ trần nhà ngay trung tâm."

"Vậy là xấu à?"

"Tôi bị dị ứng."

"À..." Ta thử tưởng tượng cái cây trong nhà của cô nhóc. Ngày xưa ngày xưa, Demeter từng sở hữu một khu rừng sồi linh thiêng. Ta nhớ bà đã rất tức giận khi một hoàng tử trần gian cố chặt phá nó.

Một khu rừng linh thiêng...

Thịt xông khói trong bụng ta bất chợt nở bung, quẩn quanh ruột gan ta.

Meg túm chặt tay ta. Giọng cô nhóc như tiếng vo ve từ nơi xa xôi nào đó. Ta chỉ nghe thấy từ cuối cùng, và cũng là từ quan trọng nhất: "Apollo?"

Ta cựa quạ. "Gì?"

"Anh vừa ngó người ra." Cô nhóc quắc mắt. "Tôi gọi tên anh sáu lần rồi đấy."

"Thật à?"

"Ờ. Anh thả hồn đi đâu thế?"

Ta không thể giải thích. Tưởng chừng như ta vừa đứng trên boong tàu vào giây phút một hình thù nguy hiểm, đen tối, và khổng lồ lướt ngang

dưới thân tàu, một hình thù gần như hiện rõ ràng, nhưng rồi nó chợt biến mất.

"Ta...ta không biết. Có gì đó về mấy cái cây..."

"Mấy cái cây," Meg nói.

"Chắc là chẳng có gì đáng bận tâm đâu."

Sao mà chẳng có gì được. Ta không thể giữ bỏ hình ảnh từ giấc mơ của mình: người phụ nữ đội vương miện thúc giục ta đi tìm những cánh cổng. Người phụ nữ đó không phải Demeter, chí ít thì cá nhân ta nghĩ vậy. Nhưng ý niệm về mấy cái cây thiêng liêng khuấy động một ký ức trong ta...thứ gì đấy rất cổ xưa, ngay cả khi đánh giá theo chuẩn của ta.

Ta chẳng muốn bàn về chuyện này với Meg, ít nhất là cho tới khi ta có thời gian ngẫm nghĩ thêm. Cô nhóc đã có đủ thứ để lo lắng rồi. Ngoài ra, sau đêm qua, vị chủ nhân trẻ tuổi này khiến ta e sợ hơn bao giờ hết.

Ta liếc nhìn những chiếc nhẫn trên ngón giữa của cô nhóc. "Hôm qua...mấy thanh kiếm đó. Đừng làm vậy."

Meg nhú mày. "Làm gì?"

"Khép mình và từ chối nói chuyện. Mặt nhóc đanh cứng lại như một tảng xi măng."

Cô nhóc tức tối trề môi. "Làm gì có. Tôi sở hữu gươm đao. Tôi dùng chúng chiến đấu. Thì sao nào?"

"Thì sẽ tốt hơn nếu sớm biết về chuyện đó, như khi chúng ta đối đầu với lũ tinh linh bệnh dịch."

"Chính anh đã nói: lũ tinh linh không thể bị giết chết."

"Nhóc đang đánh trống lảng." Ta biết thừa vì đây là chiến thuật mà ta tinh thông từ hàng thế kỷ trước. "Lối chiến đấu nhóc sử dụng, với hai lưỡi gươm cong, là đặc trưng của dimachaerus, một dạng võ sỹ giác đấu vào cuối Đế chế La Mã. Mà ngay từ thời đó, phong cách này cũng hiếm gặp, nó là lối đánh khó nhất, và cũng là một trong những lối đánh nguy hiểm nhất."

Meg nhún vai. Cái nhún vai rất hùng hồn, nhưng chả cung cấp được lời giải thích nào.

"Kiếm của nhóc làm bằng vàng Hoàng Gia," ta tiếp. "Ám chỉ nhóc đã trải qua quy trình tập luyện của La Mã, và vậy biến nhóc thành ứng cử viên sáng giá cho Trại Jupiter. Ấy thế mà mẹ nhóc lại là Demeter, vị nữ thần trong hình thái Hy Lạp, chứ không phải Ceres."

"Sao anh biết?"

"Ngoại trừ lý do ta từng là thần ấy hả? Demeter thừa nhận nhóc tại đây, Trại Con Lai. Đó không phải ngẫu nhiên. Hơn nữa, hình thái Hy Lạp cổ xưa của bà hùng mạnh hơn nhiều. Meg à, nhóc rất mạnh đấy."

Nét mặt cô nhóc đanh lại làm ta chờ đợi Đào nhào xuống từ trên trời và bắt đầu giật từng mảng tóc của ta.

"Tôi chưa từng gặp mẹ mình," cô nhóc nói. "Tôi không biết bà là ai."

"Thế nhóc lấy các thanh kiếm kia ở đâu? Từ bố nhóc à?"

Meg xé toạc miếng bánh quế ra từng mẫu nhỏ. "Không...Cha nuôi đã nuôi tôi. Ông đưa tôi những chiếc nhẫn này."

"Cha nuôi của nhóc. Cha nuôi của nhóc đưa nhóc mấy chiếc nhẫn biến hình thành kiếm làm bằng vàng Hoàng Gia. Loại người gì mà..."

"Một người tốt," cô nhóc quát.

Ta nghe thấy chất thép trong giọng Meg và quyết định dừng chủ đề này lại. Ta cảm nhận được một bi kịch to lớn từ quá khứ của con né. Với lại, ta sợ rằng nếu tiếp tục hỏi dồn, có khi mấy thanh kiếm vàng kia sẽ kề vào cổ ta.

"Ta xin lỗi," ta nói.

"Ừ." Meg ném một mẩu bánh quế lên trời. Chẳng biết từ đâu ra, một trong những nữ yêu quái mình người cánh chim phụ trách dọn dẹp của trại xà xuống hết con gà nặng chín chục ký chơi trò kamikaze, vồ lấy mẩu thức ăn rồi bay đi mất.

Meg tiếp tục như thể chả có gì vừa xảy ra. "Hãy làm cho xong chuyện hôm nay đi. Chúng ta còn cuộc đua sau bữa trưa."

Một cơn ớn lạnh chạy dọc cổ ta. Điều cuối cùng ta muốn là bị cột chân với Meg McCaffrey trong Mê Cung, nhưng ta đã xoay xử để khỏi hét toáng lên.

"Đừng lo về cuộc đua," ta bảo. "Ta có kế hoạch để thắng nó."

Nhóc ấy nhướn mày. "Thế cơ đấy?"

"Chính xác là, ta sẽ có kế hoạch vào chiều nay. Tất cả những gì ta cần là chút thời gian..."

Đằng sau bọn ta, chiếc tù và xà cừ được thổi lên.

"Huấn luyện buổi sáng!" Sherman Yang gào lên "Đi nào, mấy cưng! Anh đây muốn đến giờ ăn trưa là đứa nào cũng phải khóc!"

SĂM TRUYỀN BÍ ẨN

Rick Riordan

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Trời ạ, ta sẽ không bao giờ hiểu được về tính mạng con người các người. Các người luôn cố gắng duy trì tình trạng cơ thể tốt với chống đẩy, đứng lên ngồi xuống, chạy 500m, chạy vượt chướng ngại vật và hăng hà sa số hoạt động gây đổ mồ hôi khác. Mặc dù các người thừa biết đó chỉ là những cuộc chiến thất bại. Rốt cuộc, sự yếu đuối của các người, cơ thể thảm hại của các người vẫn sẽ hư hỏng và không thể hoạt động được nữa. Vậy nên, lời khuyên cho các người này, chấp nhận cơ thể xuống cấp đó đi, cứ hít thở nhẹ nhàng như mấy ông bà già là được rồi.

Và thật là khủng khiếp! Trong tình trạng này, nếu ta muốn thay đổi tuổi tác, hay giống loài, hay hình dạng, ta chỉ có thể cầu nguyện cho nó xảy ra, không thể làm gì khác và...

Bùm!

Ta vẫn là một thằng nhóc uế oải và vô dụng. Không một bài tập chống đẩy nào có thể hoàn thành mong muốn của ta. Ta chẳng thấy được chút logic nào trong cuộc đấu tranh không ngừng nghỉ đó của các người. Tập thể dục chẳng là cái quái gì hơn một lời nhắc nhở chán nản rằng ai đó không phải một vị thần.

Cuối đợt huấn luyện thủy chiến của Sherman Yang, ta thở hỗn hển và ướt sũng mồ hôi. Cơ bắp ta như cái trụ run lẩy bẩy đựng món tráng miệng sền sệt.

Ta hoàn toàn không cảm thấy giống một bông tuyết xinh đẹp (mẹ ta, Leto thường xuyên quả quyết rằng ta giống như thế). Và ta đã rất nhiều lần

định xử lý Sherman vì vấn đề này.

Ta cần nhắc điều đó với Will. Ta hỏi cậu cố vấn cũ của nhà Ares đã đi đâu. Clarisse La Rue, ta có thể quyến rũ cô ta một chút với nụ cười toả sáng của mình. Biết gì không? Ôi trời, Will thông báo cho ta là cô ấy đã tới một trường đại học ở Arizona rồi. Tại sao các trường đại học luôn lấy đi những á thần tốt nhất vậy?

Sau vụ tra tấn đó, ta về cabin và tắm. Vòi hoa sen thật tuyệt. Có lẽ không bằng món thịt muối xông khói nhưng nói chung vẫn là rất chất.

Phần tiếp theo của buổi sáng đau đớn theo một cách khác. Ta bị ấn định tới lớp học âm nhạc ở sân khấu lớn với một thần rừng tên Woodrow.

Woodrow trông có vẻ căng thẳng khi thấy ta tham gia lớp học nhạc nhỏ bé của ông ta. Có lẽ ông ấy đã nghe truyền thuyết về chuyện ta lột da thần rừng Marsyas sau khi tên đó thách ta thi âm nhạc (như ta đã nói, cái phần lột da là hoàn toàn không có thật, nhưng tin đồn luôn có một sức mạnh rất đáng ngạc nhiên. Đặc biệt là khi ta phải thú nhận rằng ta có loan truyền cái tin ấy).

Với cây sáo của mình, Woodrow bắt đầu bằng việc kiểm tra gam thứ. Austin không gặp chút vấn đề nào với chuyện này. Dù là cậu đã tự thách thức bản thân khi dùng violin, thứ mà không phải nhạc cụ sở trường của cậu. Valentina Diaz, một cô con gái của Aphrodite thì cố hết sức bóp chết âm nhạc, tạo ra những âm thanh như chó săn basset rên rỉ trong bão bùng và sấm chớp. Damien White, con trai của Nemesis, thật xứng với mẹ cậu ta trong việc trút hết thù hận lên cây guitar thùng. Cậu chơi đàn với sức mạnh làm đứt cả dây D.

"Cậu làm đứt dây rồi!" Chiara Benvenuti gào lên tức tối. Cô ấy là cô gái người Italia dễ thương mà ta đã chú ý đến tối hôm trước-một đứa con của Tyche, nữ thần may mắn. "Tớ cần nó để chơi cây guitar đó!"

"Im đi, May Măn" Damien lầm bầm "Tai nạn luôn có thể xảy ra và dây đàn thỉnh thoảng vẫn đứt." Chiara bắt đầu bắn liên thanh bằng tiếng Ý và ta quyết định sẽ không cố dịch làm gì.

"Để ta thử" ta tới gần cây guitar.

Damien miễn cưỡng đưa nó cho ta. Ta hướng cây đàn về phía Woodrow. Thần rừng nhảy lùi lại vài inch. Austin cười: "Thư giãn nào, Woodrow. Cha tôi chỉ đang kiểm một sợi dây khác thôi." Ta thừa nhận là phản ứng của thần rừng này làm ta phấn khởi. Nếu một thần rừng vẫn còn sợ ta, có lẽ ta còn hy vọng phục hồi chút ít danh tiếng khi xưa. Từ đây, ta có thể tạo uy với những loài vật, sau đó là á thần, quái vật rồi các vị thần nhỏ.

Sau một vài giây, ta thay xong dây đàn. Cảm giác thật tuyệt khi được làm những điều quen thuộc và đơn giản. Ta thử cao độ bằng vài nốt nhạc, rồi dừng lại khi nhận ra Valentina đang thốn thức:

"Nó thật kỳ diệu" cô ấy lau những giọt nước mắt rơi trên má "Đó là bài gì vậy?"

Mí mắt ta giàn giụa: "Ta mới chỉ thử dây thôi mà."

"Này, Valentina, điều hoà bản thân chút đi." Damien trách móc, mắt cậu ta dường như đã chuyển sang hoe hoe đỏ.

"Không..." Chiara sụt sịt "Không thể tin được"

Chỉ có Austin trông có vẻ không bị ảnh hưởng. Đôi mắt cậu ánh lên những tia nhìn đầy tự hào, mà ta không hiểu tại sao cậu lại cảm thấy vậy.

Ta chơi với gam C thứ, dây B giáng. Luôn luôn là dây B, 3000 năm kể từ khi ta phát minh ra đàn guitar (trong một bữa tiệc hoang dã với người Hittity- một câu chuyện dài), ta vẫn không thể hiểu làm thế nào để dây B ở đúng giai điệu.

Ta chơi qua những gam khác, mừng rỡ vì mình vẫn còn nhớ được chúng.

"Bây giờ là một liên khúc Lydian" ta giới thiệu "Nó bắt đầu với bốn gam trưởng thứ tư. Họ gọi nó là Lydian theo tên vương quốc Lydia cổ xưa. Nhưng thực ra là ta đặt nó theo tên một cô bạn gái cũ của ta, Lydian. Đó là cô gái thứ tư ta hẹn hò trong năm đó nên..."

Ta chơi được nửa âm thì thấy Damien và Chiara đang khóc lóc trong tay nhau. Họ đánh nhau một cách yếu ớt và nguyên rủa: "Tôi ghét cậu, tôi ghét cậu."

Valentina nằm trên ghế sân khấu, run lấy bầy trong im lặng. Woodrow gặm cây sáo của mình: "Tôi thật vô dụng" ông ta nức nở "Vô dụng!"

Austin có chút nước nơi đáy mắt.

Ta rùng mình khi nhận một trong những năng lực cũ của ta đã không còn bị niêm phong nữa. Nhưng rồi ta hình dung ra Chiron sẽ bị làm phiền nếu ta dồn cả lớp học âm nhạc này vào nỗi đau đớn và tuyệt vọng.

Ta nhẹ nhàng chuyển sang dây D thăng- thói quen ta từng dùng để giữ những người hâm mộ khỏi quá chìm đắm trong niềm phấn khích ở những buổi hoà nhạc của ta (à, đó là vài hợp đồng âm nhạc nhỏ ở Fillmore trong những năm 1960, ừm...ta sẽ kể tỉ mỉ cho các người khi rảnh rỗi.)

Ta chơi một hợp âm với tiếng bập bùng đặc trưng của guitar. Ta cố tình chơi lạc điệu một chút. Điều đó với ta khá là tệ. Nhưng nhờ thế mà các trại viên đã dần thoát khỏi cơn mê sảng. Họ bình tĩnh lại, ngồi xuống, lau nước mắt và lắng nghe liên khúc 1-4-5 đơn giản mà quyến rũ của ta.

"Tuyệt!" Austin nâng cây violin của cậu lên tựa vào cằm và bắt đầu hoà tấu với ta. Cung kéo bằng nhựa thông nhảy múa qua những dây đàn. Trong một vài khoảnh khắc, chúng ta dường như không còn chỉ là một gia

đình. Chúng ta trở thành một phần của âm nhạc, giao tiếp bằng đẳng cấp mà chỉ có thần thánh và người nghệ sĩ thực thụ mới cảm nhận được.

Woodrow thoát khỏi bùa mê.

"Thật là kỳ diệu!" Thần rừng nức nở, à cảnh này không đẹp mắt mấy đâu "Hai người đáng lẽ nên dạy lớp học nhạc này. Tôi đã nghĩ gì không biết? Apollo, xin thần đừng lột da tôi."

"Thần rừng yêu quý của ta" ta nói "Dĩ nhiên ta sẽ không bao giờ..."

Đột nhiên, các ngón tay ta co thắt lại. Ta đánh rơi cây guitar trong kinh ngạc. Cây đàn lăn xuống bậc thang sân khấu, kêu ầm lên và vỡ nát.

Austin hạ cây đàn xuống "Cha ổn chứ ạ?"

"À...ừ, dĩ nhiên"

Nhưng ta không hề ổn chút nào. Trong một vài giây, ta đã trải qua niềm hạnh phúc vô bờ khi quyền năng xưa cũ của ta xuất hiện trở lại. Nhưng rõ ràng những ngón tay tê liệt của ta không đủ khả năng thực hiện chúng. Cơ tay ta nhức nhối. Những vết đỏ hằn sâu lên gan bàn tay, nơi ta chạm vào những phím đàn. Ta có lẽ đã mở rộng bản thân theo cách nào đó. Nhưng phổi ta co lại, dường như bị rút hết oxy khi ta cất tiếng hát.

"Ta... Ta hơi mệt" ta nói, mất hết tinh thần.

"Ừm..." Valentina gật đầu "Ngài đã chơi đàn một cách không tưởng!"

"Sẽ ổn thôi, Apollo" Austin nói "Cha sẽ trở nên mạnh mẽ hơn mà. Khi các á thần sử dụng sức mạnh, nhất là khi mới bắt đầu, chúng con vẫn thường cảm thấy mệt mỏi nhanh chóng."

"Nhưng ta không..."

Ta đã không thể nói tiếp. Ta không phải một á thần. Ta cũng không còn là một vị thần. Thậm chí ta còn không phải là chính bản thân ta nữa. Làm sao ta có thể chơi nhạc trở lại với những vết nứt, những khiếm khuyết lớn như vậy? Mấy suy nghĩ đó chẳng giúp ích gì cho ta, ngoại trừ đau đớn và thất vọng. Chắc ta phải chấp nhận thôi, giống như dây B của ta sẽ không bao giờ đúng điệu.

Nỗi đau của ta có lẽ đã thể hiện lên gương mặt.

Damien White nắm tay lại: "Đừng lo, Apollo. Đó không phải lỗi của thần. Tôi sẽ khiến cây guitar ngu ngốc đó phải trả giá!"

Ta chẳng buồn ngăn cậu ta lại khi cậu chạy xuống cầu thang. Một phần ngoan cố trong ta cảm thấy vui sướng khi cậu giậm uỳnh uỳnh lên cây guitar cho đến khi nó trở nên vô dụng ngang giữa đồng gỗ đốt lò sưởi.

Chiara gắt gỏng: "Idiota! Và giờ tớ sẽ không bao giờ được chơi cây đàn đó nữa!"

Woodrow cau mày "À, ừm... Cảm ơn mọi người! Lớp học thật tuyệt!"

Bắn cung thậm chí còn là một trò hề thảm hại hơn.

Nếu ta được trở lại làm thần (ồ không, không phải nếu, là khi, khi), hành động đầu tiên của ta nhất định sẽ là xoá sạch mọi ký ức của mấy trại viên đã trông thấy sự lúng túng của ta ở lớp cung thuật. Ta bắn trúng hồng tâm, nhưng chỉ một mũi duy nhất. Đồng tên còn lại của ta thì thật không tưởng. Hai mũi thậm chí trật ra khỏi vòng đen khi ta đứng cách đích chỉ có 100m. Ta ném cung xuống và thầm khóc trong sự xấu hổ.

Kayla là người hướng dẫn cung thuật của bọn ta, nhưng sự nhẫn nại và lòng tốt của cô chỉ làm ta cảm thấy tệ hơn. Kayla nhặt cung lên và đưa nó cho ta.

"Apollo" cô gọi "Những phát bắn đó thật kỳ quặc, nhưng chỉ cần luyện tập một chút và..."

"Ta là vị thần của cung thuật!" ta gào lên "Và ta không cần luyện tập!"

Bên cạnh ta, hai cô con gái của Nike cười khúc khích.

Chúng có cái tên không thể chịu nổi là Holly và Laurel Victor.

Chúng nhắc ta nhớ về những vận động viên châu Phi lộng lẫy và hung ác mà nữ thần Athena thường ở cùng hồi ở hồ Tritonis.

"Này, cựu thần" Holly nói, đặt tên lên cung "Luyện tập là cách duy nhất để nâng cao khả năng cung thuật." Cô ta chỉ đạt được bảy điểm tính từ hồng tâm nhưng trông cô không thất vọng chút nào.

"Có thể, nhưng với cô thôi." ta nói " Cô là con người."

Chị gái của cô ta, Laurel khịt mũi "Bây giờ ngài cũng vậy thôi. Rút lại mấy lời đó đi. Người chiến thắng không bao giờ than phiền." Cô ta bắn một mũi, gần chỗ mũi tên của em gái cô ta nhưng đã trúng hồng tâm. "Đó là lý do vì sao tôi giỏi hơn Holly. Em ấy luôn luôn phàn nàn."

"Ồ, phải," Holly gầm gừ " Điều duy nhất em than phiền là chị đã khó chịu đến mức nào."

"Vậy ư?" Laurel nói "Vậy đi thôi, ngay bây giờ. Chúng ta sẽ tìm ra người giỏi nhất với ba phát bắn. Người thua sẽ phải cọ bôn cầu trong một tháng."

"Em đã sẵn sàng."

Bằng cách đó, họ quên mất ta. Họ rõ ràng giống hệt những nữ thần Tritonis. Kayla nắm tay ta và dẫn ta vòng ra hàng sau "Hai người họ, con thề, chúng con phải để cả hai làm cố vấn trưởng nhà Nike, nên họ luôn

ganh đua với nhau. Nhưng mà nếu bọn con không làm vậy thì họ sẽ đứng lên tiếp quản trại và tuyên bố một chế độ độc tài."

Ta tin là cô đang cố làm ta vui lên, nhưng ta không cảm thấy được an ủi.

Ta nhìn chăm chăm vào mấy ngón tay, giờ đã phồng rộp vì bắn cung cũng nhiều như lúc chúng nhức nhối khi ta chơi guitar. Ta không thể làm gì nó, thật khổ sở. "Ta không làm được, Kayla" ta thì thầm "Ta đã quá già để có thể 16 tuổi...một lần nữa."

Kayla choàng tay qua người ta. Bên dưới mái tóc xanh náo loạn, nước da cô ánh lên sắc vàng, tựa như kem tươi phủ trên một lớp đồng. Mấy vết tàn nhang trên mặt và cánh tay lấp ló sau mái tóc lấp lánh chút nâu đỏ còn sót lại. Kayla nhắc ta nhiều về bố cô, một cung thủ người Canada, Darren Knowles.

Ta nhắc đến người bố khác của cô. Và, dĩ nhiên một á thần nhỏ hoàn toàn có thể được sinh ra từ một mối quan hệ như thế. Tại sao không chứ? Zeus đã sinh ra Dionysus từ đùi của ông ấy. Athena từng có một đứa trẻ được tạo ra từ chiếc khăn tay. Vậy thì tại sao điều này lại khiến các người ngạc nhiên chứ? Các vị thần luôn có vô vàn những kỳ công.

Kayla thở mạnh, như thể cô đang chuẩn bị cho một phát bắn quan trọng. "Cha có thể làm được. Cha thực sự rất giỏi. Cha chỉ cần chuẩn bị một chút. Kiên trì và dũng cảm. Cha sẽ trở nên hoàn hảo."

Ta bị làm cho bật cười. Ta có thể trở nên tốt hơn như thế nào? Tạo sao ta phải thúc ép bản thân trở nên tốt đẹp hơn khi trước đó ta là một vị thần?

"Không" ta cười chua chát "Ta thề trên sông Styx, cho đến khi ta trở lại là một vị thần, ta sẽ không động đến cung tên hay bất kỳ nhạc cụ nào cả!"

Cứ đến và mắng mỏ ta đi. Ta biết đó là một lời thề ngu ngốc, nói ra trong cơn bấn loạn và tự ti. Và nó đã ràng buộc ta. Một lời thề trên sông Styx bị phá vỡ sẽ mang đến hậu quả vô cùng khủng khiếp.

Nhưng ta không quan tâm. Zeus nguyên rủa ta phải ở trong hình hài con người. Ta sẽ không giả bộ làm gì cho đến khi mọi thứ trở lại bình thường. Ta sẽ chỉ là Apollo khi ta thực sự như thế. Còn bây giờ ta chỉ là một thằng nhóc ăn hại tên Lester Papadopoulos. Có thể ta sẽ lãng phí thời gian với những kỹ năng mà ta không mấy quan tâm như đấu kiếm hay cầu lông, nhưng ta nhất định sẽ không tự làm hoen ố thanh danh với việc cố dùng tên hay nhạc cụ trong tình trạng này.

Kayla nhìn trần trối vào ta trong sự kinh hoàng: "Cha, cha không thể làm thế."

"Ta có thể!"

"Rút lại nó đi. Cha..." Cô nhìn qua vai ta "Cậu ta đang làm gì vậy?" Ta nhìn theo cô.

Sherman Yang bước đi chậm chạp như bị thôi miên, tiến vào trong rừng.

Thật là vô cùng liều lĩnh và đại dốt khi bám theo cậu ta, đến một trong những nơi nguy hiểm nhất ở trại. Nhưng đó chính xác là những gì Kayla và ta đã làm.

Kỳ thực chúng ta không phải làm thế. Ngay khi bọn ta đến bìa rừng, cánh rừng tối sầm lại. Nhiệt độ giảm xuống đột ngột. Tâm nhìn bị kéo căng ra, có khuynh hướng khuyếch đại như khi nhìn qua một tấm thủy tinh.

Tiếng một người phụ nữ thì thầm bên tai ta. Ta nghĩ ta biết giọng nói đó. Nó chưa bao giờ ngưng ám ảnh ta.

"Người đã làm thế với ta. Đến đây nào. Đuổi theo ta đi."

Nỗi khiếp sợ cuộn lên trong ta.

Ta tưởng tượng ra những nhánh cây cọ xát vào cánh tay ta; lá cây dập dờn như những bàn tay xanh biếc. Daphne, ta nghĩ.

Sau bao nhiêu thế kỷ, lỗi lầm đã bị chôn vùi. Nhưng ta không thể nào nhìn một cái cây mà không nghĩ đến nàng ấy. Rừng luôn làm ta cảm thấy căng thẳng. Quyền lực sống của mỗi cái cây đánh gục ta với lòng căm hờn chính đáng, kết tội ta với thật nhiều tội ác... Ta muốn gục xuống. Ta muốn cầu xin sự tha thứ. Nhưng không phải là lúc này.

Ta không cho phép cánh rừng làm ta rối ren thêm. Ta sẽ không để bất cứ ai rơi vào cái bẫy này nữa.

Trông Kayla không bị ảnh hưởng, ta giữ lấy tay cô để chắc chắn rằng chúng ta luôn ở cùng nhau. Chúng ta chỉ cần đi một vài bước đến gần Sherman Yang, nhưng nó mệt như thể ta đang tập chạy trong trại thủy chiến.

"Sherman" ta giữ lấy tay cậu.

Cậu ta cố gắng vùng ra khỏi ta. May mắn thay, cậu đang trong tình trạng uể oải và choáng váng, nếu không có lẽ ta đã kết thúc với vài vết sẹo. Kayla giúp ta giữ cậu lại.

Mắt cậu giàn giụa, như thể phần nào ở trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

"Không. Ellis. Tìm cậu ấy đi. Miranda. Cô gái của tôi."

Ta nhìn Kayla, chờ một lời giải thích.

"Ellis là người ở cabin Ares," cô nói "Anh ấy là một trong những người mất tích."

"Vậy còn Miranda, cô gái của cậu ta?"

"Sherman và chị ấy bắt đầu hẹn hò từ tuần trước"

"À"

Sherman nỗ lực để thoát ra: "Tìm cô ấy đi."

"Miranda ở gần đây thôi" ta nói dối "Chúng ta sẽ đưa cậu đến đó."

Cậu ấy ngừng giẫy giụa. Đôi mắt cuộn lại, cho đến khi có thể thấy được lòng trắng, cậu hỏi: "Ở ...ngay đây?"

"Phải"

"Ellis à?"

"Đúng, tớ đây." ta nói "Tớ là Ellis."

"Tớ yêu cậu, chàng trai!" Sherman nức nở.

Bọn ta chật vật đưa cậu ta tránh xa khỏi mấy cái cây. Điều này khiến ta nhớ lại khoảng thời gian Hephaestus và ta vật Hypnos trở lại giường khi cậu ta mộng du và đi loạn vào buồng riêng của Artemis trên Olympus. Đó là trò vui tuyệt vời thứ hai sau bắn cung.

Bọn ta đưa Sherman về khu vực luyện cung. Cậu ta chớp chớp mắt dần bình thường trở lại. Cậu để ý đến tay bọn ta giữ trên người cậu và giăng ra.

"Chuyện này là sao vậy?" Cậu hỏi.

"Cậu vừa đi vào trong rừng." Ta trả lời.

Cậu trừng mắt nhìn bọn ta với cái nhìn như mũi khoan thường thấy ở các bậc sĩ quan: "Tôi không làm thế."

Kayla vươn tay chạm vào cậu ta, dĩ nhiên là tốt hơn ta. Mọi việc đều trở nên thật khó với những ngón tay phồng rộp vì băng cung. "Sherman, anh vừa bị thôi miên. Anh đã lẩm bẩm gì đó về Ellis và Miranda."

Trên má Sherman, vết sẹo uốn lượn sạm màu thiếc. "Anh chẳng nhớ gì cả."

"Tuy nhiên, cậu lại không nhắc gì đến các trại viên mất tích khác." Ta thêm vào "Như... Cecil?"

"Tại sao tôi phải nhắc đến Cecil?" Sherman làu bàu "Và tại sao tôi phải tin hai người?"

"Cánh rừng đã chiếm lấy cậu." Ta nói "Và cây cối lôi kéo cậu"

Sherman nhìn về phía cánh rừng, nhưng nó đã bình thường trở lại. Đường chân trời xa ngút ngàn và những bàn tay xanh lá lắc lư đã biến mất.

"Nhìn này" Sherman nói "Tôi có một vết thương trên đầu, nhờ ơn người bạn phiền phức Meg của ngài. Nếu tôi có những hành động dị thường thì đó chính là lý do."

"Nhưng..." Kayla cau mày

"Đủ rồi!" Sherman nói lớn "Nếu hai người còn nhắc lại chuyện này, tôi sẽ cho các người ăn chính mũi tên của mình. Tôi không cần người khác hỏi han về chuyện tôi kiểm soát bản thân. Bên cạnh đó, tôi còn có cuộc đua để suy nghĩ nữa."

Sherman bước qua bọn ta. "Sherman" ta gọi.

Cậu quay lại, nắm tay siết chặt.

"Điều cuối cùng mà cậu còn nhớ được," ta nói "trước khi cậu thấy mình ở cùng bọn ta... Cậu đã nghĩ về điều gì vậy?"

Trong một phần triệu của giây, sự ngạc nhiên lại lướt qua gương mặt cậu. "Về Ellis và Miranda...như hai người đã nói. Tôi đã nghĩ...tôi muốn biết họ ở đâu."

"Cậu đã hỏi một câu hỏi, sau đó..." Một tấm màn sợ hãi phủ lên tâm trí ta "Cậu muốn có thông tin."

"Tôi..."

Từ phòng ăn ở đại sảnh đường, tiếng tù và ốc xà cừ kêu vang.

Biểu cảm của Sherman cứng lại:"Đó không phải vấn đề, quên nó đi. Bây giờ chúng ta sẽ đi ăn trưa. Sau đó, tôi sẽ đánh bại các người trong cuộc đua ba chân chết chóc."

Lời đe dọa đến, Sherman có lẽ đã làm nó vô cùng đáng sợ, nhưng ta không để tâm lắm.

Kayla hỏi ta: "Có chuyện gì vậy ạ?"

"Ta nghĩ ta đã hiểu." Ta nói "Ta đã biết nguyên nhân các trại viên mất tích."

SĂM TRUYỀN BÍ ẨN

Rick Riordan

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Lưu ý đây: cố gắng tiết lộ một thông tin quan trọng ngay trước cuộc đua ba chân chết người không phải là một ý tưởng hay ho gì đâu.

Thật đấy, chẳng có ai nghe ta cả.

Mặc dù đêm hôm trước đây những tiếng làu bàu và phàn nàn nhưng giờ đây các trại viên đang vô cùng phấn khích. Họ dành thời gian ăn trưa để phát cuồng lên với việc lau rửa vũ khí, buộc chặt dây áo giáp, và xì xào với nhau những chiến thuật bí mật. Nhiều người cố gắng thuyết phục Harley, chủ xì trò này, chia sẻ những dấu vết của cuộc đua.

Harley được yêu thích bởi sự chú ý. Suốt giờ ăn, bàn của thằng nhóc chất đống những thanh chocolate, cupcake bơ đậu phộng, kẹo dẻo gấu và Hot Wheels.

Harley có đủ khí chất để trở thành một vị thần hoàn hảo. Cậu nhận quà, làm bầm vài câu hài hước, nhưng nói rằng những người đó sẽ không được biết bất cứ điều gì.

Ta cố gắng nói chuyện với Chiron về tầm nguy hiểm của cánh rừng. Nhưng ông ấy đã quá điên đầu trong những phút chuẩn bị cuối cùng của cuộc đua nên ta hầu như chỉ có thể đứng giậm chân bên cạnh ông. Ông lo lắng đi nước kiệu quanh đại sảnh cùng một nhóm trọng tài gồm thần rừng và các nữ thần cây với sợi gai thô đang đối chiếu bản đồ và đưa ra những chỉ dẫn.

"Các nhóm hầu như sẽ không thể tìm ra dấu vết." Ông lẩm bẫm. Khuôn mặt giấu sau tấm biểu đồ đại mê cung. "Và chúng ta lại không có sự bảo vệ của ngài D."

"Nhưng Chiron" ta nói "ta có..."

"Cuộc khảo sát mê cung sáng nay kết thúc ở Peru" ông nói với các thần rừng "Chúng ta sẽ không để chuyện đó diễn ra lần nữa."

"Về cánh rừng..." Ta nói.

"Apollo, ta hiểu điều thần đang đề cập đến."

"Cánh rừng đã cất tiếng nói." Ta bảo "Ông có nhớ..."

Một nữ thần cây chạy đến chỗ Chiron với chiếc váy cuộn cuộn khói: "Pháo sáng đã nổ!"

"Ôi, các vị thần!" Chiron kêu lên "Đó là thông báo cứu trợ khẩn cấp."

Ông phi nước đại qua ta, đến chỗ đám đông các phụ tá của ông.

Khi là một vị thần, vận mệnh thế giới treo lủng lẳng trên lời nói của các người. Nhưng khi 16 tuổi, ừm...chuyện đó không xảy ra đâu.

Ta cố nói chuyện với Harley, hy vọng cậu sẽ ngừng cuộc đua lại, nhưng cậu ngay lập tức từ chối với một từ rất đơn giản: "Không".

Như hoạt động thường thấy ở những đứa con của Hephaestus, Harly đang lắp ghép một cỗ máy, dịch chuyển những lò xo và bánh răng. Ta thực sự không quan tâm nó là cái gì, nhưng ta vẫn hỏi Harly, mong rằng có được chút thiện ý của cậu.

"Nó là một cột mốc dẫn đường" cậu nói, điều chỉnh một nút bấm "Cho những người mất tích."

"Ý cậu là những đội khám phá đại mê cung á?"

"Không, họ phải tự tìm đường về. Cái này là cho Leo."

"Leo Valez?"

Harley liếc nhìn cái máy "Thỉnh thoảng, nếu anh không tìm được đường, một cột mốc sẽ có ích. Chỉ cần dò đúng tần số là được."

"VẬY...cậu làm nó được bao lâu rồi?"

"Từ khi anh ấy biến mất. Còn bây giờ, em phải tập trung, cuộc đua không thể ngừng lại." Cậu quay lưng lại và bước đi.

Ta cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Suốt 6 tháng, cậu bé đã cật lực tạo ra một cột mốc để giúp người anh trai mất tích của cậu quay về nhà. Ta tự hỏi, liệu có ai đó đang làm việc vất vả để giúp ta được trở lại đỉnh Olympus không. Ừm...ta thực sự nghi ngờ điều đó.

Ta đứng một mình trong góc đại sảnh đường và ăn sandwich. Ta ngắm nhìn ánh dương tà tà trên bầu trời mùa đông lạnh lẽo, nhớ về cỗ xe của ta, những con ngựa tội nghiệp của ta mắc kẹt trong chuồng, không một ai cười đùa hay cho chúng chạy nhảy một chút trên bầu trời tự do.

Dĩ nhiên, không có ta, những thế lực khác vẫn có thể gìn giữ được sự cân bằng của vũ trụ. Vẫn có nhiều vị thần điều khiển được vòng quay của những hành tinh và những ngôi sao. Chó sói đuổi theo Sol ngang qua bầu trời. Ra tiếp tục những chuyến du ngoạn thường ngày trên con thuyền mặt trời. Tonatiuh chạy bằng lượng máu dự trữ mà con người hiến tế trong ngày Aztec. Và những thần khác vẫn sinh ra trọng lực, đo lường thời tiết vân vân và mây mây.

Tuy nhiên, ta có cảm giác ta không hoàn thành công việc của mình khi bất lực đứng đây và đợi cuộc đua diễn ra. Kayla và Austin quá vội để có thể

nói chuyện với ta. Kayla đã kể cho Austin về chuyện bọn ta cứu Sherman Yang khỏi cánh rừng, nhưng Austin để tâm đến cây saxophone của cậu hơn.

"Chúng ta có thể nói chuyện này với Chiron vào bữa tối." Cậu lầm bầm với ống thổi kèn trong miệng. "Sẽ chẳng ai thèm nghe việc đó cho đến khi cuộc đua kết thúc, và dù sao đi nữa chúng ta sẽ tránh xa khỏi cánh rừng. Bên cạnh đó, nếu con thổi đúng nhạc trong đại mê cung..." Một tia sáng bỗng loé lên trong mắt cậu "A! Lại đây, Kay, anh có ý tưởng này..." Cậu hướng về phía Kayla và bỏ ta một mình ở đó, thêm lần nữa.

Dĩ nhiên, ta hiểu được sự nhiệt tình của Austin. Kỹ năng dùng saxophone của cậu vô cùng ghê gớm, ta chắc chắn cậu là nghệ sĩ nhạc jazz xuất sắc nhất ở độ tuổi đó. Và nếu các người cho rằng có được nửa triệu lượt xem trên Youtube bằng việc chơi saxophone là đơn giản thì hãy nghĩ lại đi. Tuy nhiên, sự nghiệp của Austin nhất định sẽ không tiến xa được nếu quyền năng từ cánh rừng kia tiêu diệt sạch bọn ta.

Phương pháp cuối cùng (cuối cùng của cuối cùng), ta tìm Meg McCaffrey.

Ta tìm thấy Meg ở một lò rèn, đang nói chuyện với Julia Feingold và

Alice Miyazawa. Hay đúng hơn, hai cô con gái của Hermes nói chuyện với nhau còn Meg thì đang ngấu nghiến pho-mat thịt băm. Ta lấy làm lạ khi Demeter- nữ hoàng của ngũ cốc, trái cây và rau củ, lại có một cô con gái ngoan cố và...ăn như vậy.

Thực ra thì Persephone cũng gần giống như thế. Các người có thể đã nghe câu chuyện về nữ thần mùa xuân ngọt ngào và dễ thương bị trói buộc bởi những hạt lựu. Nhưng ta nói cho mà biết, cô gái đó thực sự rất đáng sợ khi đang tấn công một đồng sừn lợn.

Ta sai bước đến chỗ Meg. Hai cô gái nhà Hermes lùi lại đằng sau như thể ta là một người điều khiển răn. Ta hài lòng với phản ứng này.

"Chào" ta nói "Nhóc đang làm gì vậy?"

Meg lau miệng bằng mu bàn tay. "Hai người này muốn biết kế hoạch của chúng ta trong cuộc đua."

"Ta cá là họ đã biết." Ta giật một miếng nam châm gắn máy nghe lén trên tay áo Meg xuống và ném nó cho Alice.

Alice cười ngượng ngùng: "Không thể trách chúng tôi về chuyện đó."

"Dĩ nhiên là không." Ta nói "Với tinh thần đó, ta không chắc cô sẽ biết ta định làm gì với đôi giày của cô đâu. Đua vui vẻ nhé!"

Hai cô gái lo lắng lê bước đi, kiểm tra đế giày thể thao của họ.

Meg nhìn ta với chút gì đó gằn gằn như tôn trọng: "Anh đã làm gì với họ?"

"Không gì cả." Ta đáp "Một mảnh nhỏ khi làm thần đó là phải biết lừa đảo một chút."

Con bé khịt mũi: "Vậy kế hoạch bí mật của chúng ta là gì? Đợi đã. Để tôi đoán nhé. Anh không có đúng không?"

"Nhóc đúng, nhưng quên đi. Chúng ta có một vấn đề quan trọng hơn."

"Đúng vậy." Từ trong túi áo khoác, cô nhóc lấy ra hai cái móc bằng thép, trông như mấy cái kẹp tóc kim loại dẹt. "Anh đã bao giờ thấy chúng chưa? Chúng sẽ quấn vào chân chúng ta. Một khi chúng đã ở đó, chúng sẽ chỉ rời ra khi cuộc đua kết thúc. Không có cách nào gỡ nó xuống được. Tôi ghét bị khống chế."

"Ta đồng ý." Và ta có mong muốn chêm thêm là nhất là trong khi ta bị buộc vào một con nhóc loi chơi tên Meg. Nhưng khả năng ngoại giao không cho phép ta làm thế. "Tuy nhiên ta đang đề cập đến một vấn đề khác."

Ta kể cho Meg về rắc rối ở khu cung thuật, khi Sherman bị quyến rũ bởi cánh rừng. Meg tháo cặp kính mắt mèo ra. Không có mắt kính, đôi đồng tử sẫm màu của cô trông mềm mại và ấm áp hơn, giống như một mảnh đất trồng tí hon đầy màu mỡ. "Anh nghĩ có cái gì đó trong rừng đang gọi và lôi kéo con người?"

"Ta nghĩ chúng trả lời con người. Khi xưa, có một nhà tiên tri..."

"Anh đã kể cho tôi rồi, là Delphi."

"Không phải Delphi, là một nhà tiên tri khác. Thậm chí còn cổ xưa hơn Delphi. Nó ẩn nấp trong cây cối. Nó nói chuyện qua cây cối."

"Nói chuyện qua cây cối?" Khoé miệng Meg giật giật "Nhà tiên tri đó tên là gì?"

"Ta không nhớ." Ta nghe rằng "Đáng lẽ ta phải nhớ, và ta có thể kể cho nhóc ngay lập tức. Nhưng những thông tin...chúng hầu như chẳng đọng lại gì trong đầu ta."

"Chuyện đó thỉnh thoảng vẫn xảy ra mà." Meg nói "Anh sẽ nhớ lại thôi."

"Nhưng nó không bao giờ xảy đến với ta! Trí não con người thật ngu ngốc! Dù sao đi nữa, ta tin là nó ở đâu đó trong cácnh rừng kia. Mặc dù ta không biết làm thế nào hay tại sao lại thế. Nhưng tiếng thì thầm đó...chúng đến từ nhà tiên tri bí ẩn ấy. Những cái cây thần đang cố gắng dự báo, tiếp cận chúng ta qua những câu hỏi thiết tha nhất và quyến rũ con người."

Meg đeo kính lại: "Anh biết chuyện đó nghe rất điên rồ, đúng không?"

Ta điều hoà hơi thở. Ta phải nhắc nhở bản thân rằng ta không còn là một vị thần nữa. Ta phải chịu đựng những đặc trưng của cơ thể người phàm.

"Hãy cảnh giác đi." Ta nói.

"Nhưng cuộc đua không liên quan đến cảnh rừng."

"Mặc dù vậy, chúng ta vẫn không an toàn. Nếu nhóc mời anh bạn Đào đến, ta rất vui lòng hợp tác cùng cậu ta."

"Tôi đã nói với anh rồi, cậu ấy chỉ đột ngột xuất hiện vào lúc thích hợp mà cậu ấy muốn. Tôi không thể..."

Chiron thối tù và thật to, khiến ta có cảm giác tầm nhìn như bị nhân đôi. Một lời thề trịnh trọng với bản thân: khi ta trở lại làm thần, ta sẽ trở lại cái trại này và ném hết tù và đi.

"Các á thần." Vị nhân mã nói "Buộc chân lại với nhau và theo ta tới điểm xuất phát nào!"

Bọn ta tập trung ở đồng cỏ cách Nhà Lớn khoảng 100 yard.

Nó đủ xa để nếu không có bất cứ cái gì đột ngột đe dọa bọn ta thì đúng là vô cùng kỳ diệu. Với chân trái bị buộc vào chân phải của Meg, ta có cảm giác như lúc ở trong bụng mẹ Leto trước khi em gái và ta ra đời. À phải, ta nhớ nó khá là rõ. Atermis luôn thô bạo đẩy ta sang một bên và dùng khuỷu tay huých ta sát vào sườn sườn mẹ, ừm...giống như một con cừu non bọc tử cung vậy.

Ta thầm cầu nguyện, nếu ta sống sót khỏi cuộc đua này, ta sẽ tự hiến tế cho mình một con bò tốt và nếu có thể thì sẽ xây thêm một điện thờ mới

nữa. Ta là người say mê bò tót và đèn thờ.

Vị thần rừng chỉ đạo bọn ta chia nhau đứng thành từng ô trên bãi cỏ.

"Vạch xuất phát ở đâu vậy?" Holly Victor gặng hỏi, thô bạo đập vào vai chị gái cô ta "Tôi muốn ở gần nó nhất."

"Chị sẽ ở gần nó nhất." Laurel sửa lại "Và em có thể là người thứ hai."

"Đừng lo lắng." Thần rừng Woodrow nói, mặc dù trông ông ta rất lo lắng. "Chúng ta sẽ giải thích mọi chuyện ngay thôi. Ngay sau khi tôi à, ừm...biết là cần phải giải thích điều gì."

Will Solace thở dài. Cậu dĩ nhiên ghép cặp với Nico. Cậu gác khuỷu tay lên vai Nico như thể con trai thần Hades là một cái giá rất tiện nghi. "Tớ nhớ Grover, cậu ấy luôn biết cách tổ chức những hoạt động như thế này."

"Tớ thích Coach Hedge hơn." Nico huých tay Will "Với cả đừng nói quá to về Grover. Juniper ở gần đây đấy."

Cậu chỉ vào một nữ thần cây dễ thương với chiếc váy màu xanh lục nhạt.

"Bạn gái của Grover," Will giải thích cho ta "Cô nhớ cậu ấy. Rất nhiều."

"Được rồi, mọi người!" Woodrow hét lớn "Đứng giãn ra nào. Bọn ta muốn các cô cậu chia thành từng cặp nhỏ đứng riêng lẻ. Ừm...vì nếu mấy người có chết thì cũng sẽ không ảnh hưởng đến các nhóm khác."

Will ngao ngán "Vâng, cảm ơn, tôi đang rất mong chờ đây." Nico nhìn cậu cười cười.

Alice và Julia, hai á thần nhà Hermes kiểm tra lại đôi giày lần cuối rồi trừng mắt nhìn ta. Connor Stoll ghép cặp với Paolo Montes, đưa con người Brazil của Hebe, trông cả hai đều có vẻ rất hài lòng.

Có lẽ Connor trông nhăn nhó vì vết sẹo nham nhở trên đầu cậu bị bọ bởi thuốc mỡ và băng gạc, làm đầu cậu trông như vừa bị khắc ra từ một con mèo già. Hoặc có lẽ cậu đang nhớ anh trai Travis của cậu.

Ngay sau khi Artemis và ta ra đời, khoảnh cách đã xuất hiện giữa chúng ta. Chúng ta có lãnh thổ riêng của mình, và ít khi để ý đến nhau. Nhưng bây giờ ta có thể đánh đổi tất cả để được nhìn thấy em ấy. Ta cá là Zeus đã đe dọa em với hình phạt nào đó để em không cố giúp đỡ ta trong khoảng thời gian làm người phạm này. Nhưng ít nhất em ấy có thể gửi cho ta một ít quan- tâm- đóng- gói từ Olympus chứ, như một chiếc áo choàng trang nhã, một chiếc bánh chữa mụn thần kỳ, hay có thể là một tá bánh thánh nướng vị việt quất đến từ Scylla Cafe. Chúng thực sự là những chiếc bánh tuyệt diệu.

Ta quan sát những đội khác. Kayla và Austin đi cùng nhau, trông như một cặp đôi đường phố chết chóc với cung tên và saxophone. Chiara, cô con gái xinh đẹp của Tyche thì mắc kẹt với kẻ thù của cô ấy, Damien White con trai thần Nemesis. Billie Ng từ nhà Demeter buộc chân với Valentina Diaz, người đang vội vàng kiểm tra lớp trang điểm qua bề mặt chiếc áo giáp bạc của Billie. Valentina không hề chú ý đến hai nhánh cây trên đầu khiến cô trông như con hươu nhỏ có sừng. Hoặc đó là một phong cách thời trang mới mẻ nào đó của Aphrodite.

Ta quyết định rằng đối thủ lớn nhất của bọn ta là Malcolm Pace. Không bao giờ là quá cẩn thận khi đối mặt với một đứa con của Athena. Ngạc nhiên là cậu lại ghép cặp với Sherman Yang. Đó không phải một sự hợp tác tự nhiên cho lắm, trừ khi Malcolm đã có sẵn vài kế hoạch. Những đứa con của Athena luôn luôn có kế hoạch. Đó là cản trở lớn để ta có thể giành chiến thắng.

Á thần duy nhất không tham gia là Harley và Nyssa, hai người tổ chức cuộc đua.

Một thần rừng kiểm tra dây buộc của bọn ta. Và sau hai lần như thế, Harley vỗ tay để bắt đầu cuộc đua.

"Ok!" Cậu nhún nhảy đầy háo hức, nhắc ta nhớ về những đứa trẻ Roma khi chúng phấn khích biểu diễn ở Colosseum. "Luật chơi đây: mỗi đội sẽ đem về ba quả táo vàng và sống sót đem chúng trở lại đồng cỏ này."

Tiếng xì xào vang lên giữa các á thần.

"Những quả táo vàng" ta nói "Ta ghét mấy quả táo vàng, chúng chẳng mang lại điều gì ngoại trừ rắc rối." Meg nhún vai: "Tôi thích táo."

Ta nhớ lại quả táo thối mà cô nhóc đã dùng để làm vỡ mũi Cade ở trong cái ngô đó. Ta nghĩ giá như cô có thể dùng táo vàng với cái kỹ năng chết người đó thì có lẽ bọn ta sẽ có được một cơ hội.

Laurel Victor giơ tay: "Ý em là đội đầu tiên trở lại sẽ thắng?"

"Bất cứ đội nào sống sót quay về sẽ thắng." Harley nói.

"Chuyện đó thật vớ vẩn!" Holly chen vào "Sẽ chỉ có một đội chiến thắng. Đội đầu tiên quay lại là nhà vô địch." Harley nhún vai: "Tuỳ chị. Yêu cầu duy nhất của em là sống sót. Các anh chị đừng có giết nhau là được."

"O que?" Paolo bắt đầu lớn tiếng phàn nàn bằng tiếng Bồ Đào Nha và Connor thì bịt tai lại. "Bây giờ!" Chiron nói, trên yên chứa đầy quân trang cứu trợ và pháo sáng khẩn cấp. "Chúng ta không cần một ai thách thức sự nguy hiểm cả. Giờ hãy có một cuộc đua ba chân thật công bằng. Và một điều nữa, các trại viên, rút kinh nghiệm từ đội khảo sát của chúng ta sáng nay: không đi đến Peru! Lặp lại theo ta nào."

"Không đi đến Peru!" Mọi người đồng thanh.

Sherman Yang bẻ các khớp ngón tay: "VẬY tóm lại, vạch xuất phát ở đâu thế?"

"Không có vạch xuất phát!" Harley hân hoan "Tất cả các anh chị sẽ bắt đầu ở nơi mình đang đứng." Các trại viên lúng túng nhìn quanh. Bỗng nhiên, đồng cỏ rung lên. Những vệt bóng tối lảng bảng trên lớp cỏ, tạo thành một bàn cờ dam màu lục khổng lồ. "Vui vẻ nhé!" Harley hét lên. Mặt đất mở ra dưới chân, bọn ta rơi thẳng xuống đại mê cung.

SĂM TRUYỀN BÍ ẨN

Rick Riordan

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Ta đập mặt xuống nền, mắt cá chân va vào tường kêu răng rắc, Meg ngã đè lên ta, coi ta như một cái đệm thịt êm ái.

Bọn ta đang ở dưới một đường hầm được chống đỡ bằng những thanh xà gỗ sồi. Cái lỗ nơi bọn ta rơi xuống đã biến mất, thay vào đó là trần hầm bằng đá. Ta không thấy các đội khác, nhưng ở đâu đó bên trên, ta có thể nghe loáng thoáng tiếng Harley hát: "Đi! Đi! Đi nào!"

"Khi ta có lại sức mạnh của mình," ta nói "Ta sẽ biến Harley thành một chòm sao gọi là Mắt Cá Chân vỡ. Hay ít nhất thì cũng sẽ là một chòm sao im lặng."

Meg chỉ xuống một hành lang: "Nhìn kìa!"

Khi ta ổn định được tầm nhìn, ta nhận ra đường hầm tối lờ mờ đang được chiếu sáng nhờ một quả sáng rực rỡ cách bọn ta khoảng 30m.

"Một quả táo vàng." Ta nói.

Meg lão đảo kéo ta bước đến chỗ nó. "Đội đã!" Ta bảo "Có thể có bầy đây."

Như chỉ chờ có thế, Connor và Paolo hiện ra từ trong bóng tối ở cuối hành lang. Paolo vồ lấy quả táo và hét lớn: "Brasil!"

Connor nhe răng cười toe toét với bọn ta: "Quá chậm chạp, đồ khờ khạo!"

Trần nhà phía trên họ mở ra, chiếu sáng họ với một quả cầu sắt cỡ quả dưa đỏ trên tay. Connor kêu lên: "Chạy!"

Cậu và Paolo bám vào nhau tập tễnh bước đi mất, nóng lòng đuổi theo một tia lửa súng thần công ở phía xa.

Không có ánh sáng từ quả táo, bọn ta hoàn toàn ở trong bóng tối. "Tuyệt!" Giọng Meg vang lên: "Giờ sao?"

"Ta nghĩ chúng ta nên đi theo hướng khác."

Nhưng nói thì dễ hơn làm nhiều. Cảm giác bị mù có vẻ ảnh hưởng đến Meg nhiều hơn ta. Nhờ vào cái thân thể người thường này, ta có thể cảm nhận được sự tê liệt và bất lực. Tuy nhiên, ta có được nhiều hơn chỉ là tầm nhìn. Âm nhạc yêu cầu khả năng nghe rất cao. Còn cung thuật yêu cầu khả năng cảm nhận và xác định hướng gió. (Tất nhiên, tầm nhìn rất quan trọng nhưng hiện giờ thì nó không có tác dụng lắm.)

Bọn ta lê bước về phía trước, tay giơ ra về trước lần mò. Ta lắng nghe những tiếng lách cách, răng rắc và cọt két đáng ngờ, chúng có thể dẫn đến một đám những tiếng nổ, nhưng ta nghi ngờ là khi ta nghe được tiếng chỉ dẫn nào thì cũng đã quá muộn để chạy trốn.

Cuối cùng Meg và ta cũng học được cách đi cùng nhau với hai cái chân bị buộc chặt. Nó không dễ chút nào. Ta có được sự nhịp nhàng hoàn hảo. Nhưng Meg luôn đi quá nhanh hoặc quá chậm, khiến bọn ta thường bị đi quá lệch sang trái hoặc phải rồi đâm vào tường.

Bọn ta lòng vòng lộn xộn trong vài phút, hoặc cũng có thể là vài ngày. Trong đại mê cung, thời gian rất loạn. Ta từng nghe Austin nói đại mê cung đã trở nên rất khác kể từ khi người tạo ra nó chết đi. Ta bắt đầu hiểu ý cậu là gì. Không khí có vẻ sạch hơn, dường như không có quá nhiều sự sống nữa.

Những bức tường không còn toả ra sức nóng ác ôn. Chúng cũng không chảy máu hay chất nhờn nữa. Theo ta, đó rõ ràng là một sự nâng cấp tốt đẹp. Trước đây, các người sẽ không thể bước vào đại mê cung của Daedalus mà không cảm nhận được sự thèm muốn của nó, như kiểu: ta sẽ huỷ hoại cả tâm hồn và thể xác của người. Bầu không khí uể oải hơn. Lời nhắn chắc chỉ là: Này, nếu mấy người chết ở đây thì sẽ rất lạnh đó.

"Ta không thích Daedalus." Ta càu nhàu. "Thằng ranh già đó chẳng bao giờ biết dừng lại. Cậu ta cập nhật thường xuyên những kỹ thuật mới nhất. Ta đã bảo cậu ta đừng có để cái mê cung này biết tự nhận thức vì nó sẽ tiêu diệt hết chúng ta mất. Nhưng không, cậu ta thậm chí còn cho cái mê cung này những suy nghĩ xấu xa."

"Tôi không biết anh đang nói về cái gì." Meg nói "Nhưng anh có thể ngừng làm nhảm về mấy điều tồi tệ khi ở trong cái mê lộ chết tiệt này được không?"

Ta im lặng, nhưng là vì ta nghe thấy tiếng saxophone của Austin. Nó vọng lại yếu ớt qua những hành lang nên ta không thể định vị được nơi nó bắt nguồn. Một lúc sau, nó tắt mất. Ta mong là Austin và Kayla đã tìm được ba quả táo vàng và thoát ra an toàn.

Cuối cùng, ta và Meg đi tới một ngã rẽ hình chữ Y. Ta có thể nói thế vì ta cảm nhận được chiều của không khí và sự thay đổi nhiệt độ.

"Tại sao chúng ta lại dừng lại?" Meg hỏi. "Suyttt" Ta tập trung lắng nghe.

Từ hành lang bên phải vang lên âm thanh yếu ớt như ai đó đang cưa một cái bàn. Hành lang bên trái im lặng nhưng lại toả ra mùi hương khó chịu quen thuộc...không phải lưu huỳnh, chắc chắn, nó là mùi hơi nước lẫn với khoáng sản ở sâu dưới lòng đất.

"Tôi chẳng nghe thấy gì." Meg phàn nàn.

"Có tiếng cửa ở bên phải." Ta nói "Và một mùi hương tồi tệ ở bên trái."

"Tôi chọn bên trái."

"Dĩ nhiên."

Meg thổi vào ta mùi hương mâm xôi đặc trưng, rồi tập tễnh rẽ sang bên trái, kéo ta đi cùng. Miếng thiếc mảnh bắt đầu cọ xát vào chân ta. Ta cảm nhận được mạch đập trên chân Meg làm ta loạn cả nhịp nhạc. Mỗi khi ta căng thẳng (nó không hay xảy ra đâu), ta thường hay ngân nga một bài hát để trấn tĩnh bản thân, thường là Ravel's Bolero hay bài hát Hy Lạp cổ "Khúc ca Seikilos". Nhưng mạch đập của Meg làm ta loạn lên, giai điệu duy nhất ta giữ được là "Chicken dance", nó không hay lắm đâu.

Bọn ta đi men theo bờ tường. Mùi khói núi lửa dâng lên mạnh mẽ. Mạch của ta đập rối loạn. Tim ta đập trong ngực theo mỗi nhịp "cluck, cluck, cluck" của bài "Chicken dance". Ta sợ là ta biết bọn ta đang ở đâu. Nhưng ta tự nói với bản thân là điều đó không thể. Bọn ta không thể đi bộ qua nửa vòng trái đất. Nhưng đây là đại mê cung. Ở chỗ này, khoảng cách trở thành vô nghĩa. Mê cung biết cách khai thác sự yếu đuối của nạn nhân. Tệ nhất: nó có một khiêu hài hước xấu xa.

"Tôi thấy ánh sáng!" Meg nói.

Cô nhóc đứng. Bóng tối đen kịt chuyển dần sang màu xám u ám. Ở phía trước, đường hầm kết thúc với một hang động hẹp theo chiều dài như miệng núi lửa. Trông nó như thể có một cái vuốt khổng lồ đã chém ngang hành lang và để lại vết thương trên mặt đất. Ta đã từng nhìn thấy một sinh vật có móng vuốt như vậy bị rơi xuống Tatarus. Và ta không có nhu cầu chứng kiến thêm.

"Chúng ta nên quay lại." Ta nói.

"Điều đó thật ngu ngốc!" Meg phản đối. "Anh không thấy ánh sáng màu vàng đó sao? Có một quả táo vàng ở đó."

Tất cả những gì ta thấy là tro và hơi độc vẫn vút như một chiếc lông chim xoắn ốc. "Thứ phát sáng có thể là dung nham." Ta nói. "Hoặc là bức xạ nhiệt, hoặc một đôi mắt. Tin ta đi, một đôi mắt phát sáng chẳng bao giờ là thứ tốt đẹp gì."

"Đó là một quả táo!" Meg khẳng định. "Tôi có thể ngửi được mùi táo."

"Ồ, vậy là nhóc đã nâng cao khả năng cảm nhận rồi sao?"

Meg cố đi lên và ta bắt buộc phải theo cùng. Ở cuối đường hầm, chúng ta thấy một gờ tường hẹp. Vách tường đối diện chỉ dài có 10 bước chân nhưng lại có một khe nứt sâu hun hút. Cổ họng ta đau rát như có một khối lập phương băng băng chặn lại. Ta chưa bao giờ ở dưới sâu như thế này, nhưng ta biết chính xác bọn ta đang ở đâu. Bọn ta đang đứng ở Omphalus, trung tâm của thế giới cổ xưa.

"Anh đang sợ hãi." Meg nói.

Ta cố dùng tay bịt miệng cô nhóc, nhưng cô nhanh chóng cắn ta. "Đừng có chạm vào tôi." Cô gầm gừ.

"Im lặng đi."

"Tại sao?"

"Bởi vì, ngay bên trên chúng ta," giọng ta vỡ ra "Delphin. Đó là phòng của nhà tiên tri." Mũi Meg run lên như mũi thỏ: "Không thể nào."

"Không, chính là nó." Ta thì thầm. "Và nếu đó là Delphin, có nghĩa là..."

Phía bên trên có tiếng rít lớn, như thể toàn bộ đại dương bị nướng trên một chiếc chảo nóng và bay hơi lên một đám mây hơi nước nặng nề. Một cơ thể kì quái trườn qua khe nứt, che kín hoàn toàn kẽ hở. Mùi răn thay da làm chai sạn mũi ta.

"Python" giọng ta ngân lên quãng tám, cao hơn cả Meg "Hắn ở ngay đây."

SĂM TRUYỀN BÍ ẨN

Rick Riordan

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Sau 1 tháng ăn tết Apollo đã trở lại 😊😊😊😊

Khi Typhon giận dữ đi ngang qua trái đất, chiến đấu với các vị thần, khi Gaea thả những gã khổng lồ của bà ta ra để lật đổ Olympus, hoặc khi ta vô tình trông thấy Ares khoả thân trong phòng gym có lẽ đã đủ kinh khủng để làm tóc ta bạc trắng. Nhưng không, lúc đó ta còn là một vị thần.

Còn bây giờ, ta là một người phạm nhỏ bé, yếu ớt, co rúm lại trong bóng tối. Ta chỉ có thể cầu nguyện cho kẻ thù cũ của ta không cảm nhận được sự hiện diện của ta lúc này. Một lần duy nhất trong cuộc đời dài đầy vinh quang của ta, ta muốn được vô hình.

Ồ, nhưng tại sao đại mê cung lại đưa ta đến đây? Ngay sau khi hỏi điều đó, lập tức ta mắng mỏ bản thân: dĩ nhiên nó sẽ đưa ta đến nơi ta không muốn tới nhất. Austin đã lầm về cái mê cung này. Nó vẫn độc ác, xấu xa, vẫn là sinh ra để tàn sát. Đó chỉ là một sự tinh tế nho nhỏ trong kế hoạch giết người của nó.

Meg trông vẫn vô cảm với mỗi nguy hiểm mà bọn ta đang vướng vào. Mặc dù có một con quái vật bất tử ngay trên đầu bọn ta, cô nhóc vẫn còn tinh thần làm nhiệm vụ. Cô huých khuỷu tay ta, chỉ vào gờ tường đối diện, nơi quả táo vàng sáng rực rỡ.

Tại sao Harley lại để nó ở đó? Ta chẳng thể hình dung nổi. Nếu có một thằng bé để những quả táo vàng ở các hành lang khác nhau, rồi để mọi người đến nơi nguy hiểm nhất lấy những quả táo đó, ta thực sự ghét thằng bé ấy.

Meg thì thầm: "Nhảy qua rất dễ."

Ta lờm cô nhóc: "Quá nguy hiểm."

"Quả táo!" Meg rít lên.

"Quái vật!" Ta gầm gừ.

"Một."

"Không!"

"Hai."

"Này, dừng!"

"Ba!" Cô nhảy.

Tức là ta cũng phải nhảy theo. Gờ tường quá hẹp nên gót chân bọn ta trật cả xuống khe nứt. May là có sự phối hợp khéo léo nên bọn ta không ngã giữa xuống vực. Meg vồ lấy quả táo.

Phía trên bọn ta, con quái vật quát lên: "Ai ở gần đó?"

Giọng nói đó... Ôi, các vị thần, ta vẫn nhớ nó, thâm trầm và cộc cằn. Hơi thở hắt nặng nề và bốc mùi.

Con quái vật trở mình, làm rơi mấy viên sỏi xuống khe nứt.

Ta đứng chết trân ở đó, ép sát vào bờ tường. Màng nhĩ ta căng ra, đập theo từng nhịp tim. Ta ước gì ta có thể ngăn Meg tiếp tục thở. Ta ước gì ta có thể ngăn mấy viên đá trên kính cô nhóc cứ lấp la lấp lánh.

Python đã nghe thấy bọn ta. Ta cầu nguyện các vị thần là con quái vật đó sẽ quyết định rằng chẳng có âm thanh nào cả. Vì nếu thế, tất cả những gì hắt cần làm bây giờ là trườn xuống dưới và xử lý bọn ta. Không có cách

nào để thoát khỏi hơi thở độc hại của nó cả, không phải với cái khoảng cách này, không phải với cái thân thể tầm thường này.

Từ hang động bên trên, vọng xuống một giọng nói khác, nhỏ hơn và giống con người hơn: "Xin chào, anh bạn bò sát của ta."

Ta suýt khóc vì sung sướng. Dù ta không biết người mới đến là ai, và tại sao hẳn ngu đến nỗi mò đến chỗ Python, nhưng ta thực sự rất cảm kích nếu có ai đó xuất hiện cứu chúng ta lúc này. Sẽ thật tuyệt nếu không phải chết lúc này!

Tiếng cười thô bỉ, chát chúa của Python làm đầu ta ong ong, quay cuồng: "Ồ, ta rất lấy làm ngạc nhiên khi người tới đây, Bạo Chúa."

"Đừng có gọi ta như thế." Người đàn ông ngắt lời: "Và việc di chuyển có lẽ sẽ dễ dàng hơn nếu đại mê cung hoạt động trở lại."

"Đó cũng là điều ta mong muốn." Giọng Python khô cứng như đất bazan.

Ta không thể nói gì về giọng của người đàn ông, giọng nghẹn lại như bị đè lên bởi mấy tấn thịt bò sát, nhưng có lẽ điềm tĩnh hơn ta nhiều nếu ta là người đang nói chuyện với Python. Ta từng nghe thấy từ "Bạo Chúa" để tả ai đó trước đây, nhưng như bình thường, trí óc phàm trần vẫn rất đáng thất vọng.

Giá mà ta có thể nhớ được chỉ những thông tin quan trọng! Thay vào đó, ta có thể nói với các người rằng ta đã ăn gì với vua Minos. (Bánh tằm gia vị). Ta cũng nhớ màu của những chiếc chiton mà các con trai Nobe đã mặc khi ta giết chúng không khoan nhượng. (Màu cam xấu xí).

Tuy nhiên, ta chẳng thể nào nhớ được điều gì đó cơ bản như là liệu Bạo Chúa là một đồ vật, một ngôi sao điện ảnh hay một chính trị gia. Hay là cả ba luôn?

Cạnh ta, trong ánh sáng lấp lánh của quả táo, Meg tựa như đã hoá đồng. Đôi mắt cô bé mở rộng đầy sợ hãi. Hơi muộn, nhưng ít ra thì cô nhóc cũng im lặng rồi. Nếu ta không biết rõ, ta đã nghĩ giọng nói của người đàn ông còn khiến cô nhóc sợ hãi hơn cả giọng con quái vật.

"VẬY, Python," người đàn ông nói tiếp "Có lời tiên tri nào chia sẻ cho ta không?"

"Rồi sẽ đến lúc, chủ nhân."

Những lời cuối cùng phát ra đầy mỉa mai, nhưng ta chẳng chắc là có ai khác nhận ra nữa. Ngoài ta, có rất ít người Python từng chế giễu còn sống sót mà đi kể lại.

"Ta cần nhiều hơn chỉ là sự bảo đảm của người." Người đàn ông nói. "Trước khi chúng ta tiếp tục, chúng ta phải kiểm soát được toàn bộ các Nhà Tiên Tri."

Tất cả các Nhà Tiên Tri. Những lời đó suýt khiến ta rơi khỏi vách đá, nhưng chẳng biết sao mà ta còn giữ được thăng bằng.

"Sẽ tới lúc." Python trả lời. "Như chúng ta đã thoả thuận. Chúng ta đi xa được thế này là nhờ biết đợi chờ thời cơ, đúng không? Người đã không xuất hiện khi các Titan tấn công New York. Ta cũng không tham gia cuộc chiến với những gã khổng lồ của Gaea. Cả hai ta đều biết rằng thời điểm chưa hề tới. Chúng ta cần kiên trì thêm một thời gian nữa."

"Đừng có thuyết giảng với ta, con rắn kia. Trong lúc người còn mê man, ta đã thành lập được cả một đế chế. Ta đã mất hàng thế kỷ..."

"Đúng, đúng." Con quái vật thở hắt ra, làm bề mặt vách đá rung chuyển. "Và nếu người muốn có được cơ hội đưa đế chế của người ra khỏi bóng tối, thì người phải thực hiện phần việc của người như đã thống nhất đã. Bao giờ người mới giết Apollo?"

Ta cố nén tiếng kêu kinh hãi. Đáng lẽ ta không nên ngạc nhiên khi chúng nhắc đến ta. Bao nhiêu thế kỷ nay, ta đã tin là ai ai cũng luôn luôn nói về ta. Ta hấp dẫn đến mức chẳng ai làm gì khác được. Nhưng ta không hề thích chuyện chúng định lấy mạng ta.

Meg trông hoảng sợ chưa từng thấy. Ta muốn nghĩ rằng cô nhóc đang lo lắng cho ta, tuy nhiên ta có cảm giác là cô lo cho thân mình chẳng kém. Lại bắt đầu đấy, sự lẫn lộn các mối ưu tiên của á thần.

Người đàn ông tiến đến gần miệng vực hơn. Giọng hản to và rõ ràng hơn. "Đừng lo nghĩ về Apollo. Hãn đang ở đúng nơi ta cần. Hãn sẽ phục vụ cho mục tiêu của chúng ta, và khi hãn hết giá trị lợi dụng..."

Hãn chẳng thèm nói trọn câu. Ta đã biết rằng tuyên bố ấy sẽ không kết thúc kiểu "chúng ta sẽ kỷ niệm hãn một món quà cảm ơn và để hãn đi.". Lạnh người, ta nhận ra giọng gã đàn ông trong giấc mơ của ta, giọng mũi cái kính của kẻ mặc veston tím. Ta cũng lảng máng nhớ rằng ta đã từng nghe hãn hát, rất nhiều năm về trước, nhưng nó thật vô lý. Chẳng có lý do gì để ta ngồi yên nghe buổi trình diễn ca nhạc của một tên xấu xí mặc đồ tím và tự xưng là Bạo Chúa. Ta thậm chí còn chẳng phải là fan của nhạc rock death metal polka!

Python chuyển mình, đổ lên đầu ta một đồng đá sỏi. "Vậy chính xác thì người đã làm gì để thuyết phục hãn phục vụ mục đích của chúng ta?"

Bạo Chúa cười khùng khục. "Ta đã sắp xếp đầy đủ sự giúp đỡ ở trại để đưa Apollo đến chỗ chúng ta. Ta đã đẩy giá lên, Apollo không còn lựa chọn nào khác. Hãn và con bé sẽ mở các cánh cửa."

Hơi thở của Python bay lừng lờ trước mũi ta - đủ để khiến ta hoa mắt chóng mặt, mong là nó sẽ không giết ta.

"Ta tin là người đúng." Con quái vật nói. "Trong quá khứ, nhưng những ý kiến của người có lúc... đáng nghi ngờ. Ta tự hỏi người liệu có

chọn đúng công cụ cho việc này. Người có học được gì từ những lỗi lầm lúc trước hay không?"

Người đàn ông gầm gừ hạ giọng khiến ta có cảm giác hấn đã trở thành một Bạo Chúa thực sự. Ta từng thấy chuyện đó xảy ra mấy lần rồi. Bên cạnh ta, Meg khẽ rên rỉ.

"Nghe đây, đồ bò sát to xác." Người đàn ông nói. "Sai lầm duy nhất của ta là đã không tiêu kẻ thù của ta đủ nhanh và đủ thường xuyên. Ta chắc chắn, ta sẽ mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Người của ta ở khắp mọi nơi. Đồng đội của ta đã sẵn sàng. Khi bọn ta có được cả bốn Nhà Tiên Tri, chúng ta sẽ kiểm soát được số mệnh."

"Ngày đó sẽ tuyệt vời biết bao." Giọng Python lờm chờm đầy ước vọng. Nhưng trước hết, người phải huỷ hoại Nhà Tiên Tri thứ năm, phải không? Đó là thứ duy nhất ta không thể nào kiểm soát. Người phải thắp lên ngọn lửa trong rừng thiêng..."

"Dodona." Ta thốt lên.

Từ đó nhảy ra khỏi miệng ta, vang vọng trong không gian. Bao nhiêu lần ngu ngốc nỗ lực khôi phục những mảnh thông tin, bấy nhiêu lần ta ngu ngốc nói bật ra thành tiếng... ôi, cơ thể Lester Papadopoulos đúng là nơi trú ngụ tồi tệ.

Bên trên chúng ta, cuộc đối thoại ngừng lại.

Meg rít lên với ta: "Đồ ngốc!"

Bạo chúa hỏi: "Âm thanh gì vậy?"

Thay vì đáp lại: "À, chỉ là chúng tôi thôi mà." Chúng ta đã thực hiện một việc còn bại não hơn. Một trong hai người, Meg hoặc ta - cá nhân ta,

quyết định và cô nhóc - đã trượt chân. Chúng ra rơi khỏi mép tường và rơi thẳng xuống một đám mây lưu huỳnh.

Đại mê cung chắc hẳn có khiêu hài hước. Không để chúng ta đập mặt vào đá và toi đời, ta đáp xuống một bãi rác khổng lồ ướt nhẹp.

Nếu các người nhớ, thì đây là lần thứ hai tính từ khi trở thành phạm nhân, ta nằm trong đống rác, thế là gấp đôi số lần rồi.

Chúng ta ngã lăn ra khỏi đống rác và điên loạn giằng co với ba cái chân. Đến chân đống rác, người chúng ta vướng đầy mấy thứ bẩn thỉu, nhưng vi diệu thay, vẫn sống nhăn răng.

Meg ngồi dậy, người đầy bã cà phê.

Ta lôi một cái vỏ chuối ra khỏi đầu và quăng đi. "Có lý do gì khiến nhóc cứ để chúng ta rơi vào bãi rác thế?"

"Tôi á? Anh mới là người mất thăng bằng ấy!" Meg vuốt mặt nhưng không có tác dụng. Tay kia, cô run run giữ lấy quả táo vàng.

"Nhóc không sao chứ?" Ta hỏi.

"Tôi ổn." Cô nhóc gật lên.

Chắc chắn không phải. Nhưng trông cô như vừa đi qua ngôi nhà ma quái của ông bác Hades (lưu ý nhé: ĐỪNG.). Gương mặt cô nhóc nhợt nhạt. Con bé cắn môi quá chặt, nên răng cô hồng hồng màu máu. Ta nghĩ thấy thoang thoang mùi nước tiểu, chứng tỏ một trong hai chúng ta đã sợ đến mức không thể kiểm soát bàng quang. Ta cá 75% đó không phải ta.

"Tên đàn ông đó." Ta nói. "Nhóc nhận được giọng hẳn không?"

"Im đi. Mệnh lệnh đấy!"

Ta định đáp lại. Nhưng với sự sợ hãi của mình, ta không thể nói gì được. Ta đã tự giác nghe theo mệnh lệnh của Meg, không phải việc hay ho gì. Ta quyết định sẽ hỏi chuyện Bạo Chúa sau vậy.

Ta lướt nhìn xung quanh. Túi rác la liệt khắp căn hầm bé nhỏ và u ám. Khi quan sát, một túi chất thải khác trượt từ ống bên phải xuống và rơi vào đồng rác. Mùi thật khủng khiếp, đến mức làm tróc cả sơn trên những bức tường, trong trường hợp cái đồng xám xịt ấy từng được sơn. Dù sao thì vẫn thơm hơn mùi của Python. Lỗi ra duy nhất là một cánh cửa thép có gắn biển cảnh báo hiểm họa môi trường.

"Chúng ta đang đang ở đâu vậy?" Meg hỏi.

Ta nhìn cô nhóc, chờ đợi.

"Giờ anh nói được rồi đấy." Con bé thêm vào.

"Điều này có thể khiến nhóc sốc." Ta uể oải. "Nhưng có lẽ chúng ta đang ở phòng chứa rác, được chứ?"

"Nhưng mà ở đâu?"

"Chỗ nào chẳng được. Đại mê cung kể nối với rất nhiều nơi trên thế giới."

"Như là Delphi." Meg lờm ta như kiểu cuộc du ngoạn Hy Lạp chóng vánh vừa rồi lỗi của ta không bằng... ừm, đó chỉ là lỗi gián tiếp thôi.

"Chúng ta không thể biết trước được." Ta tán thành. "Chúng ta cần bàn với Chiron."

"Dodona là cái gì?"

"Ta...ta sẽ giải thích sau." Ta không hề muốn Meg bắt ta câm miệng lần nữa. Ta cũng không muốn nhắc đến Dodora trong đại mê cung. Da ta

ngừa râm ran và ta cá là đó không phải chỉ và nó đang ướt đẫm siro soda dính dớp. "Đầu tiên, chúng ta cứ ra khỏi đây đã."

Meg ngó ra phía sau ta. "Cũng không hoàn toàn chỉ có rác đâu. Cô nhóc cho tay vào một túi rác và lấy ra một quả óng ánh. "Giờ chúng ta chỉ cần một quả táo nữa."

"Hoàn hảo." Điều cuối cùng ta còn quan tâm là nhanh chóng kết thúc cuộc đua ngớ ngẩn này của Harley, nhưng ít nhất thì việc này cũng khiến Meg di chuyển. "Bây giờ, sao chúng ta không thử xem xem hiểm họa môi trường nào đang chờ đợi chúng ta sau cánh cửa kia?"

SĂM TRUYỀN BÍ ẨN

Rick Riordan

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Hiếm hoạ môi trường duy nhất bọn ta phải đối mặt là bánh nướng nhỏ làm chay.

Sau khi đi qua mấy cái hành lang được thắp sáng bởi những ngọn đuốc, chúng ta nhảy vào một cửa hàng bánh ngọt hiện đại, mà theo như thực đơn, thì tên là "Chay Tầng 10". Thứ mùi hôi hám của khí núi lửa lẫn hương rác thơm lừng từ bọn ta làm khách hàng nhanh chóng chạy hết, họ bị đẩy về lối ra và làm rất nhiều bánh nướng không gluten nát vụn. Bọn ta chui qua mấy quầy hàng, lao vào cửa bếp và thấy mình đứng ở một giảng đường dưới lòng đất già khoảng mấy thế kỷ.

Những hàng ghế đá quây quanh một vòng tròn bằng sắt, to cỡ sàn đấu của các đấu sĩ. Trên trần rủ xuống hơn chục sợi dây xích sắt to đùng. Ta tự hỏi không biết những trận đấu rùng rợn nào từng diễn ra ở đây, nhưng chúng ta không ở lại lâu.

Bọn ta khập khiễng đi tới phía đối diện, quay trở lại những lối đi dài ngoằn ngoèo trong đại mê cung.

Lúc này, chúng ta đã lĩnh hội và áp dụng xuất sắc nghệ thuật đi bằng ba chân. Cứ bắt đầu thấy mệt là ta lại thuyết phục bản thân rằng Python đang nhả khí độc ở ngay đằng sau.

Cuối cùng, khi chúng ta rẽ vào một khúc ngoặt và Mừng mừng rỡ reo lên: "Kia rồi!"

Ở giữa hành lang là quả táo vàng thứ ba.

Ta đã quá kiệt sức để bận tâm đến mấy cái bẫy. Bọn ta lao về phía trước cho đến khi Meg lấy được nó.

Phía trước, trần nhà hạ thấp dần, dốc thoải thoải. Luồng không khí trong lành tràn vào mũi, ủa xuống phổi ta. Bọn ta trèo lên phía đỉnh, nhưng thay vì thấy vui mừng, ta lạnh người như thứ nước nhỏ ra từ rác bám lên da ta. Chúng ta đã quay lại khu rừng.

"Không phải lại là chỗ này chứ." Ta lẩm bẫm. "Các vị thần ơi, đừng mà."

Meg lôi ta nhảy lung tung một vòng. "Có thể là khu rừng khác."

Nhưng mà không. Ta cảm nhận được cơn thịnh nộ toả ra từ cây cối, chân trời trải rộng tứ phía. Những giọng nói bắt đầu thềm thì, tỉnh giấc khi thấy sự có mặt của chúng ta.

"Nhanh lên." Ta giục.

Như hiểu được, chiếc vòng quanh chân chúng ta bật mở. Chúng ta cầm đầu chạy.

Ngay cả khi hai tay ôm đầy táo, Meg vẫn chạy nhanh hơn ta. Cô nhóc lách mình qua cây cối, hết quẹo trái lại rẽ phải như đang đi theo một con đường chỉ riêng mình cô thấy. Chân ta đau mỏi và ngực tê rát, nhưng ta không dám tụt lại phía sau.

Đằng trước, thấp thoáng ánh sáng từ những bó đuốc. Cuối cùng, chúng ta lao ra khỏi rừng, xông thẳng vào đám đông các á thần và thần rừng.

Chiron phóng tới. "Hai người đây rồi. Tạ ơn các vị thần!"

"Không có gì." Ta đáp lại, chủ yếu theo thói quen. "Chiron... chúng ta cần nói chuyện."

Dưới ánh đuốc, khuôn mặt nhân mã như tạc lên từ bóng tối. "Phải, chúng ta cần nói chuyện, bạn của ta. Nhưng trước tiên, chúng ta vẫn còn có một đội đang mất tích... đó là các con của anh Kayla và Austin."

Chiron bắt chúng ta đi tắm và thay quần áo. Nếu không chắc chắn ta đã chạy lại vào rừng.

Ta tắm rửa xong xuôi, Kayla và Austin vẫn chưa trở về.

Chiron đã cử các nhóm nữ thần cây vào rừng, miễn cưỡng tin rằng họ sẽ an toàn ở lãnh địa của họ, nhưng Chiron cương quyết không để các á thần tham gia đội tìm kiếm.

"Chúng ta sẽ không để bất cứ ai gặp nguy hiểm nữa." Ông nói. "Kayla, Austin và những người mất tích khác nữa, họ sẽ không muốn vậy đâu."

Năm trại viên đã mất tích. Ta không định ảo tưởng rằng Kayla và Austin sẽ tự quay lại được. Những lời Bạo Chúa nói văng vẳng trong tai ta: "Ta đã đẩy giá lên, Apollo không còn lựa chọn nào khác."

Bằng cách nào đó, hăn đã bắt được các con ta. Hăn buộc ta phải đi tìm con và mở cánh cổng của Nhà Tiên Tri bí ẩn gì gì đấy. Còn bao nhiêu điều ta chưa thể hiểu - làm thế nào Rừng Thiêng Dodona lại dịch chuyển tới đây, "cổng" của nó là cái gì, tại sao Bạo Chúa lại nghĩ ta có thể mở chúng, và hăn bắt Kayla và Austin bằng cách nào. Nhưng ta chắc chắn: Bạo Chúa đã đúng. Ta không còn lựa chọn nào khác. Ta phải tìm các con ta..."những người bạn" của ta.

Ta hăn đã bỏ lời cảnh cáo của Chiron đi và lập tức lao vào rừng nếu như Will không hét hoảng gọi ta: "Apollo, con cần cha!"

Ở cuối bãi cỏ, cậu đã dựng tạm một cái bệnh viện dã chiến nơi khoảng năm, sáu trại viên bị thương đang nằm trên cáng. Cậu cuống cuống chăm sóc Paolo Montes trong khi Nico cố giữ một trại viên đang gào thét.

Ta chạy đến bên Will và giật mình với những gì diễn ra trước mắt.

Paolo đã thành công trong việc làm một chân mình bị cưa đứt.

"Con sắp nổi được rồi." Will thông báo, giọng run rẩy vì kiệt sức. Áo choàng bác sĩ của thằng bé lấm tẩm máu. "Con cần ai đó giữ cho cậu ấy ổn định."

Ta chỉ về phía khu rừng: "Nhưng..."

"Con biết!" Will ngắt lời. "Cha nghĩ là con không muốn chạy ngay ra đó và tìm các em con sao? Chúng ta đang thiếu người trị thương. Trong gói có ít thuốc bôi và bánh thánh đấy. Cha đi lấy đi!"

Ta hơi sững người trước biểu hiện của con trai ta. Ta nhận ra rằng cậu cũng lo cho Kayla và Austin không kém gì ta. Nhưng có điểm khác biệt: Will biết trách nhiệm của mình. Cậu là bác sĩ và nhiều trại viên bị thương đang cần chữa trị. Cậu cần ta giúp.

"Đ...đúng," ta trả lời. "Dĩ nhiên rồi."

Ta lấy gói thuốc và chăm sóc cho Paolo, cậu ấy đã lịm đi vì đau đớn.

Will thay đôi găng tay phẫu thuật và nhìn về khu rừng. "Chúng ta sẽ tìm thấy họ, bắt buộc phải tìm thấy."

Nico di Angelo đưa Will một lon nước. "Uống đi. Lúc này, chúng tớ cần cậu ở đây."

Ta có thể cảm thấy là con trai thần Hades đang lo lắng và giận dữ. Quanh chân cậu, cỏ bốc khói và héo tàn.

Will thở dài. "Cậu đúng, nhưng điều đó chẳng làm tớ thấy dễ chịu hơn chút nào. Bây giờ tớ phải đi xem cánh tay gãy của Valentina. Cậu có muốn giúp không?"

"Nghe kinh đấy." Nico đáp. "Nhưng được thôi."

Ta ở cạnh Paolo Montes cho tới khi chắc chắn rằng cậu đã qua cơn nguy hiểm, sau đó ta bảo hai thần rừng khiêng cáng đưa cậu về cabin nhà Hebe.

Ta làm tất cả những gì có thể cho mọi người. Chiara hơi choáng nhẹ. Bill Ng nhiệm điệu nhảy Ireland. Holly và Laurel cần gỡ mấy mảnh kim loại ra khỏi lưng, họ đã ở quá gần cái cửa xích Frisbee khi nó nổ.

Đôi song sinh Victor được chữa trị đầu tiên, dễ đoán, họ đòi biết ai có nhiều mảnh kim loại trên người hơn để bắt đầu ganh đua vớ vẩn. Ta bảo họ im lặng ngay đi, nếu không ta sẽ không bao giờ cho họ đội vòng nguyệt quế nữa. (Là người phát minh ra và giữ bản quyền về vòng nguyệt quế, ta có quyền làm vậy).

Cá nhân ta thấy, khả năng trị thương phạm trần của ta cũng không đến nỗi. Will Solace toả sáng hơn ta nhiều, nhưng việc đó chẳng làm ta đau lòng nhiều như khi thất bại trong cung thuật và âm nhạc. Ta cho là ta đã quen với vị trí thứ hai trong y học. Con trai ta, Asclepius đã trở thành vị thần của y học khi mới 15 tuổi, và đương nhiên ta chẳng thể nào mừng vui hơn nữa. Thêm vào đó, cha mẹ nào lại không muốn con mình lớn lên trở thành bác sỹ tài ba chứ.

Trong lúc ta rửa tay sau khi xử lý đồng kim loại, Harley lê bước lại gần, tay vẫn nghịch nghịch cái thiết bị phát tín hiệu. Mắt cậu nhóc sưng mọng lên vì khóc.

"Đó là lỗi của em." Cậu lẩm bẩm. "Em đã khiến họ bị lạc. Em... em xin lỗi."

Cậu run rẩy. Ta nhận thấy rằng cậu bé đang sợ hãi những gì ta có thể làm.

Hai ngày qua, ta luôn khao khát nỗi sợ hãi trong người phàm, với ta. Lòng ta quặn thắt với sự giận dữ và cay đắng. Ta muốn tìm một ai đó để đổ lỗi cho tình trạng thảm hại này của mình, cho sự mất tích, cho sự bó tay bất lực không thể giải quyết vấn đề của chính ta.

Nhìn Harley, cơn tức giận của ta chợt tan thành mây khói. Ta thấy mình thật nông cạn, ngu ngốc và hồ thẹn. Phải, chính ta, Apollo... hồ thẹn. Thực sự, đó là hiện tượng độc nhất vô song, có lẽ nó có thể làm nổ tung cả vũ trụ.

"Không sao mà." Ta bảo cậu bé.

Cậu sụt sùi. "Đường đua lan vào cả cánh rừng. Đáng lẽ nó không được như thế. Họ đã lạc lối và..."

"Harley à..." Ta đặt tay lên vai cậu. "Ta xem cái đèn hiệu của cậu một chút được không?"

Cậu nhóc chớp chớp đôi mắt cho những giọt lệ rơi xuống. Ta ngờ rằng cậu đang sợ ta sẽ đập nát và ném nó đi, nhưng cậu vẫn đưa cho ta.

"Ta không phải là một nhà sáng chế." Ta nói, xoay xoay chiếc hộp nhỏ một cách nhẹ nhàng. "Ta không có kỹ năng như cha cậu. Nhưng ta hiểu rõ về âm nhạc. Ta tin rằng các thiết bị tự động thích hợp với tần số E trên sóng 329.6 Hertz. Nó dội âm rất tốt với đồng Thiên Thai. Nếu cậu chỉnh tín hiệu..."

"Festus có thể nghe thấy nó chứ?" Đôi mắt Harley mở lớn kích động. "Thật thế ạ?"

"Ta không chắc." Ta thừa nhận. "Cũng giống như cậu chẳng thể biết đại mê cung làm gì hôm nay. Nhưng như thế không có nghĩa là chúng ta nên dừng cố gắng. Đừng bao giờ ngừng sáng tạo, con trai của Haphaestus."

Ta trả lại cậu bé cái đèn hiệu của cậu. Cậu nhóc nhìn ta trân trối với ánh mắt kiểu wow-không-thể-tin-được mất ba giây. Rồi cậu lao vào ôm chặt ta đến suýt gãy xương, và chạy đi.

Ta chăm sóc cho những nạn nhân cuối cùng trong khi các tiên nữ mình cánh chim dọn dẹp xung quanh nhặt nhanh băng gạc rơi vãi, quần áo rách và vũ khí hỏng. Họ lấy những trái táo vàng, bỏ vào giỏ rồi hứa sẽ nướng cho bọn ta bánh kẹp táo lấp lánh cho bữa sáng hôm sau.

Nghe lời Chiron, các trại viên còn lại tản dần về nhà. Ông hứa với họ chúng ta sẽ quyết định mọi chuyện vào sáng mai, nhưng ta không định chờ đợi.

Khi chỉ còn lại bọn ta, ta nói với Chiron và Meg.

"Ta sẽ đi tìm Kayla và Austin." Ta tuyên bố. "Các người theo hay không thì tùy."

Chiron nghiêm mặt. "Anh bạn, thần đã kiệt sức và thậm chí chưa chuẩn bị gì. Quay về nhà của thần đi. Sẽ chẳng có ích gì..."

"Không." Ta phẩy tay như khi ta còn là một vị thần. Dù hành động ấy giờ giống như một thiếu niên 16 tuổi vô danh hờn dỗi, nhưng ta không quan tâm. "Ta phải làm."

Nhân mã cúi đầu. "Đáng lẽ ta đã nên nghe lời thần cảnh báo trước cuộc đua. Thần đã khám phá ra gì vậy?"

Câu hỏi như một dây đai an toàn giữ động lực của ta lại.

Sau khi cứu Sherman Yang, sau khi lắng nghe Python nói chuyện trong đại mê cung, ta đã có cảm giác ta đã biết rõ câu trả lời. Ta nhớ được đến cái tên Dodona, câu chuyện về những cái cây biết nói...

Nhưng giờ đây, trí nhớ ta lại như một bát súp phàm trần đặc quánh. Ta không thể nhớ ta đã phản kích hết cỡ vì lý do gì, cũng như ta đã quyết định làm gì với nó.

Có thể là mệt mỏi và căng thẳng đã có tác dụng. Hoặc cũng có thể thần Zeus đã điều khiển đầu óc ta - để ta mang máng nhớ lại gì đó, rồi lại nhanh chóng giật đi, hoá những khoảnh khắc "Yeah! Tìm ra rồi!" thành "Hớ? Mình vừa nghĩ ra gì vậy?"

Ta gầm lên phản uất: "Ta không nhớ!"

Meg và Chiron trao đổi ánh mắt căng thẳng.

"Anh không được phép đi đâu cả." Meg nghiêm giọng.

"Gì cơ? Nhóc không thể..."

"Đó là mệnh lệnh." Cô bé nói. "Không đi vào rừng cho đến khi tôi đồng ý."

Mệnh lệnh đó khiến ta giật run người.

Ta nắm chặt tay: "Meg McCaffrey, nếu như các con ta chết vì nhóc không cho ta..."

"Như bác Chiron đã nói, anh sẽ tự giết chết mình đấy. Chúng ta sẽ đợi đến khi trời sáng."

Ta nghĩ mình sẽ thoải mái nhường nào khi được đá Meg xuống từ cỗ xe mặt trời vào đúng chính Ngọ. Tuy nhiên, phần lý trí bé nhỏ cuối cùng còn sót lại của ta biết rằng cô nhóc đúng. Ta không đủ khả năng tiến hành một cuộc giải cứu đơn độc. Nó chỉ khiến ta bực hơn.

Chiron quật đuôi sang qua lại. "Ừm... vậy ta sẽ gặp hai người vào sáng mai. Chúng ta sẽ tìm ra biện pháp. Ta hứa đấy."

Ông nhìn ta lần cuối, như thể ta sẽ tức giận lồng lộn, chạy vòng quanh trại và tru lên dưới ánh trăng. Rồi ông phi nước kiệu về Nhà Lớn.

Ta cau có nhìn Meg. "Đêm nay, ta sẽ ở lại đây. Phòng khi Kayla và Austin trở về. Nhóc có định cấm luôn chuyện đấỵ không?"

Cô nhóc chỉ nhún vai. Thậm chí cả cái nhún vai đó cũng gây ức chế.

Ta chạy về nhà ta và vợ lấy mấy món đồ: một chiếc đèn pin, hai tấm chăn, một bình nước. Nghĩ ngợi một lúc, ta quyết định lấy cả mấy quyển sách trên giá của Will Solace. Không đáng ngạc nhiên, cậu giữ những tài liệu tham khảo nói về ta để bổ sung kiến thức cho trại viên mới. Ta mong rằng mấy quyển sách sẽ giúp ta nạo vét chút ký ức bé tí ti còn sót lại. Không thì chúng cũng là mồi lửa khá tốt.

Khi ta quay lại bìa rừng, Meg vẫn còn ở đó.

Ta không nghĩ là Meg định ở lại gác cùng ta. Và Meg, có lẽ đã nhận ra đó là cách tốt nhất để chọc tức ta.

Cô nhóc ngồi bên ta trên chiếc ra và bắt đầu xử lý quả táo vàng cô giấu trong túi áo khoác. Sương đông phủ trùm lên cây cối. Gió đêm thổi, đám cỏ dập dềnh uốn lượn như những ngọn sóng xanh màu lục.

Trong hoàn cảnh khác, nó đủ lãng mạn để ta tuôn ra một tứ thơ. Nhưng với trí tuệ kiểu này, kiểu ta đang sở hữu bây giờ, ta chỉ có thể sáng tác điệu văn thôi, mà ta thì đang cố không nghĩ đến cái chết.

Ta cố cáu gắt với Meg, nhưng chẳng được. Ta cho là con bé thực sự lo lắng cho ta... hoặc là ít nhất thì cô nhóc cũng không muốn người phục vụ siêu phàm của mình hy sinh anh dũng.

Cô nhóc không cố an ủi ta, cũng chẳng hỏi han gì. Cô tự kiểm tra tiêu khiển bằng cách nhặt những viên sỏi nhỏ ném vào rừng. Việc đó thì ta

không thấy phiền. Ta mà có thì sẽ sẵn sàng cho cô bé mượn một chiếc máy bắn đá.

Đêm dài dần trôi, ta đọc về chính bản thân mình trong những quyển sách của Will.

Đáng lẽ nó lên là một trò vui. Ta chính xác là một đề tài vô cùng hấp dẫn. Tuy vậy lần này, ta không thấy thoải mái chút nào. Chúng đều có vẻ hoang đường và không tưởng dường như chỉ là những... truyền thuyết. Ta tìm thấy một chương nói về các Nhà Tiên Tri. Không may, mấy trang giấy ngăn ngui đó đã xác nhận mỗi nghi ngờ của ta, về điều tệ hại nhất.

Ta quá giận dữ để hoảng sợ. Ta trừng trừng nhìn cánh rừng và thách thức những tiếng thì thầm dám làm phiền ta. Ta nghĩ: "Đến đây nào, bắt cả ta luôn đi." Nhưng Rừng Thiêng vẫn cứ im lìm lặng. Còn Kayla và Austin thì không trở về.

Bình minh gần lên, tuyết bắt đầu rơi. Chỉ lúc ấy, Meg mới cất lời: "Chúng ta nên vào trong nhà."

"Và bỏ mặc con ta hả?"

"Đừng có ngốc thế." Tuyết trắng lấm tẩm trên mũ áo khoác của Meg. Gương mặt cô bé chìm khuất, chỉ lộ ra chóp mũi và lấp lánh chút ánh sáng phản chiếu từ những viên đá trên kính. "Anh sẽ chết rét ngoài này mất."

Ta để ý cô nhóc không hề kêu ca vì thời tiết lạnh giá. Ta tự hỏi cô có rét không, hay phải chăng sức mạnh của Demeter đã giúp cô vượt qua nó như những cái cây khẳng khiu trụi lá và những mầm non ngủ yên chờ xuân sang.

"Chúng từng là con ta." Ta đau đớn vô cùng khi phải nói đến chuyện đó ở thì quá khứ, nhưng ta vẫn có cảm giác Kayla và Austin chẳng thể quay

về được nữa. "Đáng lẽ ta phải bảo vệ chúng tốt hơn. Ta nên biết rằng kẻ thù sẽ nhắm vào con ta để khống chế ta."

Meg liệng thêm hòn đá nữa vào đám cây. "Anh có cả đồng con. Lần nào con anh gặp rắc rối anh cũng tự trách mình như thế này à?"

Câu trả lời là "không". Hàng thiên niên kỷ qua, ta phải cố gắng lắm mới nhớ nổi tên chúng. Và giả sử thi thoảng ta có gửi được tấm thiệp mừng sinh nhật hay sấp thần cho chúng, ta cũng tự thấy bản thân mình thật tuyệt. Đôi lúc, cả mấy thập kỷ, ta mới nhận ra một trong số chúng đã không còn sống nữa. Giai đoạn Cách mạng Pháp, ta đã lo cho con trai ta, Louis XIV, vị vua Mặt Trời, nên đã mò xuống trần thăm hỏi chút. Để rồi ta nhận ra rằng thằng bé đã qua đời 75 năm rồi.

Tuy vậy, giờ đây ta đang có lương tâm của phạm nhân. Nỗi ân hận của ta dần lớn, trong khi tuổi thọ thì dần ngắn. Ta không biết giải thích cho Meg thế nào. Cô nhóc sẽ chẳng hiểu nổi. Mà có khi sẽ khinh bỉ ném mấy viên đá vào mặt ta.

"Tại ta nên Python mới đoạt được Delphi." Ta nói. "Nếu như ta xử lý nó đi từ khi ta còn là một vị thần, nó sẽ không có cơ hội để trở nên mạnh mẽ như thế này. Nó sẽ chẳng đủ khả năng câu kết với ... Bạo Chúa."

Meg cúi gằm mặt.

"Nhóc biết hẳn." Ta đoán. "Ở đại mê cung, lúc nghe thấy tiếng Bạo Chúa nhóc đã kinh sợ."

Ta đã nghĩ là cô nhóc sẽ ra lệnh cho ta im miệng. Nhưng thay vào đó, cô lạng lẽ lướt ngón tay trên những mảnh trăng khuyết trên nhẵn.

"Hẳn ta ở New York."

Ta chờ. Thật khó để moi tin từ Meg.

"Được." Ta đáp. "Giới hạn giảm xuống còn tám triệu rưỡi người. Còn gì nữa nào?"

Meg cạy mấy vết chai trên ngón tay. "Nếu là một á thần lang thang ngoài phố, chắc hẳn sẽ phải biết đến hẳn. Hẳn chiêu mộ những người như tôi."

Tuyết tan trên gáy ta. "Chiêu mộ... nhưng tại sao chứ?"

"Để huấn luyện." Meg nói. "Để sử dụng... như người hầu, binh lính. Tôi không biết."

"Nhóc đã gặp hẳn hả?"

"Đừng hỏi tôi."

"Meg."

"Hẳn đã giết bố tôi."

Cô nhóc nói nhỏ, nhưng câu chữ đập thẳng vào mặt ta như còn mạnh hơn cả đá ném. "Meg, ta... ta xin lỗi. Làm sao mà...?"

"Tôi từ chối đi theo hẳn." Cô trả lời. "Bố tôi đã cố..." Tay cô nhóc nắm chặt. "Tôi còn nhỏ lắm. Tôi hầu như chẳng nhớ được gì. Tôi chỉ biết chạy trốn. Nếu không, chắc Bạo Chúa cũng giết tôi luôn rồi. Bố nuôi đã cứu tôi. Ông đối xử với tôi rất tốt. Anh hỏi vì sao ông dạy tôi chiến đấu. Tại sao ông cho tôi đôi nhẫn? Ông muốn tôi an toàn, muốn tôi có thể tự bảo vệ bản thân."

"Khỏi Bạo Chúa."

Mũ cô gục thấp. "Trở thành á thần tốt, tập luyện chăm chỉ... đó là cách duy nhất thoát khỏi Bạo Chúa. Giờ anh biết rồi đấy."

Thực ra, ta lại có nhiều điều cần hỏi hơn bao giờ hết, nhưng ta hiểu Meg chẳng có tâm trạng nào mà chia sẻ. Ta hình dung lại gương mặt cô nhóc khi bọn ta đứng dưới Delphi - biểu cảm kinh hãi tột cùng khi nhận ra giọng nói của Bạo Chúa. Không phải tất cả quái vật đều là bò sát 3 tấn thịt với hơi thở khủng khiếp. Có vô số quái vật mang bộ mặt con người.

Ta nhìn về phía cánh rừng. Đâu đấy trong đó, 5 á thần bị giam giữ như miếng mồi nhử, và 2 trong số họ là con ta. Bạo Chúa muốn ta tìm, ta sẽ làm thế. Nhưng ta không cho phép hấn lợi dụng ta.

"Ta đã sắp xếp đầy đủ sự giúp đỡ ở trại." Bạo Chúa đã nói vậy.

Điều đó làm ta không yên lòng.

Theo kinh nghiệm, ta biết bất cứ á thần nào cũng có thể quay lưng chống lại Olympus. Ta đã có mặt ở bàn tiệc nơi Tantalus cố thử đầu độc các vị thần với thịt bằm nhỏ đem hầm. Ta đã thấy nữ hoàng Clytemnestra trở thành kẻ sát nhân, giết chồng mình là Agamemnon chỉ vì ông ấy khiến một người trần bé nhỏ hy sinh vì ta. Á thần là bọn không thể lường trước.

Ta liếc nhìn Meg. Ta tự hỏi liệu cô nhóc có đang nói dối ta - giả dụ cô bé là gián điệp nằm vùng gì đấy. Chắc không, cô quá nóng nảy, dự dội và bướng bỉnh để có thể làm điệp viên. Hơn nữa, về lý thuyết cô nhóc còn là chủ nhân của ta. Cô có thể bắt ta làm bất cứ thứ gì. Nếu cô muốn tiêu diệt ta thì ta đã chết từ lâu lâu lâu lâu rồi.

Có thể là Damien White... đứa con của Nemesis là lựa chọn tự nhiên cho một vai đâm sau lưng. Hoặ Connor Stoll, Alice hay Julia... một đứa con của Hermes gần đây đã phản bội các vị thần để chạy theo phe Kronos. Chúng có thể lập lại lịch sử. Hay là Chiara xinh xắn, con gái Tyche cũng có khả năng cùng hội cùng thuyền với Bạo Chúa. Con cái của may mắn là những con bạc bẩm sinh. Và sự thực quan trọng là, ta chẳng biết cái quái gì cả.

Bầu trời đen dần chuyển sang sắc xám. Ta nhận thấy những tiếng "bùm, bùm, bùm" xa xa - nhanh, liên tục và mỗi lúc lại to thêm. Lúc đầu ta tưởng là máu trong não ta. Liệu đầu của phàm nhân có nổ tan tành khi thân chủ suy nghĩ quá nhiều không vậy? Nhưng rồi ta biết đó là tiếng ồn kiểu cơ khí, phát ra từ phía tây. Âm thanh hiện đại không thể nhầm lẫn của cánh quạt khổng lồ chém lia lịa vào không khí.

Meg ngẩng đầu. "Máy bay trực thăng à?"

Ta đứng dậy.

Chiếc máy bay hiện ra - chiếc Bell 412 màu đỏ đang cắt ngang bầu trời trên bờ biển. (Rong ruổi mỗi ngày khắp bầu trời, ta hiểu máy bay chứ.) Trên thân chiếc trực thăng nổi bật biểu tượng màu xanh lục tươi tắn: D.E.

Bất chấp nỗi bất hạnh, một tia hy vọng nhỏ loé lên trong ta. Thần rừng Millard và Herbert có lẽ đã chuyển thành công thông điệp.

"Đó!" Ta nói với Meg. "Rachel Elizabeth Dare. Đi xem nhà tiên tri Delphi nói gì nào."

SĂM TRUYỀN BÍ ẨN

Rick Riordan

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Rachel Elisabeth Dare là một trong những phạm nhân yêu thích của ta. Kể từ khi cô bé đó trở thành nhà tiên tri của ta, từ mùa hè 2 năm trước, cô đã mang tới sức sống và bao niềm vui cho công việc này.

Dĩ nhiên, nhà tiên tri lúc trước là một cái xác khô đét nên tiêu chuẩn không thể cao và ta cũng không thể đòi hỏi sức sống. Dù sao đi chăng nữa, ta cũng vô cùng mừng rỡ khi chiếc máy bay trực thăng của tập đoàn Dare hạ cánh xuống phía bên kia mấy quả đồi phía đông, bên ngoài ranh giới pháp thuật của trại. Ta tự hỏi Rachel đã làm thế nào mà thuyết phục được bố cô - một ông trùm bất động sản giàu có - cho cô mượn một chiếc trực thăng. Nhưng ta biết điều đó với Rachel là hoàn toàn có thể.

Ta chạy qua thung lũng, Meg theo sau. Ta có thể tưởng tượng ra Rachel khi đứng đợi ta trên đỉnh đồi: mái tóc xoắn đỏ rực rỡ, nụ cười toả sáng đầy sức sống, chiếc áo sơ mi dính sơn và quần bò phủ những nét vẽ nguệch ngoạc đầy nghệ thuật. Ta cần sự vui vẻ, trí thông minh và tinh thần bất khuất, kiên cường của cô. Nhà tiên tri sẽ làm chúng ta phấn khởi hơn. Quan trọng nhất là cô sẽ làm ta vui.

Ta chưa kịp chuẩn bị cho thực tế. (Thêm lần nữa, ta sốc nặng. Bình thường, thực tế phải tự chuẩn bị cho ta).

Rachel đứng trên đỉnh đồi, gần hang của cô. Sau đó, ta chợt nhận ra rằng hai thần rừng làm nhiệm vụ đưa tin của Chiron không ở đó, ta băn khoăn không biết chuyện gì đã xảy ra với họ.

Quý cô Dare của ta gầy và già dặn hơn - không còn là cô nữ sinh sinh động như trong ký ức của ta nữa, mà giống như người vợ nông dân thời xưa, phơi pha vì sương gió lao động và phờ phạc thiếu ăn. Mái tóc đỏ của cô không còn hoàn hảo, nó trùm quanh khuôn mặt cô như một bức màn đồng tối màu. Mấy vệt tàn nhang trên má cô nhạt đi. Đôi mắt xanh lục không còn sáng ngời rạng rỡ. Cô mặc chiếc váy bông với chiếc khăn choàng vai trắng muốt, bên ngoài khoác áo xanh lá non. Rachel chưa bao giờ mặc váy.

"Rachel?" Ta không còn tin vào mắt mình. Cô không còn giống như lúc trước.

Nhưng rồi ta nhớ ra là ta cũng vậy.

Cô quan sát ngoại hình phàm trần của ta. Vai cô trùng xuống. "Vậy là đúng rồi."

Từ bên dưới vọng lên tiếng nói của các trại viên. Hẳn họ bị đánh thức bởi tiếng trực thăng, họ ra khỏi cabin và tụ tập dưới chân đồi. Dù vậy, không ai định trèo lên chỗ bọn ta. Có lẽ họ đều cảm thấy có gì không đúng.

Chiếc trực thăng cất cánh bay đi từ phía sau Trại Con Lai. Nó rẽ về hướng Long Island Sound, bay sát tượng Athena đến mức ta tưởng cái máy bay có thể mắc vào chiếc mũ có mào của cô nàng.

Ta quay sang Meg. "Nhóc có thể thông báo cho mọi người là Rachel cần yên tĩnh một chút không? Tìm Chiron nữa. Ông ấy cần tới đây, còn những người khác thì nên đợi."

Mà làm gì có chuyện Meg nghe lệnh ta nhỉ. Ta đứng đợi cô nhóc đá ta một phát. Thay vì thế, con bé căng thẳng nhìn Rachel một lát rồi quay đầu chạy đi.

"Một người bạn của thần à?" Rachel hỏi.

"Đó là một câu chuyện dài."

"Đúng thế." Cô đáp. "Tôi cũng có một câu chuyện như vậy."

"Chúng ta nói chuyện trong hang nhé?"

Rachel bĩu môi. "Thần sẽ chẳng thích nó đâu. Nhưng đúng, đó có lẽ là chỗ an toàn nhất."

Cái hang không còn ấm cúng như trong kí ức của ta.

Mấy chiếc sofa bị lật lên. Bàn cà phê gãy một chân. Sàn nhà la liệt những khung tranh và giá vẽ. Thậm chí chiếc ghế ba chân của Rachel, chính là ngai tiên tri cũng nằm nghiêng một góc bên đồng vải đầy sơn.

Tình trạng của mấy bức tường là dã man nhất. Rachel đã sơn lại những bức tường như thể tổ tiên cô từng ở đây. Cô dành hàng giờ liền vẽ lên tường những bức tranh về quá khứ, những hình ảnh tương lai trong lời tiên tri, những trích dẫn yêu thích từ sách và bài hát, những thiết kế trừu tượng xuất sắc có thể khiến M.C Escher choáng váng ngất ngây. Nghệ thuật làm cái hang như sự hoà trộn hoàn hảo của một phòng vẽ, một nơi họp mặt đầy màu sắc và một đường hầm đi bộ ngập tranh graffiti dưới đường cao tốc. Ta say mê nó.

Nhưng hầu hết các hình vẽ đã bị xoá đi bằng một tầng sơn trắng. Gần đó, một chiếc chổi lăn sơn dính cứng vào khay sơn đóng cặn. Rõ ràng Rachel đã tự tay huỷ hoại những tác phẩm của mình từ cả tháng trước và chưa hề quay trở lại từ hồi đó.

Cô lơ đãng hươ tay về đồng đồ nát: "Tôi khó chịu."

"Những tác phẩm của cô..." Ta há hốc miệng kinh ngạc nhìn những bức tường trắng xoá. "Đã từng có một bức chân dung tuyệt đẹp của ta ở đó."

Ta thấy bị xúc phạm khi nhìn bất cứ tác phẩm nghệ thuật nào bị tàn phá, đặc biệt là nếu tác phẩm đó nói về ta.

Rachel có vẻ xấu hổ. "Tôi... tôi cứ nghĩ những bức tường trống trải có thể giúp tôi tập trung suy nghĩ." Và giọng cô nghe rõ ràng là nó không có tác dụng gì. Ta cam đoan là như vậy.

Bọn ta cố gắng dọn dẹp, kéo chiếc sofa về vị trí cũ để lấy chỗ ngồi. Nhưng Rachel để kệ chiếc ghế ba chân ở đó.

Vài phút sau, Meg quay lại. Chiron đi sau trong hình dạng thật với nửa thân sau là chú ngựa trắng muốt, cúi đầu để chui lọt cửa ra vào. Họ thấy chúng ta ngồi bên chiếc bàn cà phê lung lay chân như những con người nguyên thủy văn minh, chia nhau chút trà Arizona ấm ấm và bánh quy lên men trong tủ Rachel vừa moi ra từ đâu đó.

"Rachel." Chiron thở phào nhẹ nhõm. "Millard và Herbert đâu rồi vậy?"

Cô gái nhỏ cúi đầu. "Họ tới nhà cháu với vết thương rất nặng. Họ... họ đã không qua khỏi."

Có thể là do nắng mai chiếu từ sau lưng ông, nhưng ta vẫn ngờ rằng những sợi râu xám đã mọc lên trên chòm râu của Chiron. Vị nhân mã bước lại gần và ngồi xuống sàn. Meg ngồi cạnh ta trên chiếc ghế dài.

Rachel ghé lại và chụm những ngón tay vào nhau, như thường làm như lúc nói ra các lời tiên tri. Ta có chút hy vọng linh hồn Delphi sẽ nhập vào cô, nhưng không có khói, không có những tiếng rít, cũng không có giọng nói khàn khàn bí hiểm của linh hồn siêu phàm ấy. Thất vọng thật.

"Mọi người nói trước xem." Cô bảo. "Có chuyện gì ở trại vậy?"

Bọn ta kể cho cô về những vụ mất tích và tai nạn bất ngờ của ta với Meg. Ta giải thích cặn kẽ về cuộc đua ba chân quái gở cùng chuyến đi bất ngờ của bọn ta tới Delphi.

Chiron tái mặt. "Ta không biết chuyện đó. Hai người đã đến Delphi á?"

Rachel nhìn ta với biểu cảm không-thể-tin-nổi. "Delphi ấy hả? Thần thấy Python và thần..."

Ta có cảm giác cô định hỏi: "và thần không tiễn nó sang thế giới bên kia à?" Nhưng cô đã kịp tự ngăn bản thân lại.

Ta thấy như mình đang úp mặt vào tường. Và Rachel có thể quét luôn sơn trắng lên ta. Biến mất luôn còn hơn là đối diện với thất bại thảm hại của mình.

"Hiện giờ..." Ta đáp. "Ta chẳng thể hạ gục Python nữa. Ta khá là yếu. Và... ừm, lỗi Catch-88."

Chiron nhấp một ngụm Arizona. "Apollo nghĩ là chúng ta không thể thực hiện những cuộc tìm kiếm nếu không có lời tiên tri, và chúng ta không thể có những lời tiên tri nếu không sở hữu các Nhà Tiên Tri."

Rachel nhìn chăm chăm vào chiếc ghế ba chân nằm lẩn lóc một góc. "Người đó... Bạo Chúa ấy, chúng ta biết gì về hắn?"

"Không nhiều." Ta đáp gọn lỏn, cố phân tích những gì đã thấy trong giấc mơ, bí mật của Meg và mấy điều ta nghe lén được trong đại mê cung. "Bạo Chúa có vẻ nổi tiếng trong vụ chiêu mộ á thần trẻ ở New York. Meg nói..." Ta ngừng lời khi thấy biểu cảm của cô nhóc, rõ ràng cảnh cáo ta cấm được động vào bí mật của cô. "Ừm... cô nhóc có chút kinh nghiệm với Bạo Chúa."

Chiron nhướn mày: "Cháu có thể kể cho chúng ta nghe vài điều hữu ích được không, cháu yêu?"

Meg co người vào trong ghế sofa. "Cháu từng gặp hẳn rồi. Hẳn... hẳn rất đáng sợ. Ký ức của cháu không rõ ràng."

"Không rõ ràng?" Chiron lặp lại.

Meg bỗng có hứng thú với những vụn bánh quy vương trên váy.

Rachel nhìn ta thắc mắc. Ta lắc đầu, cố cảnh báo bằng ngôn ngữ khoa tay múa chân: "Chấn động tâm lý. Đừng hỏi. Cần thận bị quái đảo tấn công."

Rachel có vẻ đã tiêu hoá được thông điệp. "Được rồi, Meg." Cô nói. "Chị có vài thông tin hữu dụng đây."

Cô lấy ra từ túi áo một chiếc điện thoại di động. "Đừng động vào thứ này. Mọi người biết đấy, điện thoại sẽ trở nên rắc rối khi ở gần á thần. Về lý thuyết, chị không phải là người trong số các em, nhưng mà chị cũng chẳng gọi điện được. Tuy nhiên, chị cũng chụp được vài kiểu ảnh." Cô xoay màn hình về phía ta. "Chiron, bác có nhận ra nơi này không?"

Tấm ảnh chụp vào ban đêm ở một căn hộ trên tầng cao khu chung ổp kính. Nhìn vào hậu cảnh có thể đoán được nó ở trung tâm Manhattan.

"Toà nhà cháu miêu tả hè năm ngoái, nơi cháu đàm phán hoà bình với quân La Mã."

"Vâng." Rachel trả lời. "Chỗ đó không bình thường. Cháu đã nghĩ... sao người La Mã có thể chiếm được toà nhà bất động sản hàng đầu ở Manhattan trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy. Ai là chủ nhân của nó? Cháu cố liên lạc với Reyna, xem cậu ấy biết gì không, nhưng..."

"Có vấn đề về liên lạc hả?" Chiron đoán.

"Vâng ạ. Thậm chí cháu còn gửi cả thư tay đến hòm thư của trại Jupiter ở Berkeley nhưng vẫn không có phản hồi. Nên cháu nhờ luật sư bất động sản của bố cháu tìm tòi đôi chút."

Meg nhìn qua cặp kính. "Bố chị có luật sư riêng ấy hả? Cả trực thăng nữa ạ?"

"Vài cái trực thăng." Rachel thở dài. "Ông ấy khá là khó chịu. Nói chung, toà nhà đó nằm dưới quyền sở hữu của một công ty vỏ bọc, công ty ấy lại nằm dưới một công ty vỏ bọc khác vân vân và vân vân. Cuối cùng, công ty mẹ tên là Triumvirate Holdings."

Ta tưởng như sơn trắng đang chảy dọc lưng ta. "Tam đầu chế..."

Meg nhăn mặt. "Là cái gì?"

"Tam đầu chế là hội đồng lãnh đạo gồm ba người." Ta trả lời. "Ít ra thì, ở thời Rome cổ đại nó có nghĩa như thế."

"Thú vị." Rachel nói. "Vì trong bức ảnh kế tiếp." Cô gõ lên màn hình. Ảnh chụp ở ban công ngoài trời của căn hộ liên tầng, ba bóng người nói chuyện với nhau- những người đàn ông ăn mặc như doanh nhân. Ánh sáng duy nhất hắt ra từ căn hộ. Ta không nhìn rõ mặt.

"Đó là những ông chủ của Triumvirate Holdings." Rachel nói. "Chụp cáo này không dễ đâu." Cô thổi lọn tóc xoăn vương trên gương mặt. "Cháu tiêu tốn hai tháng điều tra, nhưng ngay cả tên chúng cháu cũng không tìm ra. Cháu chẳng biết chúng sống ở đâu hay tới từ đâu. Nhưng cháu chắc chắn chúng rất giàu và sở hữu khối tài sản khổng lồ, nó khiến công ty bố cháu chỉ bé cỡ quán nước chanh trẻ con."

Ta chăm chú nhìn ba bóng người. Ta tưởng tượng ra bóng người bên trái là Bạo Chúa. Đáng đứng thông thượt và cái đầu to bất thường của hẳn gợi ta nhớ về gã mặc áo tím trong giấc mơ của ta.

"Bạo Chúa nói đồng minh của hẳn ở khắp mọi nơi." Ta nhớ lại.

Đuôi Chiron quật qua lại, khiến một chiếc bút lông lăn trên nền hang. "Những á thần trưởng thành? Ta không nghĩ họ là người Hy Lạp, nhưng có thể là người La Mã chẳng? Nếu như họ đã giúp Octavian trong cuộc tấn công của cậu ta..."

"Ồ, chúng giúp đấy." Rachel nói. "Cháu tìm được giấy tờ... không nhiều, nhưng mọi người có nhớ mấy món vũ khí Octavian dùng để huỷ diệt trại Con Lai chứ?"

"Không." Meg trả lời.

Ta bơ cô nhóc đi, nhưng Rachel nhân từ hơn.

Cô mỉm cười nhả nạt. "Xin lỗi nhé, Meg. Em thân quen với chỗ này như đã ở lâu lắm rồi vậy, chị quên mất em là người mới. Đại loại là các á thần La Mã tấn công chúng ta với những cỗ máy bắn đá khổng lồ. Đó là một hiểu lầm lớn. Vũ khí ấy là do Triumvirate Holdings cung cấp."

Chiron cau mày. "Không hay ho gì cả."

"Cháu biết chuyện còn rắc rối hơn nữa kia." Rachel tiếp tục. "Trước nữa, mọi người có nhớ, trong cuộc chiến với các Titan, Luke Castellan có nói anh ấy được người phàm trần hỗ trợ không? Quân đó đã có đủ tiền mua tàu chiến, trực thăng, vũ khí. Thậm chí, thuê cả phàm nhân làm lính đánh thuê."

"Cái đó á? Cũng không nhớ luôn." Meg nói.

Ta ngược mắt lên trên. "Meg, bọn ta chẳng thể dừng lại giải thích từng cuộc chiến cho nhóc được. Luke Castellan là con trai của Hermes. Cậu ta phản bội trại, câu kết với các Titan, tấn công New York. Cuộc chiến khủng khiếp, ta đã lâm nguy vân vân."

Chiron ho. "Ta nhớ là Luke đã rêu rao rằng cậu ta có rất nhiều người ủng hộ. Nhưng chúng ta chưa bao giờ khám phá được đó là ai."

"Và giờ, chúng ta được biết." Rachel tiếp tục. "Du thuyền Andromeda đó, là tài sản của Triumvirate Holdings."

Một cơn ớn lạnh kinh hoàng chạy dọc lưng ta. Ta đáng lẽ phải biết gì đó về cái thứ này, nhưng bộ não phàm trần lại phản bội ta. Ta đảm bảo là Zeus đang chọc tức ta, thao túng là tầm nhìn và ký ức ta vô cùng hạn chế. Ta cố nhớ lại những điều Octavian nói với ta về cuộc chiến bé nhỏ đó, về việc dựng những ngôi đền mới đơn giản thế nào và bao nhiêu sự hỗ cậu nhóc đó có được.

Màn hình điện thoại Rachel tối lại - chẳng khác gì bộ não của ta - nhưng bức ảnh không rõ nét cứ như cháy bùng lên trên vông mạc ta.

"Những người này..." Ta nhạt lên một lọ màu hung đỏ đã cháy. "Ta ngờ rằng chúng không phải á thần hiện đại."

Rachel nhíu mày. "Thần nghĩ chúng là á thần cổ xưa, trở về từ Cửa Tử như Medea hay Midas á? Vấn đề là, Triumvirate Holdings đã tồn tại từ lâu lắm rồi, trước cả khi Gaea thức giấc. Hàng thập kỷ trước, ít nhất là thế."

"Hàng thế kỷ." Ta chỉnh lại. "Bạo Chúa nói đế chế của hắn đã được xây dựng từ hàng thế kỷ trước."

Cái hang trở nên lặng lẽ bất thường, tới nỗi ta tưởng như nghe thấy được tiếng thở kinh hoàng của Python. Tiếng thở nặng nề của khói từ thăm sâu trong lòng đất. Ta ước bọn ta có chút nhạc nền để nhấn chìm sự yên

tĩnh này... nhạc jazz hay cổ điển gì đấy. Nhạc death metal polka ta cũng chấp nhận.

Rachel lắc đầu. "Thế ai..."

"Ta không biết." Ta thừa nhận. "Nhưng Bạo Chúa... trong mơ, hẳn đã gọi ta là tổ tiên. Hẳn đã cho rằng ta sẽ nhận ra hẳn. Và trong trường hợp ta còn giữ nguyên vẹn được trí nhớ thánh thần của ta, ta nghĩ ta sẽ nhận ra hẳn đấy. Cử chỉ, giọng nói và gương mặt đó... ta từng gặp rồi. Tuy nhiên, không phải thời hiện đại."

Meg trở nên lặng lẽ tự lúc nào. Ta cảm giác cô nhóc đang cố biến mình thành một trong số những chiếc gối. Bình thường, ta sẽ chẳng lấy làm phiền lòng đâu. Nhưng sau những trải nghiệm ở đại mê cung, ta lại cảm thấy tội lỗi mỗi lúc nhắc đến Bạo Chúa. Lương tâm phạm trần đáng chết của ta lại trỗi dậy.

"Cái tên Triumvirate..." Ta gõ gõ vào trán, cố làm lay động những thông tin tản mát đang chạy lung tung trong não. "Những tam đầu chế ta từng gặp có Lepidus, Marc Antony, và con trai ta, Octavian kỳ quái. Tam đầu chế là khái niệm hết sức... La Mã, như lòng yêu nước, mưu kế hay ám sát."

Chiron vuốt râu. "Thần nghĩ những người này là người La Mã cổ đại ư? Sao lại vậy được? Hades khá là giỏi trong vụ theo dấu những linh hồn chạy trốn khỏi địa ngục. Ông ấy sẽ không bao giờ để ba gã từ thời cổ đại chạy loăng quăng trong thế giới hiện đại như mấy tên cuồng sát hoang tưởng hàng thế kỷ như này đâu."

"Nhấn mạnh thêm lần nữa nhé, ta không biết." Thường xuyên trả lời như vậy là một sự xúc phạm khủng khiếp với một vị thần nhạy cảm và vĩ đại như ta. Ta quyết định khi trở lại Olympus, ta sẽ dùng bánh thánh vị Tabasco súc miệng cho sạch hết cái hương vị kinh dị này. "Nhưng hình như

mấy tên này đã lên kế hoạch chống lại chúng ta từ rất lâu rồi. Chúng tài trợ cho đoàn quan của Luke Castellan. Chúng hỗ trợ trại Jupiter khi họ tấn công trại Con Lai. Và dù cả hai cuộc chiến ấy đã kết thúc với thành công mỹ mãn, Triumvirate vẫn sờ sờ ở đó, vẫn toan tính mưu đồ. Nếu công ty này là gốc rễ của ừm... tất cả thì sao đây?"

Chiron nhìn như kiểu ta đang đào huyệt mai táng ông vậy. "Đó là một lập luận đáng lo ngại. Liệu ba gã đó có được nhiều sức mạnh như thế không?"

Ta xoè hai bàn tay ra. "Bạn ta, ông đã sống đủ lâu để biết điều này. Các vị thần, quái vật, Titan... đều vô cùng nguy hiểm. Nhưng mối đe dọa lớn nhất với á thần lại chính là á thần. Cho dù Triumvirate là cái gì đi chăng nữa, chúng ta vẫn phải ngăn chặn chúng trước khi chúng kịp chiếm hết các Nhà Tiên Tri."

Rachel ngồi thẳng dậy. "Xin lỗi? Các Nhà Tiên Tri sao?"

"À... lúc ta còn là thần, ta chưa đề cập với cô về vấn đề này ư?"

Đôi mắt cô lấy được lại vài phần sắc xanh mãnh liệt. Ta e là cô đang định tìm cách xử lý ta bằng đồng hồ của mình.

"Không." Cô từ từ đáp. "Thần không hề nói cho tôi một chút nào về chúng."

"Ừm... trí nhớ phàm trần của ta không được ổn định, cô biết đấy. Ta đã đọc vài quyển sách để..."

"Các Nhà Tiên Tri." Cô nhắc lại. "Số nhiều."

Ta hít thật sâu. Ta muốn nói cho cô biết rằng những thứ ấy chẳng có tí ý nghĩa nào với ta. Rachel mới tuyệt vời! Nhưng không may, ta ngờ rằng

giờ cô không có tâm trạng để quan tâm đến chuyện đó. Ta quyết định, tốt nhất là có sao nói vậy.

"Thời xa xưa." Ta nói. "Có rất nhiều Nhà Tiên Tri. Đương nhiên, Delphi nổi tiếng nhất, nhưng vẫn còn 4 nơi nữa có sức mạnh tương tự."

Chiron lắc đầu. "Những nơi đó đều đã bị phá huỷ từ lâu lắm rồi."

"Ta cũng từng nghĩ thế." Ta đồng tình. "Nhưng giờ thì ta không còn chắc chắn. Ta tin Triumvirate đang muốn thao túng tất cả những Nhà Tiên Tri cổ xưa. Và ta cũng tin Nhà Tiên Tri lâu đời nhất, rừng thiêng Dodona, đang ở ngay đây, chính trại Con Lai này."

SĂM TRUYỀN BÍ ẨN

Rick Riordan

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Ta là một vị thần dễ bị kích động.

Ta đã ngỡ lời tuyên bố cuối cùng của ta là một phát biểu hết sức vĩ đại. Ta mong chờ những tiếng kêu đầy kinh ngạc, và cả chút nhạc nền đệm organ nữa. Ngay sau đó, người ta sẽ tìm thấy ta bị sát hại bởi một nhát dao cắm ngập sau lưng. Tuyệt vời thần mặt trời!

Khoan. Ta đang là người phạm. Nhát dao đó sẽ thực sự giết chết ta. Như vậy không hay.

Nhưng tóm lại, thì chẳng có cái quái gì xảy ra cả. Chỉ là ba người đang đàm đạo với ta nhìn chăm chăm vào ta.

"4 Nhà Tiên Tri khác." Rachel nói. "Ý thần là có những 4 nhà tiên tri khác hả?"

"Không, cô gái yêu quý. Chỉ có một nhà tiên tri... là cô. Delphi là duy nhất."

Rachel vẫn có vẻ như đang muốn nhét chiếc bút lông ngắn, khoảng cỡ 10, vào mũi ta. "Vậy thì 4 Nhà Tiên Tri không duy nhất kia..."

"Ừm... một cái nữa là Sibyl ở Cumae." Ta lau mồ hôi trong lòng bàn tay. (Tại sao tay người phạm lại đổ mồ hôi chứ?) "Mọi người biết đấy, bà ấy là người viết bộ sách tiên tri Sibylline - những lời tiên tri mà tiên nữ mình chim Ella đã học thuộc ấy."

Meg nhìn bọn ta. "Một tiên nữ mình chim? Như mấy bà gà vẩn dợn đẹp sau bữa ăn á?"

Chiron mỉm cười. "Ella là một tiên nữ mình chim vô cùng đặc biệt, Meg ạ. Nhiều năm trước, cô ấy tình cờ đọc được một bản của bộ Sibylline, mag chúng ta tưởng rằng đã bị thiêu rụi từ hồi La Mã sụp đổ. Hiện giờ, những người bạn của chúng ta ở trại Jupiter đang cố gắng khôi phục bộ sách từ trí nhớ của Ella."

Rachel khoanh tay. "Vậy còn 3 Nhà Tiên Tri kia? Tôi chắc chắn là không ai trong số đó là những nhà tiên tri mà thần khen ngợi... gì ấy nhỉ? 'Có những cuộc trò chuyện sắc sảo và uyên thâm.'?"

"À..." Ta không rõ vì sao, nhưng ta có cảm giác như đồng mụn trứng cá trên mặt ta đã hoá thành những con sâu nhung nhúc bò trườn. "Ừm... theo những nghiên cứu sâu rộng của ta..."

"Mấy quyển sách anh vừa đọc lướt qua trong đêm vừa rồi." Meg lí giải rõ.

"Hừm, còn có Nhà Tiên Tri ở Erythaea và một cái nữa ở hang đá Trophonius."

"Ôi các vị thần!" Chiron kêu lên. "Ta đã quên hẳn 2 nơi đó."

Ta nhún vai. Ta cũng chẳng nhớ gì nhiều. Chúng chỉ là mấy chi nhánh tiên tri dự phòng kém thành công của ta.

"Và cái thứ năm." Ta nói. "Là rừng thiêng Dodona."

"Một khu rừng." Meg tiếp lời. "Rất nhiều cây."

"Đúng thế, Meg, có rất nhiều cây. Rừng nhiều cây chứ chẳng có kem chocolate Fudgsicle đâu. Dodona là một rừng sồi linh thiêng được thần Mẹ

trông từ những ngày đầu tiên khai sinh thế giới. Khi các vị thần Olympus ra đời thì rừng cũng đã cổ xưa lắm rồi."

"Thần Mẹ ư?" Rachel run rẩy trong tấm áo da chống nước. "Làm ơn bảo tôi là thần không phải đang đề cập đến Gaea."

"Không, ơn trời. Ta đang nói về Rhea, nữ thần Titan, mẹ của thế hệ các thần Olympus đầu tiên. Những cây sồi thiêng của bà có thể cất tiếng nói. Và đôi khi chúng còn đưa ra những lời sấm truyền."

"Những giọng nói trong rừng cây." Meg đoán.

"Chính xác. Ta tin là rừng thiêng Dodona đã mọc trở lại, ngay tại đây, trong khu rừng của trại. Trong giấc mơ của ta, ta thấy một nữ thần đội vương miện, cầu xin ta tìm lại Nhà Tiên Tri của bà. Ta tin tưởng đó là Rhea, mặc dù ta vẫn chẳng hiểu vì sao bà ấy lại đeo huy hiệu biểu tượng hoà bình và dùng từ 'đào nó'."

"Biểu tượng hoà bình ấy há?" Chiron hỏi.

"Rất lớn, bằng đồng." Ta xác nhận.

Rachel gõ ngón tay lên thành ghế. "Rhea là một Titan, nhưng bà ấy không độc á ư?"

"Không phải tất cả Titan đều xấu xa." Ta trả lời. "Rhea là một nữ thần có tâm hồn lương thiện. Bà đứng về phía các vị thần Olympus trong cuộc chiến đầu tiên của họ. Ta cho là bà ấy muốn chúng ta thành công. Bà không muốn cánh rừng thiêng của mình rơi vào tay kẻ thù chúng ta."

Chiron vẫy đuôi. "Anh bạn, hàng thiên niên kỷ qua, chẳng còn ai thấy Rhea nữa. Rừng thiêng của bà đã bị đốt cháy từ thời cổ đại. Hoàng đế Theodosius đã hạ lệnh chặt đi những cây sồi cuối cùng lúc..."

"Ta biết." Ta cảm thấy một cơn đau như dao đâm vào giữa trán, giống như những lần khác có người nhắc tới Theodosius. Ta vẫn còn nhớ tên hồng hách đó đã cấm mở cửa tất cả đền thờ cổ xưa trên toàn đế quốc, hay căn bản là trục xuất toàn bộ các vị thần Olympus. Ta từng có rất nhiều mục tiêu bắn cung vẽ mặt Theodosius trên đó. "Tuy nhiên, rất nhiều thứ từ thời cổ đại vẫn hồi sinh được. Đại mê cung tự dựng lại mình. Vậy thì vì lý do gì rừng thiêng lại không thể mọc lại trên thung lũng này chứ?"

Meg vùi mình sâu hơn vào đồng gối. "Mấy chuyện này thực sự rất kỳ quái." Ta sẽ để mặc kệ McCaffrey bé bỏng của chúng ta ở đó tự mình tón tắt câu chuyện. "Vậy nếu đó là tiếng nói của rừng cây linh thiêng các kiểu, thì tại sao chúng làm cho mọi người lạc lối?"

"Cuối cùng nhóc cũng có một câu hỏi hay ho." Ta hy vọng lời khen đó sẽ không làm Meg tự nghĩ rằng bản thân mình quan trọng. "Từ xưa lắm rồi, những phù thủy ở Dodona đã chăm sóc cho những cái cây, tía cành, tưới nước và định hướng những tiếng nói bằng cách treo chuông gió lên các cành cây."

"Tại sao nó lại có tác dụng?" Meg hỏi.

"Ta cũng chẳng biết. Ta đâu phải phù thủy canh giữ rừng sồi. Nhưng nếu được chăm sóc đúng cách, các cây này có thể đưa ra những lời dự đoán tương lai."

Rachel vuốt phẳng tà váy. "Nếu không thì sao?"

"Những tiếng nói sẽ loạn lên." Ta đáp. "Một dàn đồng ca hoang dại nguyên thủy không hoà hợp." Ta ngừng lại, khá là hài lòng với câu nói đó. Ta hy vọng ai đó có thể ghi nó lại để làm gương cho hậu thế, tiếc là không có ai. "Không được chăm sóc, rừng thiêng sẽ khiến người trần mắt thịt trở nên điên loạn."

Chiron cau mày. "VẬY những trại viên mất tích của chúng ta đang lang thang giữa rừng và có nguy cơ sẽ phát điên vì những giọng nói."

"Hoặc là chết rồi." Meg bổ sung.

"Không." Ta không tiêu hoá được ý tưởng đó. "Không, họ vẫn sống. Bạo Chúa đang lợi dụng họ, để dụ ta vào tròng."

"Làm sao thần chắc chắn được?" Rachel nói. "Và vì lý do gì kia chứ? Python đã nắm quyền điều hành Delphi, những Nhà Tiên Tri còn lại vẫn còn quan trọng đến thế ư?"

Ta nhìn bức tường từng được trang hoàng bằng bức chân dung hoàn mỹ của ta. Ôi thần Atlas, chẳng có câu trả lời nào cả, tất cả chỉ là phong màn trắng xoá. "Ta không chắc. Ta tin là kẻ thù đang cố tách chúng ta ra khỏi những lời tiên tri. Không có tầm nhìn và định hướng số phận, chúng ta sẽ lạc lối, héo khô và chết, cả thần linh và người phàm, bất cứ ai chống lại Triumvirate."

Meg nằm lộn ngược đầu trên sofa và đá văng đôi giày đi đâu đó. "Chúng đang bóp chặt rễ chính của ta." Cô bé ngo ngoáy những ngón chân để phụ hoạ.

Ta nhìn Rachel, thầm mong cô sẽ từ bi bỏ quá cho phong thái tệ hại của chủ nhân bụi đời của ta. "Còn chuyện vì sao rừng thiêng Dodona quan trọng đến vậy, Python đã nói có một Nhà Tiên Tri mà nó không thể kiểm soát. Ta không hiểu được chính xác ý nghĩa đó, có thể là do Dodona thuộc về Rhea, không phải của ta. Nên nếu Dodona hoạt động, nó không chịu tác động của Python, hơn nữa, nó đang ở đây, ngay trại Con Lai này..."

"Nó có thể mang đến cho chúng ta những lời tiên tri." Đôi mắt Chiron ngời sáng. "Nó có thể mang đến cho chúng ta cơ hội chống lại kẻ thù."

Ta cười hồi lỗi với Rachel. "Đương nhiên chúng ta vẫn mong Nhà Tiên Tri Delphi yêu quý của ta hoạt động trở lại. Điều đó sẽ xảy ra mà. Nhưng bây giờ, rừng thiêng Dodona là lựa chọn duy nhất."

Tóc Meg quét trên sàn nhà. Khuôn mặt cô nhóc giờ chuyển thành màu sắc của những con bò tể. "Chẳng phải mấy lời tiên tri đều lòng vòng, bí hiểm, mơ hồ và người ta luôn tìm cách thoát khỏi chúng hay sao?"

"Meg." Ta trả lời. "Nhóc chẳng thể tin tưởng mấy cái bình luận trên RateMyOracle.com đâu. Yếu tố nóng bỏng nhất của Sibyl ở Cumae chẳng hạn, hoàn toàn không có. Ta nhớ rất rõ vụ đó."

Rachel thì cầm lên nắm tay. "Thật vậy sao? Thần kể thử xem nào."

"Ờ... điều ta muốn nói là rừng thiêng Dodona mang quyền năng lương thiện. Trước kia, nó luôn luôn giúp đỡ các anh hùng. Đỉnh cột buồm tàu Argo nguyên bản, chính là được đẽo từ những cành cây thiêng. Nó có khả năng chuyện trò với thuyền viên Argo và cho họ những chỉ dẫn thiết thực."

"Ừm..." Chiron gật đầu. "Đó cũng là nguyên nhân Bạo Chúa muốn đốt cháy rừng thiêng."

"Có lẽ thế." Ta trả lời. "Và đó cũng là nguyên nhân chúng ta phải cứu lấy nó."

Meg lật người trên ghế dài. Chân cô nhóc va vào bàn cà phê ba chân và làm đổ tung toé trà Arizona lên bánh quy. "Ồi."

Ta nghiêng chặt hàm răng trần tục, thứ mà có lẽ sẽ chẳng tồn tại nổi quá một năm nếu ta cứ quanh quẩn mãi bên Meg. Rachel và Chiron khôn ngoan lờ đi trò hề điên rồ của Meg.

"Apollo..." Nhân mã già trầm ngâm nhìn từng giọt trà nhỏ xuống đất từ mép bàn. "Nếu như thần nói đúng về Dodona, chúng ta biết phải làm sao

đây? Quân số không đủ, cử các đội tìm kiếm vào rừng ư? Làm sao ta chắc chắn họ sẽ an toàn trở về?"

Meg vén tóc ra khỏi mắt. "Chúng cháu sẽ đi. Chỉ có Apollo và cháu thôi."

Ta nghẹn giọng. "Chúng ta... chúng ta sẽ đi ư?"

"Anh đã nói anh phải hoàn thành một thử thách nào đó để chứng minh mình xứng đáng trở lại thành thần đúng không? Đây sẽ là thử thách đầu tiên."

Một góc nhỏ trong lòng ta biết rằng cô nhóc đúng, nhưng chút tự trọng tàn dư còn sót lại của một vị thần lại phản kháng. Ta chưa từng tự mình làm điều gì gian khổ. Ta thà chọn lấy một nhóm các anh hùng tài năng và cử họ tới chỗ chết, à... các người biết đấy, ý ta là đến với thành công chói lọi.

Thế nhưng Rhea đã nói rất rõ ràng trong giấc mơ của ta. Tìm kiếm Nhà Tiên Tri là nhiệm vụ của ta. Nhờ ơn sự tàn nhẫn của Zeus mà ta đi tới đây, Meg lẽ dĩ nhiên theo tới đó. Theo tất cả những gì ta đã biết, Zeus chắc hẳn biết gì đó về Bạo Chúa và kế hoạch của hắn, có lẽ Zeus đặc biệt điều ta xuống đây giải quyết vụ này... suy nghĩ khiến ta quyết định từ bỏ ý định tặng cho ông một chiếc cà vạt thật đẹp nhân ngày của Cha.

Ta cũng nhớ được phần còn lại của giấc mơ: Bạo Chúa trong bộ đồ màu tím, cổ vũ ta truy tìm Nhà Tiên Tri để hãm thiêu trụi nó. Còn vô số thứ ta không hiểu, nhưng ta vẫn phải bắt tay vào hành động. Austin và Kayla đang chờ ta.

Rachel đặt tay lên đầu gối làm ta giật nảy mình. Ngạc nhiên là cô chẳng gây ra chút rắc rối nào. Ánh nhìn cô sốt sắng nhưng không tức giận. "Apollo, thần cần phải cố gắng. Nếu như chúng ta có thể thoáng nhìn thấy tương lai..., ừm, đó là cách duy nhất để đưa mọi thứ trở lại đúng quỹ đạo

của nó." Cô tha thiết nhìn vào những bức tường trống trải trong hang. "Tôi muốn có lại được tương lai."

Chiron đổi chân trụ. "Bạn cũ, thần cần gì ở chúng ta? Bọn ta có thể trợ giúp gì cho thần?"

Ta liếc nhìn Meg. Buồn thương thay, bọn ta đều nhất trí là số phận chúng ta đã mắc kẹt với nhau rồi. Chúng ta không được phép khiến ai vướng vào mớ bòng bong này nữa.

"Meg đúng." Ta nói. "Bọn ta phải tự mình thực hiện nhiệm vụ, ngay tức thì, nhưng mà..."

"Chúng cháu đã thức cả đêm rồi." Meg tiếp lời. "Chúng cháu sẽ ngủ một chút đã."

Tuyệt thật, giờ Meg còn kết thúc hộ ta câu nói dang dở nữa.

Lần này ta hoàn toàn không thể tranh cãi gì thêm với logic của cô nhóc, ta phải thận trọng. Ta không thể làm rối tung các kế hoạch và phá hỏng cuộc tìm kiếm. Và ta càng thêm tin tưởng Bạo Chúa sẽ để các con tin sống sót. Hẳn phải lừa ta vào tròng trước đã.

Chiron đứng trên hai chân trước. "Vậy đêm nay, hãy nghỉ ngơi và chuẩn bị đi, các anh hùng. Ta nghĩ cả hai đều sẽ phải vận dụng tất cả sức mạnh và trí tuệ cho chuyến phiêu lưu sắp tới."

SĂM TRUYỀN BÍ ẨN

Rick Riordan

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Thần mặt trời chẳng bao giờ ngủ ngày, nhưng vì lý do gì đó ta vẫn cố ngủ được một giấc chập chờn.

Khi mò dậy vào chiều muộn, ta nhận ra toàn trại đều đang ở trạng thái kích động.

Vụ mất tích của Kayla và Austin là giọt nước tràn ly. Toàn bộ trại viên đều vô cùng lo lắng, chẳng ai duy trì được thời gian biểu bình thường. Ta từng cho rằng vài tuần có một á thần biến mất là chuyện không lạ, nhưng mà hai á thần một lúc trong hoạt động bắt buộc của trại, có nghĩa không ai còn an toàn nữa.

Cuộc đàm phán trong hang của bọn ta có lẽ đã đến tai những người khác. Cặp sinh đôi nhà Victor nhét bông gòn vào hai tai hòng ngăn chặn lời tiên tri. Julia và Alice trèo lên đỉnh bức tường Leo và dùng ống nhòm để quan sát cánh rừng, hẳn là họ muốn nhìn rừng thiêng Dodona, nhưng ta không nghĩ là họ thấy được nó.

Mọi người đều không có vẻ thích thú với việc nhìn thấy ta. Damien và Chiara ngồi cạnh nhau bên cầu tàu, nhìn ta hằm học. Sherman Yang đuổi ta đi khi ta đang cố bắt chuyện. Cậu bạn tối mắt với vụ trang trí cabin Ares bằng lựu đạn sát thương cao và mìn Claymore sắc sỡ. Nếu đây đang là thời điểm tổ chức lễ hội Saturnalia, đảm bảo cậu sẽ chiến thắng mục trang trí lễ hội bạo lực nhất.

Thậm chí trên đỉnh đồi xa xa, Athena Parthenos cũng nhìn ta buộc tội và như kiểu đang muốn gào lên: "Tất cả là tại ngươi!"

Nữ thần đó nói đúng. Nếu như ta không để Python chiếm lấy Delphi, nếu như ta quan tâm các Nhà Tiên Tri kia nhiều hơn, nếu như ta không đánh mất năng lực thánh thần, nếu như, nếu như...

"Thôi nào." Ta nhủ thầm. "Apollo lỏng lẻo chói loà và ai ai cũng yêu ta."

Nhưng điều đó ngày càng trở nên khó tin. Cha ta, Zeus, hẳn chẳng quý mến gì ta. Các á thần ở trại Con Lai cũng không. Python, Bạo Chúa và đám đồng loã ở Triumvirate Holdings càng chắc chắn không có cảm tình. Bằng đó gần như đã đủ để ta tự đặt câu hỏi về giá trị của bản thân.

Không, không, đó là chuyện điên khùng.

Không thấy Chiron và Rachel, Nyssa Barrera thông báo họ đang cố sử dụng nguồn Internet duy nhất trong trại ở phòng làm việc của Chiron để tìm hiểu về Triumvirate Holdings. Harley cũng ở đó để hỗ trợ kỹ thuật. Hiện giờ, họ đang mòn mỏi chờ đợi cuộc gọi từ dịch vụ chăm sóc khách hàng của Comcast. Thứ mà chắc cả tiếng nữa cũng chưa thềm xuất hiện.

Ta thấy Meg ở kho vũ khí, đang ngắm nghía mấy vật dụng chiến tranh. Cô nhóc thắt một chiếc yếm da bên trên bộ váy xanh màu cỏ và đeo hai cái xà cạp ngoài đôi tất dài màu cam rực rỡ. Trông cô nhóc chẳng khác gì một đứa trẻ mẫu giáo bị bố mẹ bắt ép võ trang chiến đấu.

"Thêm cái khiên nữa chứ?" Ta gợi ý.

"Không." Cô nhóc giơ ra cho ta nhìn những chiếc nhẫn trên ngón tay. "Tôi dùng hai thanh kiếm này. Và ngoài ra thì tôi cũng cần tay không để đánh anh phòng khi anh có những biểu hiện ngu ngốc."

Ta có cảm giác hoàn toàn không dễ chịu là cô nhóc đang vô cùng nghiêm túc khi đề cập đến vấn đề này.

Cô nhóc lôi ra từ trên giá một cây cung dài và đưa ta.

Ta lùi lại. "Không."

"Đây là vũ khí sở trường của anh. Anh là Apollo cơ mà."

Miệng ta đắng nghét. "Ta đã thề. Vì ta không còn là vị thần cung thuật và âm nhạc nữa, nên ta sẽ không động đến một cây cung hay một nhạc cụ nào cho tới khi ta... đường hoàng là một vị thần."

"Một lời thề ngớ ngẩn." Cô nhóc chưa đánh ta, nhưng có vẻ là sẽ. "Vậy chứ anh định làm gì? Là cố động viên hò hét trong lúc tôi choảng nhau với mấy con quái vật à?"

Thực sự thì, đó chính là kế hoạch của ta. Nhưng ta sẽ trở thành một thằng ngốc nếu thừa nhận điều đó. Ta nhìn giá vũ khí, vớ bừa lấy một thanh kiếm. Và thậm chí từ khi chưa rút ra ta đã biết là nó quá nặng và mức độ hậu đậu của ta sẽ tăng lên nhiều lần khi kết hợp cùng thứ đó. Nhưng ta vẫn đeo quai kiếm vào thắt lưng.

"Đây." Ta nói. "Nhóc vừa lòng chưa?"

Meg trông chẳng vui vẻ gì cho cam. Nhưng cô nhóc cũng miễn cưỡng cất cây cung lên giá.

"Được." Cô càu nhàu đáp. "Nhưng tốt nhất là anh cứ đi sau chặn hậu cho tôi đi."

Ta không tiêu hoá được câu nói đó. Nó khiến ta mừng tởng lại miếng giấy "Đá ta đi này!!!" mà Artemis thường dán lên áo choàng toga của ta trong mỗi dịp lễ hội. Nhưng cuối cùng ta vẫn gật đầu. "Yên tâm đi, nhóc sẽ được bọc hậu."

Bọn ta đi đến bìa rừng và trông thấy một nhóm đưa tiễn đứng chờ sẵn ở đó: Will, Nico, Paolo Montes, Malcolm Pace và Billie Ng. Tất cả đều vô cùng nghiêm trang.

"Cẩn thận nhé." Will bảo ta. "Và đây ạ."

Trước khi ta kịp phản ứng, cậu dúi vào tay ta một cây đàn ukulele.

Ta trả lại. "Không thể, ta đã thề là..."

"Vâng, con biết ạ. Và cha đúng là thật ngốc. Nhưng đây là cây đàn ukulele chiến đấu, cha có thể dùng nó làm vũ khí."

Ta quan sát cây đàn. Nó được làm bằng đồng Thiên Thai - những tấm kim loại mỏng tang giả chạm vân gỗ sồi màu vàng. Cây đàn nhẹ bằng như tơ, nhưng ta có cảm giác chẳng thứ gì có thể phá huỷ được nó.

"Tác phẩm của Hephaestus à?" Ta hỏi.

Will lắc mái đầu vàng rực. "Của Harley. Em ấy muốn cha mang nó theo. Cha cứ đeo nó sau lưng đi, cũng chẳng hại gì. Vì Harley và vì cả con nữa. Chúng con sẽ yên tâm hơn một chút."

Ta quyết định nghe theo lời khẩn cầu đó, dù cho việc có một cây ukulele chẳng đem lại cho ta thêm tí cảm giác an toàn nào. Đừng hỏi tại sao, nhưng khi còn là một vị thần ta đã từng chơi bản "Satisfaction" vô cùng khủng khiếp với cây ukulele.

Nico đưa cho ta một ít bánh thánh gói trong chiếc khăn ăn.

"Ta không thể ăn thứ này." Ta nhắc nhở cậu.

"Không phải cho thần." Cậu liếc nhìn Meg, ánh mắt tràn ngập âu lo. Ta biết con trai thần Hades cũng có khả năng cảm nhận tương lai theo cách riêng biệt - một tương lai chết chóc. Ta rùng mình và dúi gói bánh vào túi

áo. Dù có khó chịu với Meg tới mức độ nào thì suy nghĩ cô nhóc đó bị tổn thương hay sao đó vẫn làm ta không yên lòng. Ta tự nhủ là ta sẽ không cho phép chuyện đó xảy ra.

Malcolm mở ra trước mặt Meg một tấm bản đồ da, chỉ vào những vị trí mà bọn ta nên tránh. Paolo - trông đã hoàn toàn bình phục đứng cạnh Malcolm, thận trọng và nghiêm túc đưa ra những nhận xét bằng tiếng Bồ Đào Nha mà chẳng ai hiểu nổi.

Sau khi xong việc với tấm bản đồ, Billie Ng bước đến bên cạnh Meg.

Billie là một cô gái nhỏ nhắn. Nhưng cô bù đắp chiều cao khiêm tốn của mình bằng phong cách thời trang thời thượng như những ngôi sao hàng đầu K-pop. Áo choàng mùa đông màu kim loại. Mái tóc cắt ngắn nhuộm xanh lục bảo và trang điểm với gam vàng ánh kim. Duyệt. Ta thực sự nghĩ mình sẽ áp dụng phong cách đó, ừm... trong trường hợp ta kiểm soát được tình trạng của đồng trứng cá trên mặt.

Billie đưa cho Meg một cái đèn pin và một túi hạt giống.

"Phòng khi cần thiết." Billie nói.

Meg có vẻ kinh ngạc. Cô nhóc nhảy tới ôm chặt lấy chị gái.

Ta không hiểu được công dụng của đám hạt. Nhưng sẽ thật tuyệt vời biết bao khi trong tình huống khẩn cấp ta có thể đánh người, ý ta là quái vật bằng ukulele trong khi Meg trồng phong lữ.

Malcolm Pace trịnh trọng trao cho ta tấm bản đồ bằng da của cậu. "Khi cảm thấy nghi ngờ không biết mình đang đi đâu, hãy cứ rẽ phải. Cách đó luôn có tác dụng dù tôi cũng chẳng biết tại sao."

Paolo đưa ta một tấm khăn to màu xanh lá cây và vàng, ừm... một lá cờ Brazil. Cậu nói nói cái gì đó, và dĩ nhiên ta không hiểu.

Nico cười châm biếm. "Đó là khăn choàng may mắn của Paolo. Tôi nghĩ cậu ấy muốn thần choàng nó. Cậu ấy tin như vậy thần sẽ bất khả chiến bại."

Ta nghi ngờ điều đó, vì Paolo thường xuyên gặp thương tích nghiêm trọng. Nhưng là một vị thần, ta lĩnh hội sâu sắc vụ không bao giờ từ chối lễ vật. "Cảm ơn."

Paolo nắm lấy vai và hôn chụt lên má ta. Thề là mặt ta đã đỏ bừng. Cậu trông khá là đẹp trai khi không có mấy vết thương khủng khiếp chảy máu ròng ròng.

Ta đặt tay lên vai Will. "Đừng lo lắng quá. Bọn ta sẽ trở về lúc bình minh."

Will khẽ run. "Sao cha biết?"

"Ta là thần mặt trời." Ta trả lời, cố tỏ vẻ tự tin nhất có thể. "Ta luôn trở về lúc bình minh."

Trời mưa.

Tại sao không chứ? Giờ này trên Olympus hẳn là Zeus đang khoái trá cười sảng sặc. Trại con lai được bảo vệ khỏi thời tiết khắc nghiệt. Nhưng cha chắc chắn đã bảo Aeolus điều khiển mấy cơn gió. Và mấy cô tiên nữ không khí, người yêu cũ bị phũ phàng của ta hẳn đang tận hưởng cảm giác được trả thù.

Trời mưa mà kinh dị như bão tuyết, đủ để tưới ướt đầm quần áo ta, đủ để quất vỡ mặt ta như thủy tinh nát vụn.

Bọn ta loạng choạng dò dẫm từng bước. Cây ukulele nặng hơn bao giờ hết vì lõi âm đã chứa đầy nước. Đèn pin của Meg lập loè sáng qua cơn bão như một hình nón vàng tĩnh tại.

Ta dẫn trước, chẳng phải vì ta biết đường rõ hơn hay dũng cảm hơn, mà là vì ta đang thực sự tức giận. Ta cúi kính vì lạnh và ướt. Ta cũng phần nộ vì bị mìa mai, giễu cợt. Phàm nhân thường nói cả thế giới quay lưng lại với họ, thật nực cười. Họ đâu có quan trọng đến vậy, ta, thực sự mới là ta bị cả thế giới chống lại. Ta từ chối đả ngộ đặc biệt này. Ta sẽ làm gì đó để ngăn chặn nó. Nhưng căn bản là ta chưa biết phải làm cái quái gì.

Thình thoảng, ta nghe thấy tiếng quái vật gào thét đằng xa: tiếng gầm man dại của drakon, tiếng tru hoang dã mà nhịp nhàng của sói hai đầu, nhưng không thấy hình dạng của chúng. Trong một đêm đen như thế này, tất cả quái vật có lòng tự trọng đều sẽ ở trong hang ổ ấm cúng của mình.

Khoảng vài giờ sau, Meg bỗng suýt hét lên. Ta anh hùng nhảy lại gần cô nhóc, tay đặt lên đốc kiếm. (Ta chắc chắn sẽ rút nó ra nếu như nó không quá nặng và bị kẹt cứng trong vỏ như thế.) Dưới chân Meg, thấp thoáng sau lớp bùn lầy nhầy nhụa là một khối cứng đen sì, to cỡ tảng đá. Nó nứt toác ở giữa và chảy ra thứ chất lỏng hôi thối, dính dớp.

"Tí nữa thì tôi đập trúng nó." Meg che miệng như muốn lặn đùng ra ngất xỉu.

Ta nhích lại gần hơn một chút. Nó là vỏ cứng của một thứ côn trùng khổng lồ. Gần đó, mắc kẹt trong những rễ cây, là mấy cái chân gãy đứt thành từng đoạn.

"Là một con myrmeke." Ta thì thào. "Hay ít nhất là đã từng."

Tròng kính dẫm nước mưa, ta chẳng thể đọc nổi ánh mắt của Meg phía sau nó. "Một con gì? Murr - murr - key á?"

"Kiến khổng lồ. Có lẽ tổ kiến ở đâu đó trong rừng."

Meg nhăn mặt. "Tôi ghét côn trùng."

Chuyện đó là hoàn toàn hợp lý khi áp dụng với cô con gái của nữ thần nông nghiệp, nhưng với ra thò nó cũng chẳng kinh hơn mấy đồng rác mà bọn ta vẫn thường chui vào.

"Đừng lo." Ta nói. "Nó chết rồi mà. Mà thứ đã giết nó hẳn là phải có bộ hàm cực khoẻ mới cắn vỡ được lớp vỏ kia."

Meg khinh khỉnh nhìn ta. "Thế thì tốt hơn à? Chúng nguy hiểm lắm đúng không?"

Ta bật cười. "Ồ, dĩ nhiên. Kích thước của nó trải dài từ khoảng một con chó tới cỡ gấu xám Bắc Mỹ. Ta đã từng nhìn thấy một quân đoàn myrmeke tấn công binh lính Hy Lạp ở Ấn Độ. Hay cực luôn. Chúng nhả ra axit làm chảy cả áo giáp và..."

"Apollo!"

Nụ cười trên môi ta vụt tắt. Ta chợt nhớ ra rằng giờ ta không còn là khán giả nữa. Đám kiến đó có thể giết chết ta dễ dàng. Một lần và mãi mãi. Meg thì đang sợ hãi.

"Đúng thế." Ta nói. "Cơn mưa sẽ giữ lũ kiến ở trong hang. Chỉ cần đừng tự biến mình thành con mồi quyến rũ. Chúng đặc biệt thích những thứ phát sáng và lấp lánh."

"Như kiểu đèn pin ấy hả?"

"À ừ"

Meg dúm cây đèn vào tay ta. "Dẫn đường đi, Apollo."

Thật không công bằng, nhưng ta vẫn phải tiến lên.

Sau khoảng một tiếng, và có thể là đã hơn (rõ ràng là khu rừng chẳng thể nào rộng đến thế), cơn mưa ngớt dần rồi tạnh hẳn. Mặt đất hầm hập bốc

hơi.

Không khí ẩm áp hơn. Độ ẩm tăng lên như trong phòng tắm hơi. Hơi nước dày đặc và trắng xoá cuộn tròn vắt vẻo trên cành cây.

"Chuyện gì không biết?" Meg lau mặt. "Giờ thì như kiểu ở trong rừng rậm nhiệt đới."

Ta không có câu trả lời. Thế rồi ta nghe thấy tiếng róc rách ở phía trước, như nước trong qua ống hay qua những khe nứt.

Ta không thể ngăn mình mỉm cười. "Một mạch nước."

"Mạch nước?" Meg nhắc lại. "Giống mạch nước phun trào ở Old Faithful á?"

"Một tín hiệu tuyệt vời. Chúng ta có thể xác định phương hướng, và những á thần thất lạc cũng có thể tìm được chỗ trú ẩn ở đây!"

"Vâng, ở mạch nước ngầm." Meg nói.

"Không đâu, cô gái ngoics nghịch của ta." Ta đáp. "Ở với các thần mạch nước. Tâm trạng họ mà vui vẻ thì không còn gì để chê đâu đấy."

"Vậy nếu tâm trạng họ tồi tệ thì thế nào?"

"Thì chúng ta sẽ làm họ vui lên trước khi bị luộc chín."

SĂM TRUYỀN BÍ ẨN

Rick Riordan

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Phải chăng ta đã hơi bốc đồng khi chạy vội đến chỗ mấy vị thần tính khí thất thường?

Thôi nào, đó đâu phải khuyết điểm của ta, chỉ là nét tính cách hơi khó chịu một chút thôi mà.

Ký ức của ta về các palikoi (thần mạch nước) có hơi mơ màng một chút. Nhưng ta nhớ mang máng, những vị thần cai quản suối nước ngầm ở Sicily thời cổ đại thường giúp những nô lệ bỏ trốn có chỗ dung thân, vậy hẳn họ là những linh hồn tốt bụng. Có lẽ họ cũng cho các á thần lạc đường trú ngụ, hoặc ít nhất thì cũng quan tâm chút đỉnh tới họ, dù sao thì mấy người lang thang trong rừng, lấm bầm tự kỷ một mình cũng không phải là nhiều. Và trên tất cả, ta là Apollo! Các palikoi phải lấy làm vinh dự khi được tiếp đón một vị thần trên đỉnh Olympus quyền năng như ta. Mấy mạch nước ngầm thường phun thẳng lên trời những cột nước nóng giãy, nhưng điều đó chẳng thể ngăn cản ta thu thập thêm người hâm mộ mới... à, ý ta là bạn mới.

Khoảng rừng trống mở ra trước mắt bọn ta như một cánh cổng rộng. Một tầng hơi nước vẩn vít quanh cây cối và đập thẳng vào mặt ta, nóng ẩm, ẩm ướt. Ta tưởng như các lỗ chân lông trên mặt ta đang mở ra hết cỡ, hy vọng nó sẽ tốt cho làn da đầy mụn của ta.

Khung cảnh chẳng còn gì liên quan đến mùa đông đang hoành hành ở Long Island. Dây leo mềm mại uốn lượn quanh thân gỗ đại thụ. Những đoá

hoa nhiệt đới rực rỡ nở xoè trên nền cỏ. Trên cành chuối xanh non trĩu quả, một chú vẹt lông đỏ huy hoàng nghiêng đầu nhìn ta.

Ở giữa hai khoảng rừng thưa là hai mạch nước, hai cái lỗ trong lòng đất. Bao quanh là hình số 8 xếp từ những tảng đất xám màu. Nước trong hồ sôi sùng sục, nhưng không phụt ra ngoài. Ta coi đó là một tín hiệu khả quan.

Đôi bốt của Meg vẫn ngập trong bùn nhão. "An toàn không vậy?"

"Chắc không đâu." Ta trả lời. "Chúng ta cần lễ vật, gói hạt giống của nhóc cũng là một món hay ho đấy."

Meg dấm ta. "Đó là những hạt giống phép thuật, dành cho trường hợp khẩn cấp. Sao không dùng cây ukulele của anh ấy? Đẳng nào thì anh cũng đâu có đánh."

"Một người đàn ông chân chính sẽ không bao giờ chịu để mất cây ukulele của mình." Ta vênh mặt. "Nhưng dù sao nhóc cũng đã cho ta một ý tưởng. Ta sẽ dâng cho những vị thần ấy một bài thơ. Ta vẫn có thể làm thơ, đó không phải âm nhạc."

Meg cau mày. "Tôi không chắc..."

"Đừng có ghen tỵ, Meg. Ta sẽ tặng cô một bài thơ sau. Bài thơ này của ta nhất định sẽ làm vui lòng các vị thần." Nói rồi ta bước lên, dang tay ra và ứng khẩu.

"Ơi mạch nước, hỡi mạch nước

Hãy để ta bước, mình cùng trào dâng

Nửa đêm đông, mình cùng ngẫm

Khu rừng sâu thẳm, ai sở hữu?

Bởi ta chẳng dò dẫm vào màn đêm đen tối

Mà lang thang như đám mây đơn côi.

Ta nghe xem chuông nguyện hồn ai

Ta thầm mong, ôi tuổi ngầm trường tồn mãi,

Tới cùng ta nói câu chuyện dài."

Không phải ta muốn tự kiêu, nhưng thực sự bài thơ này quá hay, cho dù ta có tái sử dụng vài đoạn trong những tác phẩm cũ của ta. Không như âm nhạc và cung thuật, khả năng văn thơ của ta vẫn xuất sắc như ngày nào.

Ta liếc nhìn Meg, hy vọng ánh mắt ngưỡng mộ của cô nhóc. Đã tới lúc con bé hiểu đúng được giá trị của ta. Thay vì thế, nhóc ấy há hốc miệng kinh hãi.

"Sao vậy?" Ta thắc mắc. "Nhóc kém môn cảm thụ văn học lắm à? Thơ hạng nhất đấy."

Meg chỉ về phía hai mạch nước. Hình như con bé còn chẳng thèm nhìn ta.

"Này!" Một giọng nói cẩu kính vang lên. "Các người đã làm ta chú ý."

Một palikoi bông bênh trên mạch nước nóng. Phần thân dưới của ông chẳng có gì ngoài hơi nước. Nhưng tính từ thắt lưng trở lên, thân mình ông to cỡ gấp đôi một người bình thường. Hai bắp tay cuộn cuộn cơ màu bùn núi lửa. Tròng mắt trắng dã như vôi, còn mái tóc thì chẳng khác gì bọt cà phê capuccino. Dường như ông ta gội đầu nhưng không dội bọt đi. Bờ ngực cường tráng bó chặt trong chiếc áo phông polo xanh lơ nhạt với những cái cây thêu trên túi.

"Ôi! Palikoi vĩ đại!" Ta mở lời. "Chúng ta cầu xin người..."

"Nó là cái gì thế?" Linh hồn giận giữ cắt ngang. "Cái người vừa đọc ấy."

"Là một bài thơ!" Ta đáp. "Dành tặng cho thần!"

Vị thần gõ những ngón tay lên cái cầm màu bùn xám. "Không đúng, đó chẳng phải là thơ."

Không thể tin được. Tất cả đều đã lãng quên vẻ đẹp của ngôn từ rồi sao? "Linh hồn lương thiện." Ta nói. "Thơ đâu nhất thiết phải có vần."

"Ta không nói đến vần. Ta đang đề cập tới ý nghĩa của bài thơ. Bọn ta đang phải thực hiện thí nghiệm nghiên cứu thị trường, và cái đó chẳng có ý nghĩa gì với chiến dịch quảng cáo của bọn ta. Phải giống như bài hát của Oscar Meyer Weiner, đó mới là thơ. Quảng cáo đã 50 năm rồi mà người ta vẫn còn hát. Người có chắc là sẽ làm được cho bọn ta thứ thơ như vậy không?"

Ta liếc nhìn Meg, ta cá là ta không thể tưởng tượng ra cuộc hội thoại này.

"Nghe này." Ta nói với vị thần mạch nước. "Ta là chúa tể của thơ ca hàng nghìn năm rồi. Ta biết thơ..."

Palikoi phẩy tay. "Thôi, bắt đầu lại. Ta sẽ cho người nghe bài thuyết trình của ta, và thần sẽ cho ta lời khuyên. Xin chào, ta là Pete. Chào mừng đến với khu rừng trại Con Lai! Người đã sẵn sàng cho bài khảo sát ngắn về sự hài lòng của khách hàng chưa? Phản hồi của người là vô cùng quan trọng."

"Ừm..."

"Tuyệt vời. Cảm ơn rất nhiều."

Pete lần mò chỗ hơi nước là túi áo của ông và lấy ra một cuốn tài liệu hướng dẫn. "Khu rừng là một điểm đến... Hừm, ở đây nói là 'vui vẻ'. Ta tưởng là nó đã được đổi thành 'hấp dẫn' rồi chứ. Thấy không, lựa chọn từ ngữ phải vô cùng cẩn thận. Paulie mà ở đây thì..." Pete thở dài. "Ờ, ông ấy giỏi quảng cáo hơn ta. Dù sao thì, chào mừng đến khu rừng trại Con Lai!"

"Thần từng nói thế rồi." Ta nhắc nhở.

"À phải." Pete lấy ra một cây bút và cầm cúi sửa chữa.

"Này." Meg chen lên trên. Cô nhóc đã khoing nói tiếng nào trong suốt 20 giây, kỷ lục mới. "Ngài Bùn Bốc Hơi Nước, ngài có thần á thần nào đi lạc trong rừng không?"

"Ngài Bùn Bốc Hơi Nước!" Pete vỗ lên quyển sách. "Đó quả là một cái tên hay! Và á thần mất tích là điềm lành. Chúng ta không thể để khách hàng lang thang lung tung như vậy. Đáng lẽ chúng ta nên treo bản đồ hướng dẫn trên lối đi. Có biết bao nhiêu điều tuyệt vời trong rừng, vậy mà chẳng ai biết cả. Ta sẽ bàn với Paulie khi ông ấy trở về."

Meg tháo cặp kính bám đầy hơi nước. "Paulie là ai vậy?"

Pete chỉ vào mạch nước thứ hai. "Đồng sự của ta. Có lẽ chúng ta nên bổ sung thêm một tấm bản đồ vào quyển hướng dẫn này..."

"Vậy thần có thấy á thần đi lạc nào không?" Ta hỏi.

"Gì cơ?" Pete cố viết vào quyển sách, nhưng hơi nước đã làm nó quá ướt. Ngòi bút đỏ của ông chọc xuyên qua trang giấy. "Ồ không. Vẫn đây thì không. Nhưng giá mà bọn ta có hệ thống biển chỉ dẫn thì mọi chuyện sẽ tốt hơn. Ví dụ nhé, các vị có biết đến mạch nước ở đây không?"

"À, không." Ta thú nhận.

"VẬY ĐÓ! Thấy chưa? Mạch nước đôi duy nhất ở Long Island. Thế mà chẳng ai biết đến bọn ta. Không liên lạc. Không truyền tin. Đó chính là nguyên nhân bọn ta thuyết phục được ban quản lý thuê bọn ta!"

Meg và ta nhìn nhau. Ít nhất thì cũng có một lần bọn ta có cùng chung suy nghĩ: bối rối toàn tập!

"Xin lỗi." Ta nói. "Thần đang nói là khu rừng có ban giám đốc á?"

"Đương nhiên." Pete đáp. "Những nữ thần cây, tinh linh tự nhiên, yêu quái hữu hình... Ý ta là, phải có ai đó đứng ra để định giá khu đất này, làm dịch vụ và quan hệ công chúng. Cũng chẳng phải dễ dàng gì để ban quản lý đồng ý thuê bọn ta tiếp thị. Nếu như mà lần này bọn ta làm hỏng việc... ôi trời..."

Meg giậm chân trong đồng bùn. "Chúng ta đi được không? Tôi chẳng hiểu ông ấy nói cái gì."

"Đó chính là vấn đề!" Pete rên rỉ. "Làm thế nào để làm một đoạn quảng cáo đầy đủ thông tin và truyền tải được chính xác hình ảnh của khu rừng? Như ta là Paulie đã từng rất nổi tiếng! Những khu du lịch khổng lồ! Con người đến chỗ chúng ta để thề thốt. Nô lệ bỏ trốn đến chỗ chúng ta để ẩn náu. Bọn ta đã từng được thờ phụng, hiến tế, cầu nguyện... tuyệt vời làm sao. Nhưng giờ thì chẳng còn cái quái gì."

Ta thở dài. "Ta hiểu cảm giác đó."

"Này." Meg chen vào. "Chúng ta đang tìm mấy á thần mất tích."

"Đúng." Ta hưởng ứng. "Ồ, Pete, thần có biết những người bạn đi lạc của bọn ta ở đâu không? Có lẽ thần biết địa điểm bí mật nào đó trong rừng..."

Đôi mắt trắng của Pete như phát sáng. "Các vị có biết những đứa con của Hephaestus sở hữu một khu xưởng ở phía Bắc gọi là Boong-ke 9 không?"

"Có." Ta trả lời.

"Ồ." Một làn hơi trắng bay ra từ lỗ mũi bên trái của Pete. "À, vậy các vị có biết đại mê cung đã tự hồi sinh? Có một mật đạo vào mê cung ở trong rừng..."

"Chúng tôi biết." Meg đáp.

Pete ỉu xìu.

"Nhưng chắc là," ta nói. "Nhờ vào chiến dịch quảng cáo đấy."

"Hai người nghĩ thế sao?" Mái tóc như bọt của Pete xoáy tròn. "Đúng. Đúng, có lẽ chính là như thế! Vậy các vị có thấy đèn của bọn ta không? Đó là ý tưởng của ta đấy."

"Đèn á?" Meg thắc mắc.

Hai cột sáng thành hình chiếu lên từ dưới nước và quét ngang bầu trời. Được chiếu sáng từ dưới lên, trông Pete như một người kể chuyện kinh dị đáng sợ nhất mọi thời đại.

"Không may là chúng lại thu hút nhầm sự chú ý." Pete thở dài. "Paulie không cho ta dùng chúng thường xuyên. Ông ấy đề nghị quảng cáo bằng khinh khí cầu nhỏ hoặc một quả bóng hơi hình King Kong khổng lồ..."

"Nghe hấp dẫn đấy." Meg ngắt lời. "Nhưng thần có thể nói cho chúng thôi biết gì đó về khu rừng kì lạ có cây cối biết nói không?"

Ta bắt buộc phải thừa nhận là Meg rất giỏi trong khoản đưa câu chuyện của chúng ta quay lại chủ đề chính. Là một thi sĩ, ta không đề cao

sự thẳng thắn. Nhưng là một cung thủ, ta hiểu rõ tác dụng của một phát bắn thẳng.

"Ồ." Pete bỗng bồng bềng sà xuống thấp hơn giữa những đám mây hơi nước. Đèn chiếu chuyển sang màu soda anh đào. "Ta không nói về khu rừng nhỏ đó."

Đôi tai một thời thần thánh của ta râm ran. Ta cố kiềm chế không hét âm lên. 'A ha!'

"Tại sao thần lại không nói về cánh rừng đó vậy, Pete?"

Vị thần mạch nước nghịch ngợm cuốn tài liệu ướt nhẹp. "Paulie nói nó sẽ dọa du khách sợ chết khiếp. 'Hãy giới thiệu những con rồng.'" Ông ấy bảo ta vậy. 'Quảng cáo mấy con sói, rắn hoặc những cỗ máy giết người cổ xưa. Nhưng tuyệt đối không nhắc đến khu rừng.'"

"Những cỗ máy giết người cổ xưa á?" Meg hỏi.

"Ừ." Pete đáp lơ đãng. "Bọn ta tiếp thị chúng như những trò giải trí gia đình. Tuy nhiên khu rừng nhỏ... Paulie nói đó là vấn đề tồi tệ nhất của chúng ta. Khu vực đó còn chẳng được khoanh vùng cho Nhà Tiên Tri. Paulie đã tới đó để xem chúng ta có thể di chuyển nó đi được không. Nhưng mà..."

"Thần ấy vẫn chưa trở về." Ta đoán.

Pete đau đớn gật đầu. "Làm sao ta có thể làm dịch vụ tiếp thị khách hàng một mình? Chắc chắn ta có thể dùng người máy liên lạc để thực hiện những cuộc khảo sát qua điện thoại. Nhưng phần kết nối phải là trực tiếp và Paulie luôn giở khoản này hơn ta." Giọng Pete như vỡ ra. "Ta nhớ ông ấy."

"Có lẽ chúng tôi cũng sẽ tìm được ông ấy." Meg gợi ý. "Và đưa ông ấy quay trở lại."

Pete lắc đầu quày quật. "Paulie đã bắt ta hứa là sẽ không đi theo ông ấy và không nói cho ai biết vị trí của khu rừng. Ông ấy khả là giỏi cưỡng lại sức quyến rũ của những giọng nói đó. Nhưng các vị chắc chẳng có khả năng đâu."

Ta muốn đồng tình. Đi tìm những cỗ máy giết người có vẻ hợp lý hơn. Nhưng ta chợt tưởng tượng ra cảnh Kayla và Austin lang thang vô định trong rừng và dần trở nên điên loạn. Các con ta cần ta. Tức là ta phải biết chúng ở đâu.

"Xin lỗi nhé, Pete." Ta nghiêm giọng nói, bhinf ông với ánh mắt hoàn toàn có thể tiêu diệt toàn bộ những ca sĩ khao khát chiến thắng trong buổi thử giọng ở Broadway. "Ta chẳng tin thần."

Bùn sôi sùng sục trong hố của Pete. "Ý người là gì?"

"Ta không nghĩ khu rừng đó tồn tại." Ta nói. "Và dù là có đi chẳng nữa, ta cá thần cũng chẳng biết nó ở chỗ nào."

Mạch nước của Pete rung lên bần bật. Hơi nước cuộn lại trong cột ánh sáng. "Ta... ta biết rất rõ. Nó có tồn tại."

"Ồ, thế hả? Vậy thì tại sao không có biển quảng cáo về nó? Và một trang web riêng nữa? Tại sao ta không tìm thấy hashtag #rungthiengdodona trên mạng xã hội?"

Pete nhảy dựng lên. "Ta đã đề xuất tất cả những thứ đó. Nhưng Paulie gạt đi hết."

"Vậy thì thần thử xem." Ta yêu cầu. "Bán thông tin cho bọn ta. Cho bọn ta biết khu rừng ở đâu."

"Ta không thể. Lỗi vào duy nhất..." Ông liếc qua vai ta và nhăn mặt. "Ôi, buồn nôn!" Ánh đèn của ông vụt tắt.

Ta quay lại. Meg phát ra tiếng kêu còn to hơn cả tiếng giày cô nhóc giẫm trong bùn.

Mất một lúc ta mới nhận ra, ở rìa bãi đất trống có 3 con kiến đen to đùng như mấy chiếc xe tăng của Sherman.

"Pete." Ta nói, cố hết sức giữ bình tĩnh. "Khi thần nói đên của thần thu hút nhằm sự chú ý..."

"Ta muốn nhắc đến myrmeke." Vị thần đáp. "Ta hy vọng nó không ảnh hưởng đến đánh giá của các vị về khu rừng trại Con Lai."

SĂM TRUYỀN BÍ ẨN

Rick Riordan

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Myreke nên nằm trong danh sách quái vật không nên khiêu chiến.

Chúng chơi trò đánh hội đồng. Chúng nhả axit. Mấy cái càng có thể cắt cả đồng Thiên Thai.

Hơn nữa, chúng xấu đầu đớn luôn.

Ba kiến thợ tiến lên, những cặp râu dài cả chục bộ rung rung như thoi miên, cố làm ta xao lãng khỏi mối nguy hiểm từ bộ hàm của chúng.

Những cái đầu có mào của chúng làm ta liên tưởng đến gà - mấy con gà có đôi mắt bèn bẹt mặc áo giáp đen. Mỗi chân của chúng đều có khả năng khiến một công trình kiên cố phải thấy xấu hổ. Mà mỗi con có đến 6 cái chân. Bụng chúng to uỳnh và giần giật như mũi chó lúc đánh hơi thấy đồ ăn.

Ta thầm nguyện rủa Zeus vì đã phát minh ra mấy con kiến. Ta được kể lại là ông tức giận với một người đàn ông tham lam nào đó luôn ăn trộm cây trồng của hàng xóm. Nên Zeus đã biến ông ta thành con kiến đầu tiên - một loài sinh vật chẳng làm được gì khác ngoài ăn, trộm cắp và đẻ. Ares thường đùa rằng nếu Zeus thích một loài như thế thì ông chỉ việc để người trần sống theo đúng bản chất thật. Ta đã cười ầm lên. Nhưng giờ ta là một trong số các người và ta chẳng thấy buồn cười nữa.

Những con kiến tiến lại chỗ bọn ta và rung râu. Ta cố tưởng tượng xem chúng đang nghĩ gì về bọn ta. Lấp lánh? Ngon lành? Không có khả năng tự vệ?

"Đừng cử động đột ngột nhé." Ta bảo Meg, người trông không có ý định di chuyển. Mặc dù trông có vẻ giống đã hoá đá hơn.

"Pete." Ta gọi. "Ông xử lý thế nào khi myrkere xâm phạm lãnh thổ của ông?"

"Trốn." Vị thần nói đơn giản rồi biến mất vào làn hơi nước.

"Vô dụng." Ta cắn nhần.

"Chúng ta lặn xuống có được không?" Meg hỏi.

"Nếu nhóc muốn bị luộc chín trong hồ nước sôi đầy bùn."

Mấy cái xe tăng côn trùng khua hàm và tiến lại gần hơn.

"Ta có ý này." Ta tháo cây ukulele trên vai xuống.

"Tưởng anh đã thề không bao giờ chơi nữa." Meg nói.

"Ta đã thề. Nhưng nếu ta ném cái vật sang sáng lấp lánh này sang một bên, mấy con kiến sẽ..."

Ta định nói là 'mấy con kiến sẽ đuổi theo nó và để chúng ta yên.'

Nhưng ta đã quên mất đoạn cây ukulele trong tay làm ta trông ngon mắt hơn bao giờ hết. Trước khi ta kịp quăng nhạc cụ, mấy con kiến thợ đã kịp lao vào bọn ta. Ta loạng choạng lùi lại, ta chỉ nhớ ra có mạch nước phun ở sau lưng khi bả vai bắt đầu rộp lên, toả ra mùi Apollo.

"Này, bọ!" Hai thanh kiếm loé sáng trên tay Meg, biến cô nhóc thành thứ sáng nhất khoảng rừng.

Chúng ta có nên dành ra một vài khoảnh khắc để đề cao việc Meg cố ý làm chuyện đó không vậy? Khinh ghét côn trùng, con bé đáng lẽ đã có thể

đánh bài chuẩn, bỏ mặc ta bị xơi tái. Thay vào đó, cô nhóc chọn đánh cược mạng sống để phân tán sự chú ý của ba con kiến to đùng như cỗ xe tăng. Ném rác vào mấy tay côn đồ trong ngõ là một chuyện. Nhưng mà thế này... thế này thực sự là một cấp độ mới của sự ngờ ngạc. Nếu sống sót qua vụ này, ta nhất định sẽ đề cử Meg McCaffrey cho giải Hy Sinh Vĩ Đại nhất trong kỳ Giải Thưởng Á Thần lần tiếp theo.

Hai con kiến lao vào Meg. Con thứ ba canh chừng ta, dù cho nó quay đi đủ lâu để ta nhảy sang một bên.

Meg chạy ở giữa, lưới kiếm cắt đứt một chân mỗi con. Những bộ hàm cắn hệt vào không khí. Kiến thợ loạng choạng trên năm chân còn lại, cố xoay mình nhưng lại đâm đầu vào nhau.

Trong lúc ấy, con kiến thứ ba lao vào ta. Trong cơn hoảng loạn, ta ném cây ukulele chiến đấu. Nó đập vào trán con kiến kêu "đòàng" một tiếng to.

Ta rút thanh kiếm ra khỏi vỏ. Một thứ vũ khí hết sức thiếu duyên dáng, buộc ta phải tham gia cận chiến. Thiếu thông minh đến thế là cùng, rõ ràng ta có thể bắn kẻ thù bằng một mũi tên xuyên qua cả trái đất!

Con kiến phun axit, ta cố gắng gạt thứ dịch đó đi.

Có lẽ đó không phải ý tưởng tuyệt vời nhất. Ta thường có chút nhầm lẫn giữa đấu kiếm và chơi tennis. Nhưng ít ra cũng có một chút axit bắn vào mắt nó và cho ta chút thời gian. Ta quyết định rút lui, vung kiếm lên và nhận ra lưới kiếm đã biến mất, chỉ còn chuôi kiếm bốc khói.

"Ôi, Meg!" Ta gọi bất lực.

Cô nhóc còn đang bận rộn. Lưới kiếm quét thành những vòng cung sáng vàng huỷ diệt, chặt đứt chân, chém rụng râu kiến. Ta chưa bao giờ thấy một kiếm sĩ nào có kỹ thuật như vậy, và lưu ý là ta đã chứng kiến những người giỏi nhất chiến đấu. Không may, lưới kiếm của cô nhóc chỉ có

thể làm toé lửa cái mai cứng của con kiến. Đứt râu và cụt chân không hề làm chúng nản chí. Dù cho Meg giỏi như thế, kiến vẫn có nhiều chân hơn, nặng hơn, hung dữ hơn và hơi có lợi thế hơn nhờ khả năng phun axit.

Đối thủ của ta đớp ta. Ta cố né bộ hàm của nó, nhưng lớp vỏ cứng đó va vào đầu ta. Ta loạng choạng rồi ngã nhào. Một bên tai như thể bị đổ vào thứ kim loại nóng chảy.

Mắt ta mờ đi. Ở bên kia khoảng rừng trống, những con kiến khác tấn công Meg từ hai bên sườn, dùng axit để dồn cô nhóc về phía khu rừng. Nhóc ấy luồn ra sau một thân cây và vung một lưỡi kiếm lên. Cô nhóc cố gắng đâm con gần nhất nhưng bị đẩy lùi bởi làn mưa axit. Quần tất cô bé bốc khói, thùng lỗ chỗ. Gương mặt căng cứng vì đau đớn.

"Đào." Ta lẩm bẩm. "Con quái vật đóng bìm ngu ngốc đó ở đâu khi chúng ta cần nó vậy?"

Karpos không xuất hiện. Có thể những thần mạch nước và các quyền năng khác trong cánh rừng đã khiến nó phải tránh xa. Phải chăng ban giám đốc ra quy định cấm vật nuôi?

Con kiến thứ ba lững thững đến chỗ ta, hàm răng nó dính đầy nước bọt xanh lè. Hơi thở nó có mùi còn kinh dị hơn cả áo bảo hộ của Hephaestus.

Ta đổ lỗi cho vết thương trên đầu vì quyết định kế tiếp của mình. Ta có thể nói với các người là ta đã không hề suy nghĩ sáng suốt, nhưng rõ ràng nó chẳng đúng. Ta tuyệt vọng. Ta kinh hãi. Ta muốn trợ giúp Meg. Hơn cả là ta muốn trợ giúp chính bản thân ta. Ta không còn lựa chọn nào khác, nên ta cúi xuống và nhặt cây ukulele lên.

Ta biết. Ta đã thề trên dòng Styx rằng ta sẽ không chơi nhạc nữa cho tới khi trở lại là một vị thần. Nhưng lời thề thiêng liêng như thế cũng chẳng

còn quan trọng nữa khi một con kiến to dùng cách mạng đang chuẩn bị làm tan chảy khuôn mặt ta.

Ta vợ lấy nhạc cụ, lật ngửa người, và gào to bài "Caroline Đáng Yêu".

Thậm chí không có lời thề, ta cũng chỉ làm điều đó trong tình huống vô cùng khẩn cấp. Khi ta hát bài đấy, cơ hội cho sự tàn phá song phương quá lớn. Nhưng thực sự là không còn chọn lựa nào nữa. Ta đặt vào đó nỗ lực lớn nhất của bản thân, đặt vào toàn bộ sự ngọt ngào, đa sầu đa cảm giả tạo mà ta từng có từ những năm 1970.

Con kiến khổng lồ lúc lắc cái đầu. Râu nó rung rinh. Ta lồm cồm bò dậy khi con quái vật di chuyển như gã say rượu về phía ta. Ta quay lưng về phía mạch nước và hát vang đoạn điệp khúc.

Phần "Dah! Dah! Dah!" đã làm được điều đó. Mùi quáng vì khinh bỉ và giận dữ, nó lao vào. Ta lăn sang một bên trong lúc đà của con kiến xô nó chúi về phía trước, cắm thẳng mặt vào vạc bùn.

Tin ta đi, thứ duy nhất trên đời này bốc mùi đã man hơn áo bảo hộ lao động của Haphaestus là mùi myrmeke bị luộc chín trong chính lớp vỏ của nó.

Đâu đó phía sau ta, Meg hét lên. Ta quay lại vừa lúc nhìn thấy thanh kiếm thứ hai bay ra khỏi tay cô nhóc. Cô nhóc ngã xuống đúng lúc một con myrmeke cắn cô giữa hai hàm răng.

"Không!" Ta gào lên.

Con kiến không cắn đứt đôi nhóc ấy. Nó chỉ ngậm cô nhóc trong miệng, mềm oặt và bất tỉnh nhân sự.

"Meg!" Ta gào lên lần nữa, ta đập cây ukulele đầy tuyệt vọng. "Caroline Ngọt Ngào".

Nhưng ta đã mất tiếng. Hạ gục một con kiến đã lấy đi tất cả sức lực của ta. (Không thể tưởng tượng nổi là ta phải viết một câu buồn thảm hơn thế.). Ta cố chạy lại để giúp Meg, nhưng ta ngã khụy xuống. Cả thế giới chuyển thành màu vàng nhạt nhoà. Ta quỳ cả hai chân, chống hai tay xuống và nôn thốc nôn tháo.

Ta bị choáng, ta nghĩ thế, nhưng ta không biết phải làm gì. Dường như biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua kể từ khi ta còn là vị thần chữa trị.

Có lẽ ta đã nằm trong bùn trong hàng phút hay hàng giờ trong lúc nào ta từ từ phục hồi trong hộp sọ. Khi ta gắng gượng đứng dậy được, hai con kiến đã biến mất.

Cũng chẳng còn dấu vết gì của Meg McCaffrey.

SĂM TRUYỀN BÍ ẨN

Rick Riordan

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Ta loạng choạng đi qua khoảng rừng thưa, gào tên Meg. Ta biết chẳng ích gì đâu, nhưng gào lên thấy dễ chịu hơn. Ta tìm kiếm các dấu hiệu của những cành cây gãy hoặc mặt đất bị giẫm nát. Chắc chắn hai con kiến to như xe tăng phải để lại dấu vết mà ta có thể theo được. Nhưng ta đâu phải Artemis. Ta không có các kỹ năng của em gái để lần theo dấu vết. Ta không biết chúng mang bạn ta đi hướng nào.

Ta nhặt mấy thanh kiếm của Meg rơi trong bùn. Ngay lập tức, chúng biến lại thành những chiếc nhẫn vàng - nhỏ xíu, dễ mất, như cuộc sống của người trần. Có lẽ ta đã khóc. Ta cố đập nát cây ukulele ngớ ngẩn, nhưng đồng Thiên Thai khiến ta thất bại. Cuối cùng, ta giật dây La ra, xuyên nó qua nhẫn của Meg và đeo vào cổ.

"Meg, ta sẽ tìm ra nhóc." Ta lẩm bẩm.

Cô nhóc bị bắt là tại ta. Ta dám chắc vụ đó. Bằng việc chơi đàn để cứu mạng bản thân, ta đã phá vỡ lời thề trên sông Styx. Thay vì trực tiếp xử lý ta, Zeus hoặc các nữ thần Vận Mệnh hoặc tất cả các vị thần đã cùng nhau trút giận lên Meg McCaffrey.

Làm sao ta có thể ngu ngốc thế? Mỗi khi ta chọc giận các vị thần khác, những người gần gũi ta nhất thường bị hại. Ta đã mất Daphne vì một lời nhận xét thiếu cẩn trọng với Eros, mất Hyacinthus đẹp đẽ vì tranh cãi với Zephyros. Giờ đây, lời thề bị phá bỏ của ta có thể khiến Meg mất mạng.

"Không." Ta thầm nhủ. "Ta không cho phép chuyện đó xảy ra."

Ta quá chóng mặt, gần như không thể bước đi. Dường như ai đó đã thổi căng một quả bóng trong đầu ta. Nhưng ta cũng bước thấp bước cao đến được rìa mạch nước của Pete.

"Pete!" Ta gào lên. "Hiện ra đây, đồ tiếp thị viên qua điện thoại chết nhát!"

Nước phun lên không trung với âm thanh như tiếng đại tràng nổ. Trong làn hơi nước cuộn xoáy, palikos xuất hiện, khuôn mặt xám màu bùn đầy giận dữ.

"Người gọi ta là tiếp thị viên qua điện thoại sao?" Ông ta hỏi. "Bọn ta điều hành một công ty quan hệ công chúng hẳn hoi!"

Ta gập người lại, nôn thốc nôn tháo vào hố nước của ông, và cho rằng đó là một lời giải thích thích đáng.

"Dừng lại nào." Ông càu nhàu.

"Ta cần tìm Meg." Ta lau miệng bằng bàn tay run lẩy bẩy. "Lũ myrmeke sẽ làm gì với con bé?"

"Ta không biết."

"Nói cho ta, nếu không ta sẽ không hoàn thành bản khảo sát dịch vụ khách hàng đâu."

Pete thốt lên. "Thế thì kinh khủng quá! Những phản hồi của các vị rất quan trọng!" Ông ta bồng bênh trôi qua ta. "Ồ, chao ôi... đầu người trông chẳng ra sao cả. Có một vết rách ngang đầu và nó đang chảy máu. Chắc vì vậy mà người chẳng thể suy nghĩ thấu đáo."

"Ta không quan tâm!" Ta hét lên, chỉ tổ làm cái đầu đang giật đùng đùng của ta thêm tệ hại. "Tổ myrmeke ở đâu?"

Pete siết chặt hai bàn tay. "À, đó chính là điều ta đang nói dở khi này. Đó là nơi Paulie đến. Tổ kiến là lối vào duy nhất."

"Vào đâu?"

"Rừng thiêng Dodona."

Dạ dày ta đông cứng lại như một túi đá lạnh buốt, thật không công bằng vì ta cần túi đá cho cái đầu ta. "Tổ kiến... là đường đến rừng thiêng?"

"Xem này, người cần được chăm sóc y tế. Ta đã bảo Paulie là cần một trăm xá cho khách du lịch." Ông lục lọi những chiếc túi không thực. "Hãy để ta đánh dấu vị trí nhà thần Apollo..."

"Nếu thần còn rút cuốn tài liệu hướng dẫn ra một lần nữa." Ta cảnh cáo. "Ta sẽ bắt thần ăn nó. Giờ thì giải thích đi, vì sao cái tổ lại dẫn đến rừng thiêng?"

Mặt Pete chuyển thành màu vàng, hoặc cũng có thể là do mắt ta kém đi. "Paulie không kể hết mọi thứ với ta. Có chỗ rừng mọc rậm rạp, đến nỗi chẳng ai vào được. Ý ta là, kể cả nhìn từ trên xuống, các cành cây..." Vị thần đan những ngón tay vào nhau, rồi làm chúng loãng ra, hoà lẫn vào nhau, minh họa khá rõ ràng.

"Dù sao." Ông buông tay ra. "Rừng thiêng ở trong đó. Có lẽ nó đã ngủ yên hàng thế kỷ. Không ai trong ban giám đốc biết đến nó. Thế rồi, bỗng dưng cây cối thì thảm. Paulie đoán là mấy con kiến đáng nguyên rủa đó đã đào bới vào bên dưới rừng thiêng, và điều đó đánh thức khu rừng."

Ta cố hiểu. Rất khó với bộ não phòng rộp. "Tổ kiến ở hướng nào?"

"Phía bắc." Pete đáp. "Cách đây nửa dặm. Nhưng người, người đang ở trong tình trạng..."

"Ta phải đi! Meg cần ta!"

Pete túm lấy tay ta. Bàn tay ông như băng cầm máu ấm. "Cô bé đó còn thời gian. Nếu chúng đưa cô bé đi nguyên vẹn nghĩa là cô còn thời gian."

"Chẳng còn bao lâu nữa!"

"Không. Trước khi Paulie... trước khi ông ấy biến mất, ông ấy đã đi vào tổ kiến hai lần để tìm đường hầm vào rừng thiêng. Ông ấy nói mấy con myrmeke thích tắm ướt nạn nhân, để họ, ừm... chín tới mềm đến độ kiến non ăn được."

Ta thốt ra tiếng rên rỉ không mấy thần thánh. Nếu trong dạ dày ta có gì chắc ta nôn hết ra rồi. "Con bé còn bao nhiêu thời gian?"

"24 tiếng, tầm đấy. Sau đó, cô bé sẽ bắt đầu, ừm... mềm ra."

Thật khó để tưởng tượng ra Meg McCaffrey mềm nhũn trong bất kỳ hoàn cảnh nào. Nhưng ta có thể thấy cô nhóc đơn độc và sợ hãi, bị gói chặt trong nhốt dài sâu bọ, kẹp giữa những cái giá đầy xương trong tổ kiến. Đối với một đứa con gái sợ côn trùng... Ồ, Demeter thật có lý khi ghét ta và giữ con cái tránh xa ta. Ta là một vị thần kinh khủng!

"Đi tìm sự giúp đỡ đi." Pete giục. "Nhà Apollo sẽ chữa lành các vết thương. Người sẽ chẳng giúp gì được cho bạn mình nếu lao theo cô bé và bị tiêu diệt."

"Tại sao thần quan tâm đến kết cục của bọn ta chứ?"

Thần mạch nước trông có vẻ bị xúc phạm. "Chuyến tham quan hào luôn là ưu tiên hàng đầu của chúng ta. Hơn nữa, nếu người tìm thấy Paulie..."

Ta cố gắng tiếp tục giận dữ với palikos, nhưng nét cô đơn và lo lắng trên gương mặt ông như phản chiếu từ chính ta. "Paulie có giải thích làm thế nào đến được tổ kiến không?"

Pete lắc đầu. "Như ta đã nói, ông ấy không muốn ta đi theo. Kiến khổng lồ đủ nguy hiểm rồi. Nếu như mấy tên kia còn lớn vờn quanh đây..."

"Mấy tên kia?"

Pete cau mày. "Ta chưa kể chuyện đó sao? Ừm, Paulie thấy 3 người, vũ khí trang bị đến tận răng. Chúng cũng đang tìm kiếm rừng thiêng."

Chân trái ta bắt đầu giần giật căng thẳng, như thể đang nhớ tới người bạn cùng đội trong cuộc đua ba chân. "Làm sao Paulie biết chúng tìm kiếm cái gì?"

"Ông ấy nghe chúng nói chuyện bằng tiếng Latin."

"Latin á? Là các trại viên sao?"

Pete chìa hai bàn tay. "Ta... ta không nghĩ vậy. Paulie tả mấy tên giống như người trưởng thành. Ông ấy cũng nhắc đến một tên là thủ lĩnh. Hai kẻ kia tôn xưng hắn là hoàng đế."

Toàn bộ hành tinh như đứng sững lại. "Hoàng đế?"

"Phải, người biết đấy, như ở Rome..."

"Đúng, ta biết." Bỗng nhiên, quá nhiều thứ chợt sáng tỏ. Những mảnh ghép xếp vào nhau, tạo ra một bức tranh khổng lồ đập thẳng vào mặt ta. Bạo chúa... Triumvirate Holdings... các á thần trưởng thành hoàn toàn mất liên lạc.

Tất cả những gì ta có thể làm là tránh không ngã nhào xuống hố nước. Meg cần ta hơn bao giờ hết. Nhưng ta phải hành động cho đúng. Ta sẽ cần

thận... thậm chí, cẩn thận hơn cả lúc tiêm vaccine hàng năm cho mấy con ngựa mặt trời nóng nảy.

"Pete." Ta gọi. "Thần vẫn còn trông nom những lời thề chứ?"

"À có, nhưng..."

"Vậy hãy lắng nghe lời thề trịnh trọng của ta."

"Ừm, vấn đề là, người toát lên cái vẻ vừa phá bỏ một lời thề thiêng liêng, lời thề trên dòng Styx chẳng? Và nếu người lại phá bỏ lời thề với ta..."

"Ta thề sẽ cứu Meg McCaffrey. Ta sẽ sử dụng mọi phương tiện trong tay để đưa cô nhóc đó trở về an toàn từ tổ kiến, và lời thề này sẽ thay thế cho mọi lời thề trước kia của ta. Ta thề trên dòng nước thiêng liêng sục sôi của thần!"

Pete chớp mắt. "Ờ, được thôi. Nhưng nhớ rằng nếu người không giữ được lời thề đó, nếu Meg chết, dù cho không phải lỗi của người... người vẫn sẽ phải gánh chịu hậu quả."

"Ta đã bị nguyên rủa khi phá bỏ lời thề trước! Có gì quan trọng nữa đâu?"

"Phải, nhưng nghe này, lời thề bị phá bỏ trên Styx sẽ huỷ hoại người hàng năm trời. Chúng giống như bệnh ung thư vậy. Nhưng lời thề của ta..." Pete nhún vai. "Nếu người phá bỏ, thì ta chẳng thể làm gì để ngăn chặn sự trừng phạt. Dù người đang ở chốn nào, một mạch nước cũng sẽ lập tức phun lên từ trong lòng đất dưới chân người và luộc chín người."

"À..." Ta cố ngăn đầu gối ta khụy xuống. "Đúng, đương nhiên ta biết điều đó. Ta vẫn giữ lời thề của mình."

"Giờ người không còn lựa chọn nào khác nữa."

"Đúng. Ta nghĩ ta sẽ... ta sẽ đi chữa trị đã."

Ta loạng choạng bước đi.

"Trại ở hướng ngược lại cơ." Pete nói.

Ta đổi hướng.

"Nhớ hoàn thành bản khảo sát trên mạng nhé!" Pete nói với theo. "Tò mò thôi, nhưng thang điểm từ 1 đến 10, người đánh giá sự hài lòng chung thế nào về khu rừng trại Con Lai?"

Ta không đáp. Lão đảo bước vào bóng tối, ta quá bận rộn để tiên liệu, thang điểm từ 1 đến 10, những đòn đau ta phải chịu đựng trong tương lai gần.

Ta không đủ sức lết về trại. Ta càng đi xa thì sự thật ấy càng rõ ràng hơn. Khớp trên người ta rời rạc. Ta cảm thấy mình như một con rối, và dù cho trước đây ta vô cùng có hứng thú với việc từ trên cao điều khiển người phàm, ta không khoái ở đâu bên kia sợi dây.

Khả năng tự vệ của ta ở số 0 tròn trĩnh. Con chó ngao bé nhất hay con rồng nào đó cũng có thể dễ dàng dùng bữa với món Apollo vĩ đại. Dù cho một con lừng gậy khó dễ với ta, ta cũng chết luôn.

Ta dựa vào gốc cây để lấy sức. Cái cây dường như đẩy ta ra, thì thầm bằng giọng nói ta luôn nhớ rõ. "Tiếp tục đi, Apollo. Thần không thể dừng lại ở đây."

"Ta yêu nàng." Ta lẩm bẩm.

Một phần trong lòng ta biết rõ, ta đang bị ảo giác - tưởng tượng ra mọi thứ vì ta đang choáng - nhưng thề là ta có thể thấy gương mặt dễ thương

của Daphne hiện ra trên mỗi thân cây, đường nét trên khuôn mặt nàng thoát ẩn thoát hiện dưới lớp vỏ cây như ảo ảnh cuộn xoáy - chiếc mũi hơi khoằm, đôi mắt màu xanh non của nõn cây, đôi môi ta chưa từng được hôn nhưng cũng chưa bao giờ ngừng mơ tưởng.

"Thần yêu tất cả những cô gái xinh đẹp." Nàng giận dỗi. "Và tất cả những chàng trai đẹp nữa."

"Không như với nàng đâu." Ta gào lên. "Nàng là mối tình đầu, là tình yêu thực sự của ta. Daphne!"

"Hãy đội lên đầu vương miện của ta." Nàng nói. "Và sám hối."

Ta nhớ lúc ta đuổi theo nàng - mùi tử đinh hương của nàng vẫn vương trong gió, bóng dáng yếu điệu thấp thoáng giữa những đóm nắng trong rừng.

Ta đuổi theo nàng hàng năm trời. Có lẽ thế đấy.

Hàng thế kỷ sau, ta vẫn trách Eros.

Trong một giây thiếu thận trọng, ta chế nhạo cung thuật của Eros. Thằng nhóc đó giận dữ bắn vào ta một mũi tên vàng. Thần hướng mọi tình yêu của ta về Daphne, nhưng đấy chưa phải là chỗ kinh khủng nhất. Thần đồng thời bắn Daphne một mũi tên chì, rút cạn mọi rung động về ta trong trái tim nàng.

Điều mọi người không thấy là: mũi tên của Eros không thể rút kiệt cảm xúc nếu vốn dĩ không có chút cảm xúc nào. Chúng chỉ nuôi dưỡng hoặc huỷ hoại những gì đang tiềm ẩn. Daphne và ta đáng lẽ đã là một cặp đôi hoàn hảo. Nàng là tình yêu đích thực của ta. Nàng đã có thể đáp lại tình cảm của ta. Ấy thế mà nhờ phước Eros, đồng hồ tình yêu của ta nhảy vọt lên 100%, trong khi đó, của Daphne thì hoàn toàn là cảm ghét (dĩ nhiên, chính là mặt trái của ái tình). Không gì bi thảm hơn là yêu ai đó từ tận đáy

lòng và biết rằng người ấy không thể, không bao giờ đáp lại tình yêu của mình.

Những truyền thuyết kể rằng, ta theo đuổi nàng là nhất thời và nàng chỉ là một trong những bóng hồng thôi. Nhưng chúng đều sai cả. Khi nàng khẩn xin Gaea biến nàng thành cây nguyệt quế để thoát khỏi ta, một phần trái tim ta cũng hoá khô cằn, thô ráp như vỏ cây. Ta tạo ra vòng nguyệt quế để kỷ niệm thất bại này - trừng phạt chính bản thân mình vì số phận của tình yêu lớn nhất đời ta. Cứ mỗi khi anh hùng nào đó nhận vòng nguyệt quế, ta lại được nhắc nhở về người con gái ta không bao giờ có được.

Sau Daphne, ta thề sẽ không bao giờ kết hôn. Đôi khi ta viện cớ rằng là ta không biết chọn ai trong 9 nàng Thơ. Một lý do rất tiện lợi. 9 nàng Thơ là những người bạn đồng hành vĩnh cửu của ta, họ đều xinh đẹp, mỗi người một vẻ. Nhưng họ không bao giờ sở hữu được trái tim ta như Daphne đã từng. Chỉ còn duy nhất một người nữa để lại ảnh hưởng sâu sắc đến ta - Hyacinthus hoàn mỹ - và chàng nữa, cũng bị cướp mất khỏi ta.

Tất cả những suy nghĩ ấy tràn về trong bộ não bầm dập của ta. Ta loạng choạng từ cây này sang cây khác, bám lấy những cành thấp nhất làm tay vịn.

"Thần không thể chết ở đây." Daphne thì thào. "Thần có nhiệm vụ phải hoàn thành. Thần đã thề."

Phải, lời thề của ta. Meg cần ta. Ta phải...

Ta ngã đập mặt xuống lớp băng phủ.

Nằm đó bao lâu ư? Ta cũng không biết nữa.

Một cái mồm ấm áp thổi vào tai ta. Một cái lưỡi ram ráp liếm lên mặt ta. Ta nghĩ chó ngao Cerberus đã tìm thấy ta ở cổng Địa Ngục.

Thế rồi con thú lật ta nằm ngửa lại. Ta vẫn còn ở trong rừng. Khuôn mặt màu vàng kim của sư tử hiện lên trên đầu ta, đôi mắt nó màu hổ phách tuyệt mỹ và đáng sợ. Nó liếm mặt ta, có lẽ đang nghĩ xem ta có phải là một bữa tối ngon miệng không.

"Phì." Ta phun lông bờm sư tử ra khỏi miệng.

"Dậy đi nào." Một giọng phụ nữ cất lên, đầu đó văng vẳng bên tai ta. Không phải Daphne, nhưng vẫn thật thân thương.

Ta cố gắng ngóc đầu dậy. Gần đó, con sư tử thứ hai ngồi dưới chân người phụ nữ với cặp kính màu và vương miện nửa vàng nửa bạc trên mái tóc tết đuôi sam. Chiếc váy vải batik thêu những lá dương xỉ xoáy tròn. Hai cánh tay và bàn tay phủ đầy hình xăm lá móng. Trông bà khác hẳn trong giấc mơ, nhưng ta vẫn nhận ra.

"Rhea." Giọng ta khàn đặc.

Nữ thần nghiêng đầu. "Yên nào, Apollo. Ta không muốn thúc giục cháu, nhưng chúng ta cần nói chuyện."

SĂM TRUYỀN BÍ ẨN

Rick Riordan

www.dtv-ebook.com

Thông Báo

Dạo này mình bận ôn thi nên việc đăng truyện có lẽ sẽ bị gián đoạn khoảng một tháng, xin lỗi mọi người. 🙏 🙏 🙏

Sau đó mình hứa sẽ bù lại đăng nhanh nhanh nhiều nhiều một chút.

Hết rồi ạ. 🙏 🙏 🙏

SĂM TRUYỀN BÍ ẨN

Rick Riordan

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Mạng hồng, đấng muôn mắt. Xin lỗi mọi người.

Vết thương trên đầu ta phải chẳng mang hương vị thịt bò Wagyu?

Con sư tử cứ liên tục liếm láp mặt ta, làm cho tóc ta càng lúc càng dính và ướt. Kỳ lạ, dường như việc đó khiến đầu óc ta thông suốt hơn. Có thể là do nước miếng sư tử có khả năng chữa trị. Ta đáng lẽ phải biết vụ này, nhân danh vị thần của y học, nhưng các người phải cảm thông cho ta nếu ta chưa từng thực hiện thí nghiệm mắc-bệnh-và-chữa-trị bằng nước miếng muôn loài.

Bằng một cách khó khăn, ta bò dậy được, đối diện với nữ hoàng Titan.

Rhea tựa người vào chiếc xe tải safari VW hoạ tiết dương xỉ trùng điệp y như trên váy người. Ta nhớ mang máng lá dương xỉ đen là một trong những biểu tượng của Rhea, dù ta không biết tại sao. Trong giới thần linh, Rhea luôn là một ẩn số. Tính cả thần Zeus, người hiểu rõ bà nhất, cũng rất ít khi tiếp xúc cùng người.

Vương miện hình tháp tạo thành đường vòng cung uốn quanh lông mày như một đường ray lấp lánh. Khi người cúi xuống nhìn ta, mắt kính màu chuyển từ cam sang tím. Quanh eo người thắt một dải dây tết bím và trên cổ đeo một biểu tượng hoà bình bằng đồng.

Nữ thần nhoèn miệng cười với ta. "Mừng là cháu đã tỉnh lại, này giờ làm ta lo lắng quá, cưng."

Ta thực sự thực sự cầu mong mọi người ngừng gọi ta kiểu đấy. "Tại sao? Nữ thần... bà đã ở đâu trong băng ấy thế kỷ?"

"Mấy bang phía Bắc." Người vượt vuốt tai con sư tử. "Sau Woodstock, ta quanh quần ở đó, mở xưởng làm đồ gốm."

"Bà... làm gì cơ ạ?"

Nữ thần nghiêng đầu. "Tuần trước hay thiên niên kỷ trước nhỉ? Ta chẳng nhớ."

"Cháu... cháu tin là bà đang miêu tả thời kỳ những năm 1960. Đó là thế kỷ trước."

"A~~~ ta cũng thật vô dụng." Rhea thở dài thườn thượt. "Ta luôn nhầm lẫn các mốc thời gian."

"Cháu hiểu được."

"Sau khi đá Kronos... trời, vị nam thần đó sao mà vuông quá thể, góc cạnh của ông ta có thể khiến mọi người đứt tay, cháu hiểu ta nói gì, đúng không? Ông ta là ví dụ kiểu làm bố điển hình những năm 1950, luôn muốn ta trở thành Ozzie, Hariet, Lucy hay Ricky hoặc là đại khái như thế."

"Ông ta vuốt chững con mình."

"Đúng thế." Rhea vuốt lại mất sợi tóc loà xoà trước mặt. "Nghịch chương. Nhưng dù thế nào thì chúng ta cũng đã đường ai nấy đi. Thời đó ly hôn không thịnh hành lắm. Nhưng ta đã đốt áo apodesmos và được giải thoát. Ta nuôi Zeus trong hang động cùng các nữ thủy thần và những vũ công mặc thiết giáp. Bằng thật nhiều thật nhiều lúa mạch và bánh thánh. Con trai ta trưởng thành, mang theo vàng hào quang Aquaria rực rỡ."

Ta dám chắc Rhea bị loạn trầm trọng ở chỗ các thế kỷ, nhưng nếu cứ nhắc nhở người mãi thì không lịch sự chút nào.

"Bà khiến cháu nhớ về nữ thần Iris." Ta trả lời. "Iris đã ăn chay được cả mấy thập kỷ rồi."

Rhea cau mày-có vẻ không đồng ý với nghiệp quả này. "Iris có tâm hồn tuyệt đẹp. Ta luôn ủng hộ cô ấy. Nhưng cháu biết đấy, những nữ thần trẻ tuổi, họ không ở đây để tham gia cách mạng. Họ không thể hiểu được mọi chuyện kinh khủng đến mức nào khi chồng ta ăn thịt các con còn ta thì không kiếm nổi một công việc tử tế. Và tất cả các Titan đều cho rằng ta nên ngồi nhà nấu nướng, dọn dẹp, để thêm thật nhiều đứa con Olympus. Nhắc tới Iris..."

Rhea vỗ trán. "Từ từ đã, chúng ta đang nói về Iris à? Hay chỉ là ta ngồi hời hợt thôi?"

"Cháu thực sự không biết."

"À, ta nhớ rồi. Cô gái đó là người đi tin của các vị thần, đúng chứ? Đồng hành cùng Hermes và những nữ thần trẻ trung, tự do, quyến rũ ấy... là Joan d' Arc hả?"

"Ừm, cháu không chắc về người cuối cùng."

"Này, dù thế nào, các đường dây liên lạc đều đã hỏng cả, cháu yêu. Chẳng có thứ gì hoạt động. Những tin nhắn cầu vồng, thư tín bay, Tộc Hành Hermes... tất cả đều đang rối tinh rối mù."

"Bọn cháu cũng biết thế. Nhưng không hiểu tại sao."

"Là do chúng. Chúng chính là thủ phạm."

"Ai cơ ạ?"

Nữ thần đảo mắt xung quanh. "Kẻ đó. Anh cả. Veston. Hoàng đế."

Ta đã hy vọng nữ thần sẽ bật mí về thứ gì đó khác, như kiểu người khổng lồ, Titan, những cỗ máy giết người cổ xưa, hay người ngoài hành tinh. Ta thậm chí thà đi đánh nhau với Tatarus, Ouranos hoặc chính Hỗn Mang. Ta đã thầm mong thần mạch nước Pete đã hiểu lầm người bạn về vụ hoàng trong tổ kiến.

Giờ ta thành thực thú nhận đây, ta muốn cuỗm cái xe tải safari này và lái nó tới một miền xa thật xa, ở tận phương Bắc.

"Triumvirate Holdings." Ta trả lời.

"Đúng." Rhea đồng ý. "Cụm công nghiệp quân sự mới của chúng. Thật đáng thất vọng."

Con sư tử đã ngừng liếm láp ta, có lẽ máu ta bị nó liếm đến đắng rồi. "Làm sao có thể? Làm sao chúng trở về được?"

"Chúng chưa bao giờ đi." Rhea nói. "Chúng tự làm thế với bản thân, cháu biết đấy. Tự biến mình thành những vị thần. Việc đó chẳng bao giờ dễ dàng. Từ thời xa xưa ấy, chúng đã luôn lẫn trốn sau những tấm rèm lịch sử. Chúng không chết, nhưng cũng không thực sự sống."

"Nhưng tại sao chúng ta lại không biết gì về việc này?" Ta hỏi. "Chúng ta là thần thánh cơ mà."

Tiếng cười của Rhea khiến ta liên tưởng đến một con lợn đang lên cơn hen suyễn. "Apollo, cháu nội của ta, đứa trẻ xinh đẹp... Đã bao giờ cháu thấy một vị thần ngăn cản ai đó làm điều gì ngu ngốc chưa?"

Người có lý. Không phải về ta, tất nhiên, tuy nhiên đó là câu chuyện về các vị thần Olympus khác mà ta có thể kể.

"Những hoàng đế La Mã." Ta cố gắng tiêu hoá ý tưởng đó. "Họ không thể đều bắt tử hết được."

"Không." Rhea nói. "Chỉ những kẻ kinh khủng nhất, những kẻ nổi tiếng nhất. Chúng sống trong ký ức nhân loại cháu ạ. Và điều đó giúp chúng tồn tại. Cũng giống như chúng ta mà thôi. Chúng gắn liền với nền văn minh phương Tây, mặc dù toàn bộ khái niệm đó đều chỉ là sự lan rộng của các đế quốc châu Âu. Cũng như thầy giáo của ta sẽ nói cho cháu..."

"Rhea." Ta day day hai thái dương. "Liệu chúng ta có thể chỉ tập trung vào một vấn đề thôi không?"

"À, được. Ta không có ý định làm cháu choáng váng đâu."

"Nhưng làm sao chúng có thể thao túng được hệ thống liên lạc của ta? Sao chúng có thể mạnh đến thế?"

"Chúng có hàng thế kỷ, Apollo à. Suốt thời gian đó chúng tạo những âm mưu, gây ra chiến tranh, thành lập đế chế tư bản và đợi tới thời điểm này, khi cháu là người trần mắt thịt, khi các Nhà Tiên Tri yếu ớt nhất. Vô cùng bị ôi. Chúng không hề chùn tay."

"Cháu cứ nghĩ đó là một thuật ngữ hiện đại kia."

" Là 'bị ôi' á?"

"Không. 'Chùn tay' ấy ạ. Nhưng mà không quan trọng. Về bạo chúa... hãn là tên cầm đầu ả?"

"Ta e là vậy. Hãn cũng điên khùng như mấy tên kia, nhưng ở đẳng cấp khác. Hãn khôn ngoan và ổn định nhất - tất nhiên, theo kiểu rối loạn nhân cách, xu hướng quay lưng chống lại toàn thế giới và khao khát giết người. Cháu biết hãn là ai... hãn từng là ai, đúng chứ?"

Đen thật, ta biết. Ta nhớ ta đã từng thấy gương mặt xấu xí với nụ cười kiêu căng đó. Ta có thể nghe thấy giọng mũi của hắn ra lệnh trên khắp đấu trường, ra lệnh hành hình hàng nghìn người giữa đám đông hò reo cuồng dã. Ta muốn hỏi Rhea danh tính của hai tên đồng hương còn lại ở Triumvirate, nhưng rồi ta quyết định là ta sẽ không chấp nhận được những thông tin ấy, vào lúc này. Chẳng có sự lựa chọn tử tế nào, tên tuổi của chúng chỉ tổ làm ta thêm rối loạn và tuyệt vọng, mà ta thì không thể chịu nổi.

"Vậy là đúng." Ta nói. "Những Nhà Tiên Tri khác vẫn còn tồn tại. Và các hoàng đế nắm giữ hết tất cả ư?"

Chúng đang cố gắng. Python giữ Delphi - đó là vấn đề lớn nhất. Nhưng giờ cháu chưa đủ mạnh để đấu trực diện với hắn. Trước tiên, cháu cần phải tìm cách khiến chúng tránh xa những Nhà Tiên Tri còn lại, khiến chúng mất dần sức mạnh. Để làm được điều đó, cháu cần nguồn cung cấp tiên tri mới cho trại - một Nhà Tiên Tri cổ xưa và độc lập."

"Dodona." Ta tiếp lời. "Khu rừng thiêng thềm thì của bà."

"Chính xác." Rhea đáp. "Ta đã nghĩ là cánh rừng thiêng đã biến mất mãi mãi. Nhưng - ta chẳng hiểu tại sao - những cây sồi lại tự động mọc lên giữa khu rừng này. Cháu cần tìm ra cánh rừng của ta và bảo vệ nó."

"Cháu cũng đang làm việc đó đây." Ta chạm vào vết thương dính dớp trên má. "Nhưng bạn cháu, Meg..."

"Đúng. Cháu gặp một vài thất bại. Nhưng lúc nào mà chẳng có thất bại. Khi Lizzy Stanton và ta chủ trì hội nghị đầu tiên về quyền phụ nữ ở Woodstock..."

"Ý bà là Seneca Falls?"

Rhea cau mày. "Thế đó không phải là vào khoảng những năm 60 à?"

"Những năm 40 cơ ạ." Ta trả lời. "1840, nếu như cháu nhớ chính xác."

"VẬY... Jimi Hendrix không có mặt ư?"

"Chắc không đâu ạ."

Rhea nghịch nghịch biểu tượng hoà bình. "Thế ai đã đốt cháy cây guitar? Mà thôi, quên đi. Vấn đề chính là cháu cần phải kiên trì. Có đôi khi, để thay đổi chúng ta cần hàng thế kỷ cơ."

"Đấy là bà chưa tính đến chuyện bây giờ cháu là người trần." Ta nói. "Cháu làm gì có hàng thế kỷ chứ."

"Nhưng đổi lại cháu có nghị lực." Rhea đáp. "Cháu có động lực và sự cấp bách của người trần. Các vị thần thường không có những yếu tố đó."

Bên cạnh nữ thần, con sư tử gầm lên một tiếng.

"Chúng ta nên chia tay ở đây." Rhea nói. "Nếu các hoàng đế lần ra ta - sẽ tệ lắm đấy. Ta đã rong chơi quá lâu rồi. Và ta sẽ không để bản thân mình bị cuốn vào cuộc đàn áp vào chế độ phụ hệ thêm một lần nữa đâu. Tìm kiếm Dodona. Đó là thử thách đầu tiên của cháu."

"VẬY nếu bạo chúa tìm thấy rừng thiêng trước thì sao ạ?"

"À, thực ra thì hắc đã tìm được cánh cổng. Nhưng hắc sẽ chẳng bao giờ mở được nó nếu không có cháu và cô bé."

"Cháu... cháu không hiểu."

"Không vấn đề gì. Thở đều. Tìm ra trọng tâm. Sự khai sáng đến từ bên trong."

Rất giống câu nói ta thường ban cho những kẻ sùng bái ta. Ta muốn thắt cổ Rhea bằng chính cái thắt lưng dính đầy nút của bà, nhưng ta làm gì

còn sức. Đây là chưa kể bà có những hai con sư tử làm tùy tùng. "Nhưng cháu phải làm gì? Làm thế nào để cứu Meg?"

"Trước tiên là cháu trị thương đi đã. Nghỉ ngơi dưỡng sức. Rồi ừm... cứu Meg như thế nào thì tùy thuộc vào bản thân cháu thôi. Cháu biết đấy, hành trình quan trọng hơn đích đến mà."

Bà xoè tay ra, trong tay bà là một bộ chuông gió - tập hợp ống đồng rỗng và những huy hiệu chạm trổ biểu tượng Hy Lạp và Crete cổ xưa. "Treo nó lên cây sồi lớn nhất. Nó sẽ giúp cháu tập trung những tiếng nói của Nhà Tiên Tri. Nếu cháu có được lời tiên tri thì đúng là mỹ mãn. Khởi đầu thôi, nhưng thiếu Dodona, những việc khác là bất khả thi. Các hoàng đế sẽ bóp méo tương lai và chia cắt thế giới. Chỉ khi đánh bại Python, cháu mới có thể khôi phục vị trí trên Olympus. Con trai ta, Zeus... nó luôn đề cao nguyên tắc cái gì mà 'thương cho roi cho vọt', hừ, hồi hận chưa? Chiếm lại Delphi là cách duy nhất đưa cháu trở lại bên cạnh cha cháu."

"Cháu... cháu biết là bà sẽ nói vậy."

"Còn một việc nữa." Nữ thần cảnh báo. "Bạo chúa đang lên kế hoạch tấn công trại của các cháu. Ta không biết chính xác là gì, nhưng chắc chắn sẽ rất khủng bố. Thậm chí, khéo còn tệ hơn cả bom napan. Cháu phải thông báo cho bọn trẻ."

Con sư tử đứng gần hơn cọ cọ vào ta. Ta choàng tay qua cổ nó để nó kéo ta dậy. Ta cố đứng vững nhưng hai chân bị ghì chặt trong sợ hãi. Lần đầu tiên, ta hiểu những thử thách đang ở phía trước đợi chờ ta. Ta biết những kẻ thù ta cần phải đối mặt. Ta sẽ cần nhiều hơn là một cái chuông gió và vài câu chỉ điểm. Ta cần phép màu. Và nhân danh một vị thần, ta đảm bảo là nó không bao giờ được phân phát rộng rãi đâu.

"Chúc may mắn, Apollo." Nữ hoàng Titan đặt chuông gió vào tay ta. "Ta phải đi kiểm tra lò nung trước khi đồ gốm bị nứt. Cứ tiếp tục, và nhớ

cứu mấy cái cây của ta!"

Khu rừng biến mất. Ta thấy mình đang đứng giữa thảm cỏ xanh của trại Con Lai, đối mặt với Chiara Benvenuti vừa nhảy dựng lên vì giật mình. "Apollo?"

Ta mỉm cười. "Chào cô." Mắt ta xoay tròn một vòng, lần thứ hai trong tuần, và ta yêu kiều ngất đi.

SĂM TRUYỀN BÍ ẨN

Rick Riordan

www.dtv-ebook.com

Chương 27

"Tỉnh dậy đi." Có tiếng nói.

Ta mở mắt và thấy một bóng hình - gương mặt chàng đối với ta cũng quý gi như gương mặt Daphne. Ta vẫn nhớ làn da màu đồng của chàng, nụ cười rục rỡ, mái tóc xoắn sẫm màu và đôi mắt biêng biếc tím như chiếc áo của nguyên lão nghị viện.

"Hyacinthus." Ta nức nở. "Ta rất tiếc..."

Chàng quay đầu về phía ánh nắng, để lộ ra vết sẹo bên tai trái nơi chiếc đĩa cắt vào. Khuôn mặt đầy thương tích của ta cũng giàn giụa vì đồng cảm.

"Hãy tìm những hang đá." Chàng nói. "Gần suối nước xanh mát. Ôi, Apollo... thần sẽ mất tỉnh táo, nhưng đừng..."

Hình bóng chàng mờ dần và biến mất. Ta đứng lên khỏi giường bệnh, chạy theo sau và giữ lấy vai chàng. "Đừng gì cơ? Đừng bỏ lại ta lần nữa!"

Mọi thứ lại trở nên rõ ràng trước mắt. Ta thấy mình đang đứng bên cửa sổ nhà số Bảy, tay ôm một chậu gốm trồng dạ lan hương. Gần đó, trong sự lo lắng, Will và Nico đang ở tư thế sẵn sàng nhào đến đỡ lấy ta.

"Thần đang nói chuyện với hoa." Nico bình luận. "Như thế có tính là bình thường không?"

"Apollo." Will nói. "Cha bị choáng, đại khái thế. Con đã xem cho cha nhưng..."

"Hoa dạ lan hương." Ta thắc mắc. "Nó luôn ở đây à?"

Will cau mày. "Thực sự thì con không biết nó ở đâu ra nhưng..." Cậu giành lấy chậu hoa trên tay ta và đặt lại lên bệ cửa sổ. "Lo cho cha trước được không ạ?"

Theo lẽ thường thì đó là một lời khuyên hoàn hảo, nhưng giờ ta lại chỉ có thể nhìn trôn trời vào một cây dạ lan hương và tự hỏi liệu có thông điệp gì không. Thật đau lòng khi thấy chúng - loài hoa ta đã tạo ra để tưởng nhớ tình yêu thất bại của ta - sắc đỏ như màu máu chàng và sắc tím như đôi mắt chàng. Chúng rục rở nở, nhắc ta về niềm vui đã mất.

Nico đặt tay lên vai Will. "Apollo, chúng tôi rất lo cho thần. Nhất là Will."

Nhìn thấy hai người bên nhau, tương trợ lẫn nhau càng làm trái tim ta thêm trĩu nặng. Trong cơn mê man, ta thấy cả hai tình yêu lớn nhất của đời ta. Giờ đây, lại lần nữa, ta một mình tan nát.

Nhưng dù sao đi chăng nữa, ta vẫn còn có nhiệm vụ cần hoàn thành, và có người bạn cần ta giúp đỡ.

"Meg gặp rắc rối." Ta nói. "Ta đã bất tỉnh bao lâu rồi?"

Will và Nico nhìn nhau.

"Giờ cũng tầm trưa rồi." Will đáp. "Cha xuất hiện ở bãi cỏ cỡ 6 giờ sáng. Khi không thấy Meg, bọn con đã định vào rừng tìm em ấy, nhưng Chiron không để chúng con đi."

"Chiron hoàn toàn đúng đấy." Ta trả lời. "Ta sẽ không cho phép bất cứ ai đâm đầu vào nguy hiểm. Nhưng ta phải nhanh chóng. Meg chỉ còn đêm nay."

"Sau đó thì sao?" Nico hỏi.

Ta không thể trả lời. Ta thậm chí còn không thể nghĩ đến chuyện ấy mà không run rẩy. Ta nhìn xuống phía dưới. Ngoài chiếc khăn hình cờ Brazil và dây đàn ukulele đeo trên cổ, ta chỉ mặc duy nhất cái quần đùi. Sự xấu xí đầy xúc phạm của ta phô ra cho mọi ánh nhìn, nhưng ta chẳng quan tâm nữa. (Ít nhất thì không quá quan tâm.) "Ta phải mặc quần áo."

Ta chân thấp chân cao đi về phía giường của mình. Ta lục lọi đống đồ ít đến thảm thương và tìm thấy chiếc áo phông Led Zeppelin của Percy Jackson. Ta lôi nó ra. Dường như đây là lựa chọn phù hợp nhất.

Will lại gần. "Nghe này cha, con không nghĩ là cha đã phục hồi trăm phần trăm đâu."

"Ta sẽ ổn thôi." Ta kéo quần bò lên. "Ta phải cứu Meg."

"Hãy để chúng tôi giúp thần." Nico nói. "Cho chúng tôi biết em ấy ở đâu, tôi có thể đi xuyên bóng tối..."

"Không!" Ta gất lên. "Không, các cậu phải ở lại và bảo vệ trại."

Vẻ mặt của Will nhắc ta nhớ về mẹ cậu, Naomi - vẻ bối rối của nàng khi chuẩn bị lên sân khấu. "Bảo vệ trại khỏi cái gì cơ ạ?"

"Ta... ta không rõ lắm. Con cần báo cho Chiron là các hoàng đế đã trở lại. Hay đúng hơn là chúng chưa bao giờ biến mất. Chúng đã âm mưu, ngầm hoạt động hàng thế kỷ nay."

Đôi mắt Nico trở nên cảnh giác. "Khi thần nói đến các hoàng đế..."

"Ta muốn nhắc tới các hoàng đế La Mã."

Will lùi lại. "Cha nói các hoàng đế La Mã cổ đại vẫn còn sống á? Làm thế nào? Dùng cửa Tử ư?"

"Không." Ta gần như không nói nổi vì miệng đắng ngắt như ăn mật. "Những hoàng đế tự biến mình thành thần. Chúng có đền thờ, ban thờ riêng. Chúng cố vũ mọi người thờ phụng mình."

"Nhưng đó chỉ là tuyên truyền thôi." Nico đáp. "Họ đâu thực sự siêu phàm."

Ta cười buồn bã. "Các vị thần tồn tại là nhờ có sự thờ phụng, nhờ có những ký ức tập thể về nền văn minh con trai của Hades à. Điều đó đúng với các vị thần Olympus, thì cũng đúng nốt với các hoàng đế. Bằng cách nào đó, những kẻ quyền năng nhất trong số chúng sống sót. Bao thế kỷ qua, chúng sống nửa chừng, lẩn trốn, chờ đợi cơ hội khôi phục quyền lực."

Will lắc đầu. "Không thể nào. Làm sao..."

"Ta không biết." Ta cố thở đều. "Báo cho Rachel rằng những kẻ nắm giữ Triumvirate Holding là các cựu hoàng đế La Mã. Chúng âm mưu lật đổ chúng ta từ lâu lắm rồi, và chúng ta, các vị thần hoàn toàn không biết gì. Không biết một tí gì."

Ta kéo áo khoác lên. Bánh thánh Nico đưa ta hôm qua vẫn còn ở túi bên trái. Trong túi phải, chuông gió của Rhea kêu đing đang, dù cho ta không biết tại sao nó ở đó.

"Bạo Chúa đang có kế hoạch gì đó để tấn công trại." Ta nói. "Ta không biết là gì, ta cũng không biết khi nào, nhưng nói với Chiron là các con cần chuẩn bị. Ta phải đi đây."

"Đợi đã!" Will nói với theo khi ta ra khỏi cửa. "Ai là Bạo Chúa cơ ạ? Chúng ta đang đối đầu với vị hoàng đế nào đây?"

"Kẻ tồi tệ nhất trong tất cả các hậu duệ của ta." Móng tay ta bấu chặt vào cửa. "Người Thiên Chúa giáo gọi hắn là Bạo Chúa vì hắn thiêu sống họ. Kẻ địch của chúng ta là hoàng đế Nero."

Bọn trẻ chắc quá ngạc nhiên để đuổi theo ta.

Ta chạy về kho vũ khí. Một vài trại viên nhìn ta kì quái. Một vài gọi với theo, đề nghị giúp đỡ, nhưng ta phớt lờ họ. Ta chỉ có thể nghĩ đến Meg đang một mình trong tổ kiến khổng lồ, những giấc mơ với Daphne, Rhea và Hyacinthus - họ thúc giục ta tiến lên phía trước, bảo ta thực hiện những việc bất khả thi trong cơ thể phàm trần không hề tương xứng này.

Đến kho vũ khí, ta nhìn cái giá để cung tên. Tay run run, ta cầm lấy thứ vũ khí Meg đã cố đưa cho ta hôm qua. Nó được làm từ gỗ nguyệt quế trên núi. Đắng cay dâng trào trong ta.

Ta đã thề không sử dụng cung tên cho tới khi trở lại thành một vị thần. Nhưng ta cũng đã thề không động đến âm nhạc, và cũng đã phá vỡ đoạn đó của lời thề theo phong cách Neil Diamond.

Lời nguyện trên dòng Styx có thể mang tới cho ta cái chết từ từ như căn bệnh ung thư, hoặc là Zeus sẽ cho ta ăn sét. Nhưng lời thề cứu Meg phải được đặt lên trên hết.

Ta ngẩng mặt lên trời. "Nếu muốn trừng phạt con, cha à, thì cứ tự nhiên, nhưng hãy trừng phạt trực tiếp, đừng có làm hại bạn đồng hành người trần mắt thịt của con. Hãy đáng mặt đàn ông đi!"

Ta rất ngạc nhiên, vì bầu trời vẫn yên bình. Sấm sét không giáng xuống làm ta tiêu biến. Có thể là Zeus quá kinh ngạc để phản ứng lại, nhưng ta biết cha ta sẽ không bao giờ bỏ qua một sự sỉ nhục như thế.

Thì cha cứ việc xuống Tatarus. Ta còn việc khác để làm.

Ta lấy một bao đựng tên và cho vào đó tất cả những mũi tên mà ta tìm được. Rồi ta chạy vào rừng, hai chiếc nhẫn của Meg đưa qua đưa lại trên dây đeo cổ tạm bợ. Quá muộn rồi, ta quên mất cây ukulele chiến đấu, nhưng mà chẳng còn thời gian để quay lại lấy. Giọng hát của ta là đủ dùng rồi.

Ta không biết làm thế nào mà ta lại tìm được cái tổ. Có lẽ đơn giản là cánh rừng mở lối cho ta tới đó, vì nó biết ta đang tìm chết. Ta phát hiện ra rằng, khi một ai đó tìm kiếm nguy hiểm thì nhất định sẽ thành công.

Chẳng bao lâu ta đã trốn sau một gốc cây đổ, quan sát tổ myrmeke trong khoảng rừng thưa đằng trước. Gọi nó là tổ kiến thì khác gì gọi cung điện Versailles là nhà riêng. Thành đất cao tới ngọn cây bao quanh - ít nhất cũng cỡ hàng trăm bộ. Chu vi đủ rộng để đặt cả đấu trường La Mã bên trong. Kiến thợ và kiến đực ùn ùn liên tục ra vào tổ. Một số con mang cây gậy. Một con, chẳng hiểu tại sao, lại vác cả một chiếc Chevy Impala 1967.

Ta sẽ phải đổi mặt với bao nhiêu con kiến? Ai biết chứ. Với cái đồng vô kể này thì đếm cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Ta đặt tên lên cung và bước vào khoảng rừng thưa.

Khi con kiến khổng lồ gần nhất phát hiện ra ta, nó buông chiếc Chevy ra. Nó nhìn chăm chăm ta lại gần, râu rung rung. Ta lờ đi và bước nhanh hơn, tiến tới lối vào đường hầm gần nhất. Điều ấy khiến con kiến thêm ngây ngốc.

Mấy con khác tập trung lại và quan sát.

Ta học được rằng nếu như ta cứ làm ra vẻ ta ở đâu đó là đương nhiên, thì phần lớn người (hoặc kiến) sẽ không thắc mắc. Bình thường, ta chẳng gặp khó khăn gì trong vụ tỏ ra tự tin. Các vị thần có mặt ở khắp mọi nơi.

Nhưng với Lester Papadopoulos, một thiếu niên gốc gác khác thường thì phức tạp hơn một chút, tuy nhiên, ta vẫn vào được tận trong tổ kiến mà không gặp trở ngại nào.

Ta vào trong tổ kiến và bắt đầu hát.

Lần này ta không cần ukulele. Ta cũng không cần nàng Thơ nào gợi cảm hứng. Ta nhớ tới khuôn mặt Daphne trên thân cây. Ta nhớ tới khi Hyacinthus quay mặt đi, vết thương chết người hằn lên da đầu. Giọng ta ngập tràn đau khổ. Ta hát về trái tim tan vỡ. Thay vì tự gục ngã vì nỗi tuyệt vọng của bản thân, ta truyền nỗi tuyệt vọng ấy ra ngoài.

Những đường hầm phóng đại giọng hát của ta, đưa nó len lỏi vào từng góc ngách trong tổ kiến, biến tổ kiến trở thành nhạc cụ của ta.

Mỗi khi ta đi ngang qua một con kiến, nó sẽ co chân lại và đập đầu xuống đất, rầu run rẩy vì giọng hát quyền năng của ta.

Nếu ta còn là một vị thần, bài hát hẳn là còn mạnh mẽ hơn nữa, nhưng thế này cũng được. Ta thấy ấn tượng vì giọng hát phàm trần lại có thể truyền tải nhiều nỗi buồn như thế.

Ta đi sâu hơn vào tổ kiến. Ta không biết mình định đi tới đâu cho đến khi nhìn thấy một bông hoa phong lữ trên sàn.

Bài hát của ta ngắt quãng.

Meg. Cô nhóc hẳn đã tỉnh lại. Nhóc ấy thả một hạt giống dành cho tình huống khẩn cấp xuống đất để tạo dấu vết cho ta lần theo. Những bông phong lữ tím đồng loạt quay về đường hầm nhỏ nhất bên trái.

"Cô gái thông minh." Ta nói, đi theo đường hầm ấy.

Có tiếng lạch cạch cho ta biết kiến khổng lồ đang lại gần.

Ta xoay người và giương cung. Thoát khỏi giọng hát mê hoặc, con côn trùng lao tới, mồm đầy acid. Ta kéo cung và bắn.

Sinh vật đó ngã ra, chân sau gãy dựa, và chết. Ta cố lấy lại mũi tên, nhưng thân tên đã gãy, phần bị gãy bao phủ bởi thứ dịch ăn mòn. Làm sao tái sử dụng được đây.

Ta gọi. "Meg!"

Đáp lại ta chỉ có mỗi âm thanh lạch cạch của đám kiến khổng lồ đang di chuyển về hướng này. Ta lại bắt đầu hát. Bây giờ, ta có nhiều hy vọng tìm thấy Meg hơn, nên việc tập trung những nỗi buồn cũng khó hơn. Những con kiến ta gặp không quá đờ đẫn nữa. Chúng chuyển động chậm, bất ổn, nhưng vẫn tấn công. Ta bắt buộc phải bắn hết con này đến con khác. Ta đi qua một cái hang chứa đầy báu vật lấp lánh, nhưng ta đâu để ý mấy thứ đẹp đẽ lúc này. Ta tiếp tục đi.

Ở ngã tiếp theo, một cây phong lữ mọc trên đất, và toàn bộ hoa của nó quay sang bên phải. Ta rẽ sang phía đó, gọi tên Meg lần nữa, rồi quay về với bài hát của mình.

Vì tinh thần ta đã tốt hơn nên bài hát của ta kém hiệu quả đi và mấy con kiến thì trở nên vô cùng hung hăng. Sau khi giết hơn chục con, túi tên của ta nhẹ đến nguy hiểm.

Ta phải đào sâu vào những cảm xúc tuyệt vọng. Ta phải chạm được tới những nỗi buồn, chân thành và đúng nghĩa.

Lần đầu tiên trong bốn nghìn năm, ta hát về sai lầm của mình.

Ta kể ra mọi lỗi lầm của mình về sự ra đi của Daphne. Thói khoe mẽ, lòng tham và dục vọng của ta khiến nàng bị huỷ hoại. Khi nàng trốn tránh ta, đáng lẽ ta nên để nàng đi. Thay vào đó, ta lại đeo bám nàng không ngừng nghỉ. Ta muốn nàng, và ta quyết tâm có được nàng. Để thoát khỏi ta,

nàng hy sinh cuộc sống, hoá thành một cái cây, để lại vết sẹo muôn đời trong trái tim ta... Nhưng đó là lỗi của ta. Ta xin lỗi qua khúc hát. Ta cầu xin Daphne tha thứ cho ta.

Ta hát về Hyacinthus, người con trai đẹp nhất nhân gian. Gió Tây Zephyros cũng yêu chàng, nhưng ta từ chối không chia sẻ dù chỉ là một khoảnh khắc với Hyacinthus. Ta thách thức vị thần gió, ta thách thần dám xen vào.

Ta hát về ngày Hyacinthus và ta chơi ném đĩa trên cánh đồng, và bằng cách nào đó gió Tây đã thổi chệch hướng chiếc đĩa của ta - thẳng vào bên đầu Hyacinthus.

Để giữ lại Hyacinthus dưới ánh dương rực rỡ nơi lẽ ra chàng thuộc về, ta tạo ra những đoá dạ lan hương từ máu chàng. Ta đổ lỗi cho Zephyros, nhưng chính lòng tham to lớn của ta cũng gây ra cái chết của Hyacinthus. Ta trút hết mọi nỗi buồn. Ta nhận hết mọi lời trách móc.

Ta hát về thất bại của ta, về trái tim vụn vỡ và sự cô đơn trùng điệp. Ta là vị thần tồi tệ nhất trong tất cả các vị thần, ngật tràn sai lầm và thiếu tập trung nhất. Ta không thể chung thuỷ với một tình yêu. Ta thậm chí còn không chọn được mình là vị thần của cái gì. Ta nhảy từ lĩnh vực này sang lĩnh vực kia - không chuyên tâm, không thoả mãn.

Cuộc sống hào nhoáng của ta là giả tạo. Sự lạnh lùng của ta là giả tạo. Trái tim ta là gỗ đá.

Xung quanh, kiến khổng lồ gục cả xuống. Ngay cả tổ kiến cũng rung lên vì đau thương.

Ta thấy cây phong lữ thứ ba và thứ tư.

Cuối cùng, giữa khoảng lặng của ca khúc, ta nghe thấy tiếng người nhỏ nhỏ phía trước. Tiếng khóc của con gái.

"Meg!" Ta bỏ dở bài hát và chạy.

Cô nhóc nằm trong cái hang chứa thức ăn, đúng như hình dung của ta. Xung quanh là xác chết động vật - bò, nai, ngựa - được bao bọc trong chất dịch đông đặc và đang thối rữa từ từ. Mùi hôi thối xộc vào hai cánh mũi ta như một cơn gió lớn.

Meg cũng bị bọc, nhưng cô nhóc vẫn đang dùng phong lữ để chống trả. Lá mọc lên ở những vùng mỏng nhất của cái bọc. Chuỗi hoa chặn chất dịch, không cho chảy vào mặt. Con bé thậm chí còn cho được một cánh tay ra ngoài nhờ vào một cây phong lữ nở hoa hồng rực bên vách trái.

Đôi mắt nhóc ấy sưng mọng vì khóc. Ta nghĩ là cô nhóc đang sợ hãi, có thể là đau đớn, nhưng khi ta quỳ cuống bên cạnh, điều cô nhóc nói lại là "Tôi xin lỗi."

Ta lau nước mắt trên chóp mũi nhóc. "Vì sao, Meg thân mến? Nhóc đâu có sai gì đâu. Là ta có lỗi với nhóc."

Tiếng nước nở nỉ non lại phát ra từ họng cô nhóc. "Anh không hiểu. Bài hát anh hát ấy. Ôi thần linh ơi... Apollo, nếu như tôi biết..."

"Shhhh, thôi nào." Cô ta bỗng rất gần như không thể nói. Bài hát suýt phá nát giọng nói của ta. "Nhóc chỉ bị ảnh hưởng bởi sự tuyệt vọng trong bài hát thôi mà. Để ta đưa nhóc ra."

Ta đang nghĩ xem cần làm thế nào thì mắt Meg bỗng nhiên mở lớn. Cô nhóc kêu lên một tiếng.

Ta dựng hết tóc gáy lên. "Có kiến đằng sau ta à?" Ta hỏi.

Meg gật đầu.

Ta quay lại và thấy bốn con kiến đang bước vào hang. Ta cho tay vào túi tên. Còn một mũi tên duy nhất.

SĂM TRUYỀN BÍ ẨN

Rick Riordan

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Trở lại sau gần một năm, càng già càng lười các bác ạ. Nhưng dự là tôi sẽ cố hoàn thành trong hè này. Cảm ơn mọi người vẫn luôn ủng hộ trong thời gian qua.

Yêu thương nhiều

Meg ngộ nguậy trong cái bọc. "Đưa tôi ra khỏi cái này đã!"

"Ta không có dao!" Mấy ngón tay ta sờ sờ sợi dây ukulele trên cổ. "Thực ra ta có kiếm của nhóc, ý ta là mấy cái nhẫn ấy..."

"Anh không cần phải cắt cái bọc này. Khi lũ kiế ném tôi vào đây, tôi đã làm rơi túi hạt giống. Chắc nó ở đâu đó quanh đây thôi."

Cô nhóc đúng. Ta tìm thấy túi hạt lẫn lóc dưới chân cô.

Ta lại gần, mắt vẫn quan sát bọn kiế. Chúng chặn ở lối ra vào như thể đang phân vân xem có nên tiến lại gần không. Có lẽ là đồng xác kiế dẫn đến cái hang này làm chúng lưỡng lự.

"Kiế ngoan." Ta dỗ dành. "Kiế điềm đạm là tuyệt vời nhất trên đời."

Ta quỳ xuống và nhặt túi hạt giống lên. Liếc qua chiếc túi, ta thấy còn khoảng nửa tá hạt. "Sao nữa, Meg?"

"Ném nó lên cái kén." Meg nói.

Ta chỉ vào những cây phong lữ mọc lên từ cổ và nách cô nhóc. "Bao nhiêu hạt mà được chùng ấy?"

"Một"

"Thế thì nhiều hạt quá sẽ làm nhóc chết ngạt mất. Ta đã biến quá nhiều người ta yêu quý thành hoa rồi, Meg. Ta không..."

"Cứ làm đi!"

Lũ kiến không ưa cái ngữ điệu ấy. Chúng tiến lên và nhe răng. Ta rắc đồng hạt phong lữ còn lại lên cái kén, rồi đặt tên lên cung. Giết 1 con kiến sẽ chẳng có tác dụng gì nếu 3 con còn lại xông vào xơi tái bọn ta, vậy nên ta ngắm vào mục tiêu khác. Ta bắn lên trần tổ, chỗ ngay trên đầu lũ kiến.

Đó là ý tưởng trong lúc tuyệt vọng, nhưng ta đã từng dùng những mũi tên làm sập một toà nhà. Năm 464 trước Công nguyên, ta đã tạo ra một cơn địa chấn, suýt cho bay màu toàn bộ đám người Sparta bằng cách bắn trúng một vết nứt ở góc độ thích hợp. (Ta chưa bao giờ thích người Sparta.)

Lần này, ta không được may mắn. Mũi tên cắm sâu vào đồng đất với tiếng 'thịch' chán ngắt. Đám kiến nhích thêm 1 bước, và nhả thêm một đồng acid. Đằng sau ta, Meg đang vùng vẫy cố thoát khỏi cái kén, thứ giờ đã bị bao phủ bởi thảm hoa tím.

Cô nhóc cần thêm thời gian.

Hết ý tưởng, ta tháo chiếc khăn cờ Brazil từ trên cổ xuống và vẩy loạn xạ, cố gắng hướng sự chú ý của bọn chúng vào chiếc khăn Paolo đã đưa.

"Lùi lại, lũ bốc mùi!" Ta gào lên. "Brazil!"

Đám kiến run run, có thể bởi vì màu sắc sặc sỡ của tấm khăn, cũng có thể bởi giọng ta, hoặc là sự tự tin đến điên rồ đột ngột của ta. Trong lúc

chúng lưỡng lự, những vết nứt ngang dọc xuất hiện trên trần chỗ mũi tên đang cắm, và hàng nghìn tấn đất đá đổ sụp xuống lũ kiến khổng lồ.

Khi đám bụi tan đi, nửa căn phòng đã biến mất cùng lũ kiến.

Ta nhìn chiếc khăn. "Sông Styx sẽ trừng phạt ta. Chiếc khăn này có sức mạnh phép thuật. Ta sẽ chẳng bao giờ được nói việc này với Paolo, nếu không thì cậu ta sẽ vô cùng khó chịu."

"Bên này!" Meg kêu lớn.

Ta quay lại. Một con kiến khổng lồ bò ra từ đồng thi thể động vật, hình như là lối thoát khác mà ta đã không chú ý, phía sau chỗ thức ăn dự trữ khủng khiếp đó.

Trước khi ta kịp nghĩ được cách giải quyết, Meg đã hét lên và thoát ra khỏi cái kén, làm hoa phong lữ rơi lung tung khắp nơi. Cô nhóc thét. "Đưa nhẫn cho tôi!"

Ta giật chúng ra khỏi cổ và tung lên. Ngay khi Meg bắt được, hai lưỡi gươm hiện lên, nằm ngay ngắn trên tay cô.

Con kiến khổng lồ dường như không có tí ti thời gian nào mà 'hử há?' trước khi Meg lao tới. Cô nhóc chém rụng cái đầu bọc kim loại của nó. Phần thân còn lại đổ sụp xuống thành một đồng nghi ngút khói.

Meg quay lại phía ta. Gương mặt như nổi cơn giông bão của lối làm, buồn bã và xót xa. Ta đã sợ là cô nhóc sẽ dùng 2 thanh kiếm ấy để xử ta.

"Apollo, tôi..." Giọng cô như vỡ oà.

Ta cho là cô nhóc vẫn đang chịu ảnh hưởng từ bài hát vừa rồi. Cô gái nhỏ run lên bần bật. Ta thầm nhớ là sẽ không bao giờ hát thật lòng đến thế nữa khi có người phạm ở quanh.

"Không sao đâu, Meg." Ta nói. "Ta phải xin lỗi nhóc. Ta đã lôi nhóc vào mớ bòng bong này."

"Anh không hiểu. Tôi..."

Một tiếng thét tức tối xuyên qua các gian phòng, làm rung chuyển trần tổ và làm rơi xuống đầu bọn ta một đồng vụn đất. Cao độ của tiếng thét làm ta liên tưởng đến Hera, mỗi khi nữ thần giận dữ đi qua các hành lang trên Olympus, mắng ta té tát vì không đập nắp cái bồn cầu thần thánh.

"Kiến chúa." Ta đoán. "Chúng ta cần đi ngay."

Meg chỉ thanh kiếm về phía lối thoát duy nhất. "Nhưng âm thanh đến từ đằng kia. Chúng ta sẽ phải đi về phía kiến chúa."

"Đúng thế. Nên chúng ta sẽ tạm dừng việc hoà giải ở đây nhé. Vì vẫn có khả năng ta sẽ hại chết nhau mà."

Chúng ta đã tìm ra kiến chúa.

Vỗ tay.

Mọi hành lang đều dẫn về phía kiến chúa. Chúng toả ra từ phòng kiến chúa như những tia sáng của sao mai. Kiến chúa to gấp ba lần con kiến thợ lớn nhất - một toà tháp vĩ đại chứa đầy kitin đen sì và lông lá, đôi cánh hình bầu dục mờ mờ gấp lại phía sau lưng. Đôi mắt kiến chúa đen ngòm như hồ bơi bằng kính onyx. Bụng nó là một túi to đùng trong mờ, giần giật đầy những quả trứng lấp lánh. Hình ảnh đó làm ta ân hận vì đã phát minh ra những viên nang trong suốt.

Cái bụng bự căng phồng của kiến chúa có thể khiến nó chiến đấu chậm chạp một chút, nhưng với kích thước kinh hãi kia thì nó hoàn toàn có khả năng vô hiệu hoá bọn ta trước khi bọn ta mò đến được lối thoát gần

nhất. Bộ rằng kia sẽ cắn đứt đôi người bọn ta, dễ dàng như bẻ mấy cành cây khô.

"Meg," ta gọi "nhóc nghĩ sao về việc đấu song kiếm với kiến chúa?"

Meg có vẻ hoảng hốt. "Kiến chúa sắp sinh."

"Đúng thế... và nó là côn trùng, cái loại mà nhóc ghét cay ghét đắng. Thêm nữa, con nó sẽ xé xác nhóc làm bữa tối."

Meg nhú mào. "Dù thế... tôi vẫn cảm thấy không đúng lắm."

Kiến chúa phun phì phì, nhưng là phun khô. Ta nghĩ là kiến chúa hẳn đã tưới acid lên chúng ta nếu như nó không sợ về lâu dài ấu trùng sẽ bị ăn mòn. Kiến chúa cũng không cần quá cẩn thận trong những ngày thế này.

"Có ý kiến nào khác không?" Ta hỏi Meg. "Tốt nhất là loại không liên quan đến cái chết ấy."

Cô nhóc chỉ vào đường hầm phía sau cái bụng đầy trứng. "Chúng ta sẽ đi đường đó. Đây là lối vào Rừng Thiêng."

"Làm sao nhóc biết được chứ?"

Meg nghiêng nghiêng đầu. "Cây. Như kiểu... tôi có thể nghe thấy tiếng cây cối lớn lên."

Nó nhắc ta nhớ về lần các Nàng Thơ nói với ta họ có thể nghe thấy âm thanh của mực khô trên những trang thơ mới. Nên chắc cũng có lý thôi khi mà con gái của Demeter có thể nghe được tiếng cây cối phát triển. Thêm nữa, ta cũng không lấy làm kinh ngạc khi phải băng qua nguy hiểm mới tới được đường hầm cần thiết.

"Hát đi." Meg nói với ta. "Hát như khi này anh đã làm ấy."

"Ta... ta không thể. Ta sắp mất tiếng rồi."

Hơn nữa, ta nghĩ, ta không muốn suýt mất nhóc thêm lần nào nữa.

Ta đã cứu được Meg, có nghĩa là ta đã hoàn thành lời thề với Pete, thần mạch nước. Mà dù sao thì với việc hát và bắn cung, ta cũng đã phá bỏ lời thề trên sông Styx không phải một, là hai lần.

Dẫu sự trừng phạt khủng khiếp nào đang trực chờ cản xé ta đi chẳng nữa, ta cũng không muốn chúng giáng xuống đầu Meg.

Kiến chúa đớp một cái về phía chúng ta, một đòn cánh cáo phủ đầu, như ra lệnh cho bọn ta phải lùi lại. Chỉ cần gần thêm vài feet là ta rơi đầu rồi.

Ta gào lên hát, hay chính xác hơn là ta cố hết sức sử dụng chút giọng khản đặc còn lại. Ta bắt đầu rap. Ta dùng nhịp 'boom chicka chicka'. Ta làm vài động tác chân mà chín Nàng Thơ đã cùng ta làm trước trận chiến với Gaea.

Kiến chúa cong người. Ta không nghĩ hôm nay nó muốn nghe rap.

Ta liếc mắt nhìn Meg, ý tứ rõ ràng 'giúp ta đi!'

Cô nhóc lắc đầu. Nếu ta đưa cho cô gái này hai thanh kiếm là cô bùng bùng khí thế ngay. Nhưng khi ta ngỏ lời với một nhịp đơn giản thì cô nhóc lại đầu hàng.

Không sao, ta nghĩ, ta sẽ tự xử lý.

Ta lái sang bài "Dance" của Nas, ta phải công nhận đây là một trong những khúc ca cảm động nhất về người mẹ mà ta từng khơi nguồn cảm hứng cho các nghệ sĩ sáng tác. (Rất hân hạnh được giúp đỡ, Nas.) Ta tự do thay đổi lời. Ta đổi từ "thiên thần" sang "mẹ của cả đàn" và "phụ nữ" sang

"côn trùng". Nhưng cảm xúc thì vẫn y nguyên. Ta hát bản serenade cho kiến chúa đang bụng mang dạ chửa, hướng tình yêu vô bờ ta dành cho Leto, người mẹ thân thương. Khi hát, ta chỉ mơ ước sao sau này ta có thể về chung một nhà với người phụ nữ (hoặc con bọ) nào đấy thật tinh tế, và trái tim tan nát của ta là thành thực. Ta sẽ không bao giờ tìm được người bạn đời như thế. Đó chẳng phải định mệnh của ta.

Râu của kiến chúa run run. Đầu kiến gật gù theo nhạc. Trứng kiến liên tục tuôn ra khỏi bụng, phân tán tư tưởng của ta nhưng ta không từ bỏ.

Khi kết thúc, ta quỳ một gối xuống, hai tay giơ lên cao và chờ đợi sự phán xét từ kiến chúa. Nó có thể chọn giết ta hoặc không. Ta kiệt sức rồi. Ta đã rút cạn sức lực vào bài hát và giờ không thể đọc thêm một câu rap nào nữa.

Bên cạnh ta, Meg đứng im lặng, tay nắm chặt hai thanh kiếm.

Nữ hoàng rùng mình. Nó ngẩng đầu lên và kêu một tiếng, âm thanh của trái tim đồng điệu và tan vỡ, chứ không phải giận dữ.

Nó cúi xuống, dụi vào ngực ta đầy âu yếm, đẩy ta về phía đường hầm chúng ta cần đi.

"Cảm ơn." Ta khàn giọng nói. "Ta... ta rất xin lỗi về những con kiến mà ta đã giết."

Kiến chúa găm gù trong cổ và đá chân vào nhau, để thêm vài quả trứng nữa như muốn đáp 'không sao đâu, lúc nào ta chẳng đẻ thêm được'.

Ta vuốt đầu kiến. "Ta gọi kiến là mẹ nhé."

Miệng kiến sủi bọt tỏ vẻ vừa ý.

"Apollo" Meg giục giã. "Nhanh đi thôi, trước khi kiến chúa đổi ý."

Ta không nghĩ là mẹ sẽ đổi ý. Ta có cảm giác kiến chúa đã chấp nhận tấm lòng chân thành của ta và đón nhận ta vào đàn. Nhưng Meg vẫn đứng, chúng ta phải nhanh lên. Mẹ nhìn theo trong lúc chúng ta vòng qua những quả trứng.

Bọn ta lao vào đường hầm và nhìn thấy ánh sáng ban ngày trên đỉnh đầu.

SĂM TRUYỀN BÍ ẨN

Rick Riordan

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Ta chưa bao giờ hạnh phúc đến vậy khi thấy cánh đồng chết.

Bọn ta đi tới một bãi đất trống phủ đầy xương. Phần lớn là xương động vật. Một số chỗ hình như là xương người. Ta nghĩ là bọn ta đã khám phá ra bãi rác của kiến khổng lồ, và có lẽ chúng cũng không thường xuyên tổ chức xử lý rác thải.

Bãi đất trống được bao bọc bởi lớp cây cối dày đặc đến dường như không thể vượt qua. Trên đầu, tán cây đan vào nhau tạo thành một vòm lá chỉ đủ cho ánh sáng chiếu vào. Bất cứ thứ gì bay phía trên cũng chẳng thể nhận ra được sự tồn tại của bãi đất này dưới tán cây.

Phía bên kia bãi đất trống là một hàng các vật trông như hình nhân để tập đá bóng, sáu cái kén màu trắng dựng trên cột gỗ cao, hai bên có cặp cây sồi khổng lồ. Mỗi cây cao ít phải 80 feet. Chúng phát triển với khoảng cách quá gần khiến hai thân cây giờ tựa đã hoà làm một. Ta có cảm giác ta đang nhìn vào hai cánh cổng sống.

"Đó là cổng vào," ta nói "Rừng Thiêng Dodona."

Hai thanh kiếm của Meg thu lại, trở thành hai chiếc nhẫn lấp lánh trên ngón tay. "Chúng ta vẫn ở trong rừng mà?"

"Không..." ta nhìn chăm chú về những cây kem Popsicle hình nhộng trắng phía bên kia bãi đất. Chúng ở quá xa để ta có thể nhìn rõ, nhưng vẫn toát lên vẻ quen thuộc một cách độc ác, rõ ràng là không đón chào. Ta vừa muốn tiến lại gần lại vừa muốn giữ khoảng cách.

"Ta nghĩ đây chỉ như là tiền sảnh thôi." Ta trả lời. "Cánh rừng thực sự nằm sau đám cây kia."

Meg quan sát bãi đất trống với vẻ hoang mang. "Tôi không nghe thấy tiếng nói nào cả."

Chính xác. Khu rừng hoàn toàn im lặng. Cây cối như đang ngừng thở.

"Rừng Thiêng biết chúng ta đang ở đây." Ta đoán. "Và nó chờ xem ta sẽ làm gì."

"Vậy thì làm gì đó đi." Meg trông cũng chẳng thích thú gì cho cam. Nhưng cô nhóc đã tiến lên vài bước, xương gầy rảnh rắc dưới chân cô.

Ta ước ta có nhiều hơn một cây cung, một bao tên rộng và một giọng nói khàn như vịt đực để tự vệ, tuy nhiên ta vẫn bám theo cô nhóc, cố không trượt ngã trên đồng xương sườn và sừng hươu. Đi được một nửa bãi đất, Meg bỗng hét lên một tiếng đình tai hết sức.

Cô nhóc nhìn trân trân về mấy cây cột hai bên cánh cổng.

Lúc đầu, ta không xử lý được những hình ảnh đã tiếp nhận. Mỗi cây cột cao ngang giữa một cây thánh giá, loại thánh giá mà người La Mã đặt dọc các con đường để cảnh cáo về số phận của những kẻ phạm tội. (Bản thân ta thích những bảng tin và biển báo hiện đại hơn.) Phần trên của cột được gói trong những lớp vải trắng, căng phồng lên như kén, và thò ra thứ trông như là đầu người.

Dạ dày ta quặn lên. Đó thực sự là đầu người. Xếp hàng trước mặt ta là một loạt các á thần, tất cả đều bị bó chặt. Ta nhìn họ, sững sờ, cho đến khi nhận ra những chuyển động phập phồng nhỏ nhất quanh vùng ngực. Họ còn thở. Chỉ bất tỉnh, chưa chết. Tạ ơn các vị thần.

Phía bên trái là ba thiếu niên ta không biết, nhưng có thể đoán lần lượt là Cecil, Ellis và Miranda. Bên phải là một người đàn ông hốc hác, có nước da tái nhợt và mái tóc trắng, chẳng nghi ngờ gì nữa, là thần mạch nước Paulie. Cảnh ông là các con ta... Austin và Kayla.

Ta rùng mình, đồng xương quanh chân ta đã vỡ vụn. Ta nhận ra thứ mùi toả từ lớp vải bọc, lưu huỳnh, bột vôi và lửa Hy Lạp, chất lỏng nguy hiểm nhất từng được phát minh. Sự phẫn nộ và căm ghét giăng xé trong cổ họng khiến ta buồn nôn.

"Độc ác." Ta nói. "Chúng ta phải cứu họ ngay lập tức."

"Họ... họ bị sao vậy?" Meg lắp bắp kinh hãi.

Ta không nói nổi. Ta từng thấy kiểu hành hình này, dưới tay Bạo Chúa, và ta không mong phải chứng kiến lần hai.

Ta chạy tới cây cột của Austin. Bằng mọi sức lực của mình, ta cố gắng đẩy cây cột, nhưng nó chẳng mấy may suy chuyển. Chân cột đã được chôn sâu dưới lòng đất. Ta thử gỡ lớp vải bọc, nhưng nó chỉ tổ làm tay ta dính đầy lưu huỳnh. Vải này còn dính và chắc hơn cả dịch của kiến khổng lồ.

"Meg, kiểm của nhóc!" Ta không chắc nó có tác dụng, nhưng ta chẳng nghĩ ra gì khác ngoài thử và cố gắng.

Từ phía trên chúng ta vọng xuống tiếng gầm gừ quen thuộc.

Cành cây rung chuyển. Tinh linh hạt Đào nhảy từ tán cây xuống, nhào lộn hai vòng đến bên chân Meg. Có vẻ như tinh linh này đã rất khó khăn mới vào được đây. Hai cánh tay nó đầy những vết xước, và nước đào chảy ra từ đó. Hai chân nó rải rác những vết bầm tím. Tã của nó lệch hẳn đi.

"Tạ ơn các vị thần!" Ta kêu lên. Đó không phải phản ứng thường thấy ở ta khi gặp các tinh linh hạt, nhưng răng và vuốt của nó sẽ là công cụ đặc

lực để giải cứu các á thần. "Meg, nhanh lên! Bảo bạn của nhóc mau..."

"Apollo." Giọng cô nhóc nặng trĩu. Tay chỉ về hướng đường hầm bọn ta vừa đi.

Từ tổ kiến dần hiện ra hai người trần to lớn nhất mà ta từng thấy. Mỗi tên cao cỡ 7 feet và nặng tầm 150 cân, cơ bắp nổi lên trên bề mặt giáp da ngựa. Mái tóc vàng ánh lên như những sợi bạc. Những chiếc khuyên lấp lánh trên bộ râu. Mỗi tên cầm một chiếc khiên hình bầu dục và một cây giáo, dù cho ta cá là chẳng cần vũ khí chúng vẫn giết được người. Và có vẻ như chúng có dùng tay không bóp vỡ một quả đạn cối thì cũng là chuyện bình thường.

Ta nhận ra chúng dựa vào những hoa văn tròn trên khiên. Những chiến binh như vậy đâu có thể quên chứ.

"Germani." Theo bản năng, ta bước lên chặn trước Meg. Cận vệ của hoàng đế từng là những hung thần máu lạnh ở La Mã cổ. Ta nghĩ là chúng sẽ chẳng tốt bụng hơn dù đã qua bao nhiêu thế kỉ.

Hai tên cận vệ nhìn ta. Chúng có hình xăm rắn trên cổ, giống như mấy thằng nhóc đầu gấu hành hung ta ở New York. Hai Garmanus tách ra, chủ nhân của chúng bước tới từ đường hầm.

Nero không khác gì nhiều so với khoảng một nghìn chín trăm năm trước. Hắn trông tầm 30 tuổi, nhưng là tuổi 30 cay nghiệt, gương mặt hốc hác và bụng to căng tròn vì tiệc tùng quá độ. Khoé miệng thường trực vẻ giễu cợt. Mái tóc xoắn mọc dài thành bộ râu quanh cổ. Cái cằm của hắn nhọn đến mức ta ước ao sao được tổ chức chiến dịch GoFunME để kiếm cho hắn mấy khúc xương quai hàm nên hồn.

Hắn cố bù đắp ngoại hình bằng bộ vest Ý, hàng len tím, chiếc sơ mi xám mở cổ lộ ra dây chuyền như sợi xích vàng. Đôi giày da đóng thủ công, không phải loại nên xuất hiện trong tổ kiến. Thế mà Nero vẫn luôn có gu

thời trang đắt đến phi lý như vậy. Có lẽ đấy là điều duy nhất ta khâm phục ở hắn.

"Hoàng đế Nero." Ta nói. "Bạo Chúa."

Hắn nhếch môi. "Nero là đủ rồi. Gặp lại người thật vui quá, tổ tiên nổi tiếng của ta. Ta rất xin lỗi vì mấy thiên niên qua ta đã cúng tế không đầy đủ, nhưng mà..." - hắn nhún vai - "ta chưa cần đến người. Một mình ta có thể xử lý ổn thoả mọi chuyện."

Ta nắm tay thành đấm. Ta muốn giáng xuống tên hoàng đế bụng phệ kia một tia sét hùng mạnh, mỗi tội là giờ ta không có tia sét nào. Ta không có mũi tên nào. Giọng hát cũng không còn tí nào. Để chiến đấu với Nero và hai tên cận vệ cao 7 feet kia, ta chỉ có chiếc khăn Brazil, một gói bánh thánh và mất cái chuông gió đồng.

"Người muốn ta." Ta nói. "Vậy hãy đưa những á thần này ra khỏi cái kén, và thả chúng đi cùng Meg. Chúng chẳng đe dọa gì đến người."

Nero cười sảng sặc. "Ta rất sẵn lòng để chúng đi sau khi chúng ta đạt được giao ước. Nhưng mà Meg..." Hắn mỉm cười với cô gái nhỏ. "Con thế nào đây, cô bé thân mến?"

Meg không trả lời. Mặt cô nhóc đanh lại và xám ngắt như thần mạch nước. Dưới chân cô nhóc, Đào gầm gừ, đập đôi cánh rậm rạp lá.

Một tên lính nói gì đó vào tai Nero.

Tên hoàng đế gật đầu. "Sớm thôi."

Hắn chuyển sự chú ý sang ta. "Phép tắc của ta đâu rồi nhỉ? Cho phép ta giới thiệu cánh tay phải của ta, Vincius và cánh tay trái của ta, Garius."

Hai cận vệ chỉ vào nhau.

"À, xin lỗi." Nero sửa. "Cánh tay phải của ta, Garius và cánh tay trái của ta, Vincius. Đó là cách gọi La Mã từ tên gốc Batavi của chúng, mấy cái tên loằng ngoằng mà ta chẳng tài nào phát âm. Thường thì ta gọi chúng là Vince và Gary. Chào đi nào."

Vince và Gary trừng mắt với ta.

"Chúng có hình xăm rằn." Ta nhận xét. "Giống mấy nhóc đầu đường xó chợ mà người cử tới tấn công ta."

Nero nhún vai. "Ta có nhiều tay chân ong ve. Cade và Mikey chỉ là tép. Nhiệm vụ của chúng là vận động cơ thể một chút và chào đón người đến thành phố của ta."

"Thành phố của người." Ta cảm thấy như Nero chuẩn bị tuyên bố chủ quyền toàn bộ vùng lãnh thổ đáng lẽ là của ta. "Và hai kẻ này... chúng rõ ràng là người Garmanus thời cổ đúng chứ? Làm thế nào?"

Nero phát ra âm thanh như tiếng chế nhạo từ mũi. Ta quên mất là ta ghét điệu cười của hắn đến mức nào.

"Chúa tể Apollo, làm ơn." Hắn nói. "Từ trước khi Gaea sử dụng Cửa Tử, các linh hồn vẫn thoát ra được từ Erebos. Rất đơn giản và thuận tiện để một vị thần-hoàng đế như ta gọi thuộc hạ quay về."

"Một vị thần-hoàng đế?" Ta gào lên. "Ta thấy người giống một phé hoàng đế hoang tưởng hơn."

Nero nhướn mày. "Điều gì khiến người là một vị thần hả, Apollo... hời mà người còn là thần ấy? Không phải quyền lực của người, cách người thống trị và dẫn dắt những kẻ tin tưởng người sao? Ta cũng không khác." Hắn liếc sang trái. "Vince, ngã lên giáo của người."

Không một chút đắn đo, Vince cầm cán giáo xuống đất, hướng mũi giáo về mạn sườn.

"Thôi." Nero nói. "Ta đổi ý rồi."

Vince không hề tỏ ra nhẹ nhõm, thực ra là còn có vẻ thất vọng. Hắn thu giáo về.

Nero cười với ta. "Thấy không? Ta nắm mọi quyền hành với những kẻ tôn sùng ta. Như mọi vị thần."

Ta cảm thấy như đang phải nuốt chửng viên nang chứa ấu trùng. "Đám người Germanus luôn luôn điên rồ, giống như người."

Nero ôm ngực. "Ta tổn thương đấy! Những anh bạn man rợ này là những thuộc hạ vĩnh viễn trung thành của triều đại Julia! Và đương nhiên, chúng đều là hậu duệ của người, chúa tể Apollo."

Ta đâu cần hẳn nhắc. Ta luôn vô cùng tự hào về con trai ta, Octavian, người sau này lấy hiệu là Caesar Augustus. Sau khi con ta qua đời, hậu duệ của nó càng ngày càng kiêu căng (ta quy cho đó là DNA lỗi từ người trần, chúng chắc chắn không thừa hưởng điều đó từ ta.) Nero là người cuối cùng của nhánh Julia. Ta không rơi lấy một giọt nước mắt khi hắn chết. Giờ thì hắn ở đây, kịch cỡm và nhiều chuyện hơn bao giờ hết.

Meg đứng sát ta. "Người... người muốn gì, Nero?"

Cô nhóc nói với vẻ bình tĩnh đáng ngưỡng mộ trước gã đàn ông đã giết bố mình. Ta cảm kích sự mạnh mẽ của cô. Ta cảm thấy nhận được hy vọng khi có một kiếm sĩ tài ba và một quái vật Đào tham ăn bên cạnh. Dù thế, ta vẫn không ưa nổi tình thế bất lợi của chúng ta với hai tên Germanus.

Mắt Nero loé lên. "Đi thẳng vào vấn đề chính. Meg, ta luôn thích con ở điểm đó. Thật sự, đơn giản thôi. Con và Apollo sẽ mở cánh cửa vào

Dodona. Sau đó, 6 kẻ kia" - hấn chỉ vào các tù nhân bị trói trên cọc - "sẽ được thả."

Ta lắc đầu. "Người sẽ phá hoại Rừng Thiêng, và giết hết bọn ta."

Hoàng đế quát lên dữ tợn. "Không, trừ khi ta bắt buộc phải làm vậy. Ta là một vị thần-hoàng đế biết điều, Apollo! Ta thà kiểm soát Rừng Thiêng, nếu có thể, chứ ta sẽ không bao giờ cho phép người dùng nó. Người đã có cơ hội nắm trong tay các Nhà Tiên Tri. Người đã thất bại thê thảm. Giờ đó là phận sự của ta. Ta... và các đồng minh."

"Hai hoàng đế nữa." Ta nói. "Chúng là ai?"

Nero nhún vai. "Những người La Mã đàng hoàng - những người đàn ông thực thụ, như ta, có đủ sức mạnh và lí trí để làm những việc nên làm."

Ta chỉ còn biết nhìn hấn. "Sự thực là người chẳng rút ra được tí ti kinh nghiệm và bài học nào từ triều đại cũ của người."

"Ồ, nhưng sự thực là ta có học cơ! Ta có hàng thế kỉ để suy nghĩ, lên kế hoạch và chuẩn bị. Người có biết là làm một vị thần-hoàng đế nhằm chán đến mức nào không, kiểu nửa sống nửa chết ấy? Thời kì cách đây khoảng 300 năm, thời Trung Cổ, ta gần như chìm vào quên lãng. Ta chẳng là gì hơn một ảo ảnh! Tạ ơn các vị thần là có thời Phục Hưng, khi những điều vĩ đại khi xưa được nhớ tới. Rồi đến internet. Ôi, các vị thần, ta yêu internet! Giờ ta không thể hoàn toàn biến mất nữa. Ta bắt tử trên Wikipedia!"

Ta giật mình. Ta đảm bảo là Nero điên rồi. Trên Wikipedia luôn tồn tại những thứ sai sự thật về ta.

Hấn xoa tay vào nhau. "Được, được. Người nghĩ là thần kinh ta có vấn đề. Ta có thể giải thích kế hoạch của ta và chứng minh nó, nhưng hôm nay ta có nhiều công việc cần hoàn thành. Ta cần người và Meg mở cánh cổng

kia. Nó chống lại những cố gắng của ta, nhưng các người có thể cùng nhau thực hiện được. Apollo, người có kết nối với các Nhà Tiên Tri. Meg thì có thể giải quyết mấy cái câu. Nào, làm ngay đi. Cứ tự nhiên và ta xin cảm ơn trước."

"Bọn ta thà chết." Ta nói. "Đúng không, Meg?"

Không có tiếng trả lời.

Ta nhìn sang. Dòng nước bạc lấp lánh trên má Meg. Lúc đầu ta tưởng là kim cương giả đang chảy. Rồi ta phát hiện ra là cô nhóc đang khóc

"Meg?"

Nero chấp tay như đang cầu nguyện. "Ồi chà. Hình như ở đây đang có một hiểu lầm nho nhỏ. Biết gì không Apollo, Meg dẫn người đến đây, vì ta yêu cầu con bé làm thế. Làm tốt lắm, cô gái đáng yêu của ta."

Meg lau mặt. "Tôi... tôi không định..."

Tim ta co lại chỉ còn bằng một viên sỏi. "Meg, không. Ta không tin..."

Ta đưa tay về phía cô nhóc. Đào găm lên và chen vào giữa bọn ta. Ta nhận ra kapos này không ở đây để bảo vệ chúng ta khỏi Nero. Nó bảo vệ Meg khỏi ta.

"Meg?" Ta nói. "Kẻ này đã giết bố nhóc! Hắn là tên sát nhân!"

Cô nhóc cúi gằm mặt xuống đất. Khi cất tiếng, giọng cô nhóc còn buồn thảm hơn cả lúc ta hát trong tổ kiến. "Bạo Chúa giết bố tôi. Nhưng đây là Nero. Ông... ông ấy là cha nuôi của tôi."

Ta không hiểu hết được lời cô nhóc, cho đến khi Nero dang rộng hai cánh tay.

"Đúng thế, con yêu." Hãn nói. "Và con đã làm rất tốt. Lại đây với cha nào."

SĂM TRUYỀN BÍ ẨN

Rick Riordan

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Ta từng bị đem ra cá cược.

Các kí ức ồ ạt tràn về như một cơn thủy triều đau đớn. Một lần, bạn gái cũ Cyrene qua lại với Ares để trả thù ta. Một lần khác, Artemis đã bắn vào háng ta chỉ vì ta tán tỉnh Thọ Săn của em ấy. Năm 1982, Alexander Fleming không hề khen hay cảm ơn ta lấy một câu dù ta đã gợi ý cho cậu ta phát hiện ra penicillin. Ý ta là, ouch, nó thật chua chát.

Nhưng ta không thể nhớ đã có bất kì ai mà làm ta cảm thấy sai trái như Meg. Ít nhất kể từ Irving Berlin. "Ban nhạc Ragtime của Alexander?" Ta nhớ đã nói với cậu ta. "Người sẽ không bao giờ nổi tiếng với một bài hát cũ rích và sướt mướt như thế!"

"Meg, chúng ta là bạn." Giọng ta giận dữ. "Sao nhóc có thể làm thế với ta?"

Meg cúi gằm mặt nhìn xuống đôi giày thể thao đỏ trên chân - đôi giày mang màu-nguyên-thủy của kẻ phản bội. "Tôi đã cố nói với anh, để cảnh báo."

"Con bé có trái tim ấm áp." Nero cười. "Nhưng, Apollo, người và Meg làm bạn chỉ trong vài ngày, chỉ bởi vì ta bảo Meg làm bạn với người. Còn ta đã làm cha nuôi, người bảo vệ và người chăm sóc Meg nhiều năm rồi. Con bé là thành viên của hoàng tộc."

Ta nhìn chăm chăm vào cô gái đường phố bơ vơ yêu dấu của ta. Phải, bằng cách nào đó, suốt một tuần đã qua ta đã yêu quý cô nhóc. Ta không

thể tưởng tượng cô nhóc là bất cứ thứ gì liên quan đến hoàng đế - dứt khoát không phải một trong đám tùy tùng của Nero.

"Ta đã liều mạng vì nhóc." Ta nói trong kinh ngạc. "Điều ấy thực sự mang ý nghĩa gì đó, vì ta có thể chết!"

Nero vỗ tay lịch sự. "Chúng ta đều rất ấn tượng, Apollo. Bây giờ, người hãy mở cổng đi. Chúng đã thách thức ta quá lâu rồi."

Ta cố ném cho Meg một cái nhìn giận dữ, nhưng trái tim ta không thể. Ta quá đau đớn và tổn thương. Thần thánh chúng ta không thích bị tổn thương. Hơn nữa, Meg thậm chí còn không nhìn ta.

Trong bàng hoàng, ta quay lại chỗ cánh cổng sồi. Những gì ta thấy giờ là thân cây nóng chảy đã bị phá huỷ vì các nỗ lực trước đây của Nero - chuỗi sọc hình dây xích, nốt cháy, vết thương vì lưỡi rìu, thậm chí cả lỗ đạn. Tất cả chúng vừa đủ tạo nên sự chế nhạo ngạo nghễ trên vỏ cây thánh thần. Chỗ bị phá huỷ kinh khủng nhất là vết hằn hình bàn tay sâu cỡ 1 inch, nơi mà gỗ sủi tăm và tróc ra từng mảng. Ta liếc nhanh thần mạch nước bất tỉnh Paulie, bị treo lên và giữ chặt với năm á thần.

"Nero, người đã làm gì?"

"Ồ, một số thứ thôi! Bọn ta tìm ra đường vào sảnh lớn vài tuần trước. Mê Cung có lối vào tổ Myrmekes rất tiện lợi. Nhưng đi qua những cánh cổng này..."

"Người ép thần mạch nước phải giúp người ư?" Ta phải kiềm chế bản thân để khỏi ném cái chuông gió vào tên hoàng đế. "Người dùng các tinh linh tự nhiên để phá huỷ tự nhiên? Meg, làm sao nhóc có thể chịu đựng và tha thứ cho hành động này?"

Đào gầm gừ. Trong một giây ta đã có cảm giác tinh linh hạt đồng tình với ta. Biểu cảm của Meg như đã đóng đinh lên cánh cổng. Cô nhóc nhìn

chăm chăm vào những mẫu xương la liệt trên mảnh đất.

"Đến ngay đi," Nero nói. "Meg biết là những tinh linh tự nhiên có cả tốt và xấu. Lão thần mạch nước này thật phiền phức. Ông ta không ngừng yêu cầu bọn ta hoàn thành bản khảo sát. Hơn nữa, ông ta cũng không nên liêu lĩnh đi quá xa khỏi nguồn sức mạnh của mình. Bắt ông ta khá là dễ dàng. Hơi nước của ông ta, người thấy đấy, dù thế nào cũng không có tác dụng lắm."

"Và năm á thần?" Ta hỏi. "Người cũng đã 'sử dụng' họ?"

"Đương nhiên, ta đã không định dụ chúng đến đây, nhưng mỗi lần bọn ta tấn công cánh cổng, khu rừng lại bắt đầu gào khóc. Ta nghĩ là nó hét lên cầu cứu, và lũ á thần không thể cưỡng lại." Hăn chỉ vào Cecil Markowitz. "Hai đứa gần đây nhất là các con của người, Austin và Kayla, đúng chứ? Chúng đến sau khi bọn ta bắt Paulie phải hấp mấy cái cây. Ta đoán là khu rừng khá căng thẳng vì nỗ lực này. Bọn ta có hai á thần cho một lần cố gắng!"

Ta mất kiểm soát. Ta phát ra một tiếng rít từ yết hầu và lao vào tên hoàng đế, muốn vặn cái đầu lông lá của hăn ra khỏi cổ. Tên Germani đáng lẽ đã có thể giết ta trước khi ta kịp làm việc đó, nhưng ta cứu rỗi được sự sỉ nhục đó. Ta vấp phải một khúc xương chậu và ngã lộn vòng.

"Apollo!" Meg chạy lại chỗ ta.

Ta lăn mình và đá vào cô nhóc như một đứa trẻ ngớ ngẩn. "Ta không cần nhóc giúp! Nhóc không hiểu mình đang bảo vệ ai à? Hăn là một con quái vật! Hăn là tên hoàng đế đã..."

"Đừng nói nữa," Nero cảnh cáo. "Nếu người nói 'đã làm trò lừa đảo vớ vẩn khi Rome đang cháy' thì Vince và Gary sẽ lột da người để làm áo giáp đấy. Ta biết ta đã làm những gì, Apollo, bọn ta không lừa đảo gì cả. Và ta không gây nên đại hoạ thành Rome."

Ta vật lộn với đôi chân của chính mình. "Nhưng người hưởng lợi từ nó."

Đối mặt với Nero, ta nhớ lại đến từng chi tiết tất cả những thói quen và cách cai trị phô trương, kịch cớm của hắn. Sự ngông cuồng và tàn bạo của hắn làm ta, tổ tiên của hắn phát xấu hành xấu hổ. Nero là kiểu họ hàng mà các người không bao giờ muốn mời tới bữa tối ở lễ hội Lupercalia.

"Meg" ta nói "cha nuôi của nhóc trở mắt nhìn 70% thành Rome bị phá huỷ. Hàng chục nghìn người chết."

"Ta cách đó ba mươi dặm, ở Antium!" Nero càu nhàu. "Ta đã khẩn cấp quay lại thành và đích thân chỉ huy một đội cứu hoả!"

"Chỉ khi ngọn lửa đe dọa đến cung điện của người."

Nero đảo mắt. "Ta không kịp vì ta chỉ có đủ thời gian để cứu những toà nhà quan trọng nhất!"

Meg khum hai tay bịt tai lại. "Làm ơn đừng tranh cãi nữa."

"Sau đại hoả hoạn," ta nói với cô nhóc. "Thay vì xây dựng lại những ngôi nhà trên đồi Palatine, Nero san bằng vùng lân cận và xây nên một cung điện mới, Domus Aurea."

Một tia mơ mộng thoáng trên gương mặt Nero. "À, phải... Hoàng kim điện. Nó rất đẹp đấy, Meg! Ta có hồ riêng, ba trăm phòng, bích hoạ mạ vàng, khám ngọc trai và kim cương... Ta đã thực sự được sống!"

"Người có đủ táo tợn để đặt bức tượng đồng thiếc cao cả trăm feet trên bãi cỏ trước điện!" Ta nói. "Bức tượng chính bản thân người như Sol-Apollo, vị thần mặt trời. Nói cách khác, người tự nhận là ta."

"Quả thực," Nero đồng ý. "Thậm chí sau khi ta chết, bức tượng vẫn sống mãi. Nó đã nổi tiếng, Colossus Neronis! Người ta đã chuyển nó đến giảng đường của những nhà tranh luận, và tất cả mọi người bắt đầu gọi giảng đường đó theo tên bức tượng, Colosseum." Nero ưỡn ngực. "Phải... bức tượng ấy là sự lựa chọn hoàn hảo."

Giọng của hắn còn nham hiểm hơn bình thường.

"Người đang nói về cái gì vậy?" Ta gặng hỏi.

"Hmm? Ồ, không gì cả." Hắn xem đồng hồ... đồng hồ Rolex màu hoa và vàng kim. "Điểm chính là, ta có phong cách! Mọi người yêu ta!"

Ta lắc đầu. "Họ tránh xa người. Nhân dân thành Rome đều biết chắc rằng người gây ra trận đại hỏa hoạn, nên người đã đưa người Cơ Đốc ra gánh tội."

Ta nhận ra rằng cuộc tranh cãi này là vô nghĩa. Nếu Meg đã nhất quyết trốn tránh sự thật suốt thời gian qua, ta ngờ rằng bây giờ ta chẳng thể nào thay đổi được suy nghĩ của cô nhóc. Nhưng có lẽ ta có thể đánh trống lảng đủ lâu để chờ viện binh tới. Ta ước gì ta có viện binh.

Nero tùy tiện vẫy tay. "Nhưng Cơ Đốc là bọn khủng bố, người thấy mà. Có lẽ chúng không gây ra vụ cháy, nhưng chúng tại nên đủ loại rắc rối khác. Ta là người nhận ra điều đó trước tiên!"

"Hắn đem họ làm mồi cho sư tử." Ta nói với Meg. "Hắn thiêu họ như những ngọn đuốc sống, và hắn cũng sẽ thiêu sáu người kia như thế."

Mặt Meg tái xanh. Cô nhóc liếc nhìn sáu tù nhân bất tỉnh trên cọc trói. "Nero, cha sẽ không..."

"Chúng sẽ được thả." Nero hứa hẹn. "Miễn là Apollo chịu hợp tác."

"Meg, nhóc không thể tin hẳn." Ta nói. "Lần cuối cùng hẳn làm thế, người Cơ Đốc đã bị treo lên khắp sân sau và bị thiêu để thắp sáng cho bữa tiệc của hẳn. Ta đã ở đó. Ta vẫn còn nhớ rõ những tiếng gào thét thảm thiết."

Meg giữ chặt lấy bụng.

"Con yêu, đừng tin câu chuyện đó!" Nero nói. "Chỉ là câu chuyện của bọn truyền giáo được chiêu mộ bởi những kẻ thù của ta."

Mặt Meg giờ trông như thần mạch nước Paulie. "Nero, cha đã không hề nhắc đến chuyện biến họ thành những ngọn đuốc sống."

"Chúng sẽ không bị thiêu." Hẳn nói, kéo căng giọng nói như cố làm nó mềm mại hơn. "Mọi chuyện sẽ không đến mức đấy. Bạo Chúa sẽ không phải ra tay."

"Nhóc thấy chưa, Meg?" Ta chỉ tay về phía tên hoàng đế. "Mọi chuyện sẽ không bao giờ tốt đẹp nếu ai đó nói về mình dưới ngôi thứ ba. Zeus từng suốt ngày quát mắng ta như thế."

Vince và Gary bước lại gần. Những đốt ngón tay trắng bệch trên giáo.

"Người nên cẩn thận." Nero cảnh báo. "Những người bạn Germani của ta rất nhạy cảm với những lời lăng mạ người Hoàng tộc. Và bây giờ, kế hoạch đang cần gấp rút hoàn thành, nhiều như ta yêu chính mình vậy." Hẳn xem đồng hồ lần nữa. "Các người sẽ mở cánh cổng. Sau đó Meg sẽ xem xem mấy cái cây có thể giải thích tương lai không. Nếu có, tuyệt vời! Nếu không... ồ, thì cứ đốt đi là được."

"Meg" ta nói. "Hẳn ta là kẻ điên."

Dưới chân cô nhóc, Đào huyết lên che chở.

Cầm cô nhóc run run. "Nero quan tâm đến tôi, Apollo. Ông ấy cho tôi một mái nhà. Ông ấy dạy tôi cách chiến đấu."

"Nhóc nói là hăn đã giết bố nhóc!"

"Không!" Cô nhóc lắc đầu cương quyết. Một tia kinh hoàng thoáng qua đôi mắt. "Không, tôi không nói thế. Bạo Chúa mới là kẻ giết bố tôi."

"Nhưng..."

Nero khịt mũi. "Ồ, Apollo... người mới chỉ hiểu được một tí tẹo vấn đề. Bố của Meg quá yếu đuối. Con bé thậm chí còn chẳng nhớ mặt ông ta. Ông ta không thể bảo vệ con bé. Ta đã nuôi lớn con bé. Ta giữ cho nó được sống sót."

Tim ta nặng trĩu. Ta không hiểu được hết những điều Meg đã trải qua, hay những gì cô nhóc đang cảm thấy lúc này, nhưng ta biết Nero. Ta thấy hăn đã dễ dàng xuyên tạc sự thật để lừa gạt hiểu biết về cuộc đời của một đứa trẻ đang sợ hãi - một cô gái nhỏ hoàn toàn cô đơn, ao ước được an toàn và chấp nhận sau cái chết bố mình, dù cho là từ kẻ đã sát hại bố cô. "Meg... ta rất tiếc."

Một giọt nước mắt nữa lăn trên má Meg.

"Con bé không cần sự thương hại." Giọng Nero trở nên cứng rắn như đồng thiếc. "Giờ, con yêu, nếu con có lòng tốt, thì hãy mở cánh cổng đi thôi. Nếu Apollo phản đối, thì cứ nhắc là giờ vị thần này buộc phải nghe theo lời con."

Meg nuốt khan. "Apollo, đừng khiến mọi chuyện khó khăn hơn nữa. Làm ơn... giúp tôi mở cánh cổng đi mà."

Ta lắc đầu. "Không còn lựa chọn nào nữa ư?"

"Vậy thì tôi... tôi ra lệnh cho anh. Giúp tôi. Ngay bây giờ."

Mọi người ơi, cho em tham khảo ý kiến tí. Mấy bác thấy Meg với Nero xưng hô cha - con hay bố - con thì hợp hơn? Với cả Domus Aurea còn gọi là House of Gold, cái House of Gold ấy tiếng Việt để như nào cho sang? Em đang để là Hoàng kim điện mà nó kiểu hơi bị khựa khựa, phân vân cả Lâu đài hoàng kim nữa .-. Mọi người cho em xin ý kiến nhé.

Yêu thương

SĂM TRUYỀN BÍ ẨN

Rick Riordan

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Chương 31

Quyết tâm của Meg có thể dao động, nhưng Đào thì không.

Khi ta còn đang lưỡng lự với mệnh lệnh của Meg, tinh linh hạt nhe răng nanh và rít lên, "Đào," như thể đây là một kỹ thuật tra tấn mới.

"Được," ta nói với Meg. Giọng ta trở nên đặng ngắt. Sự thật là, ta không có lựa chọn nào khác. Ta có thể cảm nhận mệnh lệnh của Meg lún sâu vào từng cơ bắp, thúc ép ta phải làm theo.

Ta đối mặt với cây sồi bị nung cháy và đặt tay lên thân cây. Ta không cảm nhận được sức mạnh tiên tri bên trong. Ta không nghe thấy những giọng nói... chỉ có sự yên lặng ngoan cường. Lời nhắn duy nhất mà cây cối để lại dường như là: ĐI KHỎI ĐÂY.

"Nếu chúng ta làm thế," ta nói với Meg. "Nero sẽ huỷ diệt cánh rừng."

"Sẽ không."

"Có đấy. Hẳn không thể kiểm soát Dodona. Sức mạnh của nó quá cổ xưa. Và hẳn sẽ không để ai khác kiểm soát nó."

Meg đặt tay lên cây, chỗ thấp hơn ta một chút. "Tập trung. Mở chúng ra. Làm ơn. Anh không muốn làm Bạo Chúa nổi giận đâu."

Giọng Meg thật thấp - một lần nữa nói về Bạo Chúa như một kẻ ta chưa từng gặp, một ông ba bị núp dưới gầm giường, chứ không phải là gã

đàn ông mặc vest tím đứng cách bọn ta vào feet.

Ta không thể từ chối mệnh lệnh của Meg, nhưng có lẽ ta nên phản kháng mãnh liệt hơn. Meg có thể chùn bước nếu bị ta nói trúng tim đen. Nhưng sau đó Nero hoặc Đào hoặc bọn Germani sẽ giết ta mất. Ta sẽ thú nhận với các người: ta sợ chết. Sợ một cách dửng dưng, cao thượng và đẹp trai, đúng thế. Tuy nhiên dù sao thì vẫn là sợ.

Ta nhắm mắt. Ta cảm nhận được sự kháng cự không nguôi của cây cối, sự ngờ vực của chúng với người ngoài. Ta biết rằng nếu ta cưỡng ép mở những cánh cổng, khu rừng sẽ bị tàn phá. Lúc này ta chạm vào với tất cả nghị lực và tìm kiếm lời tiên tri, kéo nó lại phía ta.

Ta nghĩ về Rhea, Nữ Hoàng của các Titan, người đã trồng khu rừng này. Dù là một đứa con của Gaea và Ouranos, dù đã cưới Vua ăn thịt người Kronos, Rhea vẫn trau dồi trí tuệ và lòng tốt. Bà đã sinh ra một nòi giống thánh thần mới và tốt hơn. (Ta đang nói về bản thân ta nữa.) Người đại diện cho điều tuyệt vời nhất của thời kỳ xa xưa.

Đúng, bà đã rút khỏi thế giới và mở một xưởng gốm ở Woodstock, nhưng bà vẫn quan tâm đến Dodona. Nữ thần gửi ta đến đây để mở khu rừng, để chia sẻ sức mạnh của nó. Bà không phải kiểu thần thánh để ý đến những cánh cổng đóng hay biển báo CẤM XÂM PHẠM. Ta ngâm nga khe khẽ, "Đất Đây Là Đất Của Người."

Vỏ cây ấm lên dưới những đốt ngón tay ta. Trễ cây run lên.

Ta liếc nhìn Meg. Cô nhóc đang tập trung cao độ, dựa sát vào thân cây như đang cố đẩy chúng ra. Mọi thứ thuộc về cô nhóc đều thật thân thuộc: quả đầu úp nồi chuột gặm, kính mắt mèo lấp lánh, cái mũi sục sục và móng tay nham nhở và mùi bánh táo thoang thoảng.

Nhưng ta không biết tí gì về cô nhóc cả: con gái nuôi của Nero bất tử điên loạn. Một thành viên của Hoàng Tộc. Những điều ấy có ý nghĩa gì? Ta

tưởng tượng ra Brady Bunch trong những bộ toga màu tím, xếp hàng ở cầu thang lồng cho gia đình cùng Nero trên mông bộ đồng phục hầu gái của Alice. Sở hữu trí tưởng tượng phong phú là một lời nguyền khủng khiếp.

Không may cho khu rừng, Meg đồng thời là con gái của Demeter. Cây cối trả lời lại quyền năng của cô nhóc. Hai cây sồi sinh đôi chấn động. Thân chúng bắt đầu dịch chuyển. Ta muốn dừng lại nhưng đã vào đà. Khu rừng giờ như thể bị hút vào sức mạnh của ta. Tay ta mắc kẹt với cây. Cánh cổng mở rộng hơn, sức mạnh lan ra trên cánh tay ta. Trong một khoảnh khắc đáng sợ, ta nghĩ cây cối có thể chuyển động mãi, và xé toạc ta ra thành nhiều mảnh. Rồi chúng dừng lại. Rễ cây ổn định. Vỏ cây nguội đi và tách khỏi ta.

Ta ngã ra sau, kiệt quệ. Meg đứng nguyên chỗ cũ, sững sờ trước con đường mới mở.

Ở phía bên kia... goao, nhiều cây hơn. Dù đang là mùa đông lạnh giá, những cây sồi non vẫn vươn cao và xanh ngắt, mọc lên thành những vòng tròn đồng tâm quanh một cây mẫu hơi lớn hơn ở trung tâm. Rải rác trên mặt đất là những quả sồi sáng rực dưới ánh nắng nhàn nhạt màu hổ phách. Xung quanh khu rừng là bức tường bảo vệ bằng cây còn ghê gớm hơn ngoài sảnh chính. Phía trên, một mái vòm bằng cành cây đan chặt canh giữ cho nơi này khỏi kẻ xâm phạm từ trên không.

Trước khi ta kịp ngăn cản, Meg bước qua ngưỡng cửa. Những giọng nói bùng nổ. Tưởng tượng bốn mươi khẩu súng bắn đinh nã vào đầu người từ mọi hướng trong cùng một lúc. Từ ngữ làm nhảm nhưng chúng giáng thẳng vào sự minh mẫn của ta, đòi hỏi sự chú ý. Ta bịt tai lại. Những giọng nói trở nên lớn hơn và dai dẳng hơn. Đào điên cuồng cào vào đất, cố gắng chôn kín cái đầu. Vince và Gary quẩn quại trên mặt đất. Năm á thần bất tỉnh giẫy dụa và rên rỉ trên cọc trời.

Nero loạng choạng, tay hấn giơ lên như muốn ngăn luồng sáng mãnh liệt nào đó. "Meg, khống chế những giọng nói! Làm ngay đi!"

Meg có vẻ không bị tiếng ồn làm tổn thương, nhưng cô nhóc trông rất hoang mang. "Chúng đang nói gì đó..."

Cô nhóc khờ tay trong không khí, kéo ra một lực vô hình như để gỡ rời sự ồn ã. "Chúng đang kích động. Con không thể-đợi đã..."

Đột nhiên những giọng nói vụt tắt, như thể đã nhận ra điều gì.

Meg quay lại nhìn Nero, đôi mắt mở lớn. "Đúng rồi. Chúng bảo con là cha định đốt chúng."

Hai tên Germani rên rỉ, nửa tỉnh nửa mê trên mặt đất. Nero phục hồi nhanh hơn. Hấn giơ một ngón tay, quở trách, chỉ dẫn. "Nghe ta này, Meg. Ta mong rằng khu rừng hữu ích, nhưng rõ ràng, nó đứt gãy và hoang loạn. Con không thể tin lời nó nói. Nó chỉ là cái loa của nữ hoàng Titan già khú đế. Khu rừng phải bị san bằng. Đó là cách duy nhất, Meg. Con hiểu điều ấy mà, đúng không?"

Hấn đá vào lưng Gary và cướp cái túi của tên hộ vệ tùy thân. Sau đó, Nero đứng dậy, đắc thắng cầm một hộp diêm.

"Sau ngọn lửa, chúng ta sẽ gây dựng lại tất cả." Hấn nói. "Như thế thật huy hoàng biết bao!"

Meg nhìn chăm chăm vào hấn như thể lần đầu trông thấy cái cổ lông lá khủng khiếp của hấn. "Cha đang nói về c...cái gì vậy?"

"Hấn định đốt cháy và san bằng Long Island," ta nói. "Sau đó hấn sẽ biến nó thành lãnh địa riêng, giống như những gì hấn đã làm với Rome."

Nero cười trong bức tức. "Long Island là một đồng lộn xộn! Sẽ không ai nhớ đến nó. Khu liên hợp hoàng gia mới của ta sẽ trải dài từ Manhattan tới Montauk-cung điện tuyệt vời nhất từng được xây dựng. Chúng ta sẽ có sông và hồ riêng, một trăm dặm bờ biển tư nhân, vườn đủ rộng cho cả mã bưu điện của nó. Ta sẽ xây cho mỗi thành viên hoàng tộc một toà nhà chọc trời. Ôi, Meg, hãy hình dung đến những bữa tiệc chúng ta sẽ tổ chức ở Tân Domus Aurea!"

Sự thật là một thứ nặng trĩu. Đầu gối Meg chùng xuống.

"Cha không thể." Giọng cô nhóc run rẩy. "Cây cối-con là con gái của Demeter."

"Con là con gái của ta." Nero chỉnh lại. "Và ta quan tâm sâu sắc đến con. Đó là lý do tại sao con cần lại đây với ta. Nhanh nào!"

Hắn đặt một que diêm lên bề mặt bắt mắt của hộp. "Ngay khi ta thắp sáng que diêm này, những người duốc của chúng ta sẽ được gửi đến cơn sóng lửa ở cánh rừng ngay kia. Không gì có thể ngăn nó lại. Khu rừng di tích sẽ bị thiêu trụi.

"Đừng mà!" Meg khóc.

"Đến đây nào, con yêu." Sự khắc nghiệt của Nero cứng rắn hơn bao giờ hết. "Apollo không còn giá trị lợi dụng nữa rồi. Con không muốn đánh thức Bạo Cjuas đâu nhỉ?"

Hắn đốt que diêm và bước lại gần cọc trói gần nhất, chỗ con trai Austin của ta.

Mình đã đổi bố-con thành cha-con rồi nhé. Còn mấy chỗ bố nuôi ở chương trước xa xa nào đấy thì đang tìm nhé .-.

Nếu như mà không thấy có thay đổi thì xoá truyện đi tải lại là được
nhé.

Yêu thương

SĂM TRUYỀN BÍ ẨN

Rick Riordan

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Ôi, phần này thật khó để kể.

Ta là một người kể chuyện bẩm sinh. Ta có bản năng không thể sai được về những câu chuyện. Ta muốn thuật lại những gì đáng lẽ nên xảy ra: cái cách ta đã nhào về phía trước và hét, "Không...", lăn tròn như một diễn viên uốn dẻo, đâm liên tiếp như một trận đấu hào quang, rồi di chuyển một chuỗi bước chân Thiếu lâm với tốc độ ánh sáng, làm nứt đầu Nero và đá bay cận vệ của hắn trước khi chúng kịp nhận ra sự việc.

Ồ, phải. Đáng lẽ mọi thứ đã hoàn hảo.

Chao ôi, và sự thật chế ngự ta.

Nguyên rủa người, sự thật!

Thực ra, ta đã lặp bặp một đoạn kiểu như: "Khô-ông, đừ-ừng!" Ta đáng lẽ có thể vẫy chiếc khăn tay Brazil với hi vọng phép thuật sẽ huỷ diệt kẻ thù của ta.

Người anh hùng chân chính của ta là Đào. Tinh linh hạt có lẽ đã cảm nhận được cảm xúc thực thụ của Meg, hoặc có lẽ nó chỉ không thích đốt rùng. Nó lao âm âm trong không khí, gào thét đầy thù địch. (Ta đoán thế.) "Đào!" Nó đáp xuống cánh tay của Nèo, nhai luôn que diêm đang cháy trên bàn tay tên hoàng đế, và rơi xuống vài feet phía xa, chà xát lưỡi và kêu khóc, "Nóng! Nóng!" (Ta cho rằng cái đấy nghĩa là 'nóng' trong ngôn ngữ riêng của trái cây sắp rụng.)

Quang cảnh có vẻ khá thú vị, trừ việc bọn Germani đã phục hồi lại, năm á thần và một linh hồn mạch nước vẫn đang bị treo trên trụ cao dễ cháy, và Nero vẫn còn cả một hộp diêm.

Hoàng đế nhìn chăm chăm vào bàn tay trống không của hắn. "Meg...?" Giọng nói lạnh như băng. "Việc này nghĩa là sao?"

"Đ-đào, lại đây!" Giọng Meg như sắp vỡ ra vì sợ hãi.

Tinh linh hạt nhảy vọt về cạnh cô nhóc. Nó rít lên với ta, Nero và bọn Germani.

Hơi thở của Meg run rẩy, thể hiện rõ ràng sự căng thẳng của cô nhóc. "Nero...Đào đúng đấy. Cha... cha không thể thiêu sống họ."

Nero thở dài. Hắn nhìn hai cận vệ tìm kiếm ủng hộ tinh thần, nhưng bọn Germani vẫn đang ngơ ngẩn. Chúng tự đánh vào một bên đầu như đang muốn cho nước ra khỏi tai.

"Meg," tên hoàng đế nói, "Ta đang rất cố gắng để giữ Bạo Chúa trong lồng. Tại sao con không giúp ta? Ta biết con là một cô gái tốt. Ta sẽ chẳng để con lang thang một mình quanh Manhattan, nghịch ngợm trên đường phố nếu như ta không biết con có thể chăm sóc cho bản thân mình. Nhưng mềm yếu với kẻ thù của con không phải là hành động tốt. Con là con gái nuôi của ta. Bất cứ á thần nào cũng sẽ giết con trước khi con kịp ngắc ngứ câu gì."

"Meg, không đúng!" Ta nói. "Nhóc đã thấy Trại Con Lai mà."

Cô nhóc khó khăn nhìn ta. "Cho... cho dù là thế..." cô chuyển sang Nero. "Cha nói con không bao giờ được hạ thấp bản thân mình với kẻ thù."

"Không, thật thế." Tông giọng của Nero trở nên khô khan như dây thừng phơi nắng. "Chúng ta giỏi hơn. Chúng ta mạnh hơn. Chúng ta sẽ xây

dựng một thế giới mới huy hoàng. Nhưng những cái cây ngu ngốc kia lại ngáng đường chúng ta, Meg. Giống như bất kì ngọn cỏ dại nào xâm chiếm đất đai, chúng phải bị đốt sạch. Điều duy nhất có thể thực hiện việc đó là một trận đại hoả hoạn đích thực - những ngọn lửa được nuôi dưỡng bằng máu. Chúng ta sẽ làm cùng nhau, và không liên quan gì với Bạo Chúa, nhé?"

Cuối cùng, trong đầu ta, có thứ gì đó được nhấp vào. Ta nhớ cách cha ta trừng phạt ta hàng thế kỉ trước, khi ta còn là một vị thần trẻ đang học tập luật lệ của Olympus. Zeus đã từng nói, 'Đừng đứng sai vị trí trên tia chớp của ta, nhóc.'

Như thế tia chớp có suy nghĩ riêng của nó... như thế Zeus không có tí ti liên quan gì đến hình phạt áp dụng lên ta.

'Đừng trách ta,' giọng ông đầy hàm ý. 'Chính tia chớp thiêu đốt mọi phân tử trên cơ thể con.' Nhiều năm sau đó, khi ta giết những Cyclope tạo ra tia chớp của Zeus, đó không phải một quyết định vội vàng. Ta vẫn luôn luôn căm ghét tia chớp. Như thế dễ hơn nhiều so với việc căm ghét cha ta.

Nero có vẻ cũng như vậy khi hăn nhắc đến chính mình dưới danh nghĩa Bạo Chúa. Hăn nói với sự tức giận và xấu xa như thể chúng đã vượt khỏi tầm kiểm soát của hăn. Nếu hăn nổi cơn thịnh nộ... ừm sau đó, hăn sẽ buộc Meg phải chịu trách nhiệm.

Nhận ra điều này làm ta phát ốm. Meg đã được dạy dỗ phải tôn kính người cha nuôi Nero tốt bụng và phải sợ hãi Bạo Chúa như hai kẻ tách biệt. Giờ ta đã hiểu tại sao cô nhóc thích dành thời gian ở khắp các ngõ ngách New York. Ta hiểu tại sao tâm trạng cô nhóc thay đổi thất thường, từ tung tăng nhào lộn sang im như thóc chỉ trong một nốt nhạc. Cô nhóc không bao giờ biết khi nào mình sẽ thức tỉnh Bạo Chúa.

(Đoạn này có thể hiểu là Meg nghĩ cha nuôi và Bạo Chúa là 2 linh hồn khác biệt trong một cơ thể Nero. Đại khái như nhân cách phân liệt chẳng?! :v Bình thường 'linh hồn' cha nuôi làm chủ cơ thể Nero thì đó là người cô bé mang ơn, yêu quý ...v...v. Nhưng khi tức giận quá thì 'linh hồn' Bạo Chúa sẽ chiếm cơ thể Nero và làm ra những chuyện kinh khủng như giết bố ruột của Meg. 'Linh hồn' Bạo Chúa cũng là thứ Meg sợ nhất. Nhưng mà hai cái linh hồn chỉ là Meg bị đào tạo phải nghĩ thế thôi chứ thực ra là Nero diễn kịch để lừa gạt lợi dụng Meg.)

Cô nhóc chuyển mắt sang ta, đôi môi khẽ run. Ta có thể nói rằng cô nhóc đang cần một lối thoát - một cuộc tranh luận mang tính hùng biện có thể xoa dịu cha nuôi của cô nhóc và cho phép cô đi theo lương tâm mình. Nhưng ta không còn là một vị thần với chiếc lưỡi bạc (thành ngữ tiếng Anh ý là có tài hùng biện). Ta không thể nói át một nhà diễn thuyết như Nero. Và ta cũng không thể chơi trò đổ-lỗi-cho-Bạo-Chúa đó.

Ta nhắm vào Meg, cách ngắn gọn và nhanh chóng hơn.

"Hắn ta là ác quỷ," ta nói. "Nhóc là người tốt. Nhóc cần có lựa chọn của riêng mình."

Ta dám cá rằng đó không phải điều Meg muốn nghe. Miệng cô nhóc mím chặt. Cô nhóc căng vai như đang chuẩn bị cho một mũi tiêm sởi - đau đớn nhưng cần thiết. Cô đặt tay lên mái đầu xoắn tít của tinh linh hạt. "Đào," cô nhóc nói nhỏ nhưng mạnh mẽ, "lấy hộp điem đi."

Tinh linh hạt lập tức hành động. Nero chỉ vừa kịp chớp mắt khi Đào giật cái hộp từ tay hắn và nhảy về cạnh Meg.

Bọn Germani sẵn giáo trong tay. Nero giơ tay ngăn cản. Hắn cho Meg một cái nhìn kiểu trái-tim-tan-vỡ, giả sử như hắn có tim.

"Ta thấy con chưa sẵn sàng cho nhiệm vụ này, con yêu." Hắn nói. "Lỗi của ta. Vince, Gary, giữ Meg lại nhưng đừng làm đau con bé. Khi chúng ta

về nhà..." Hãn nhún vai, biểu cảm đầy tiếc nuối. "Còn Apollo và con quý nhỏ này, chúng cần bị thiêu."

"Không." Meg rên rỉ. Sau đó, với đủ âm lượng, cô nhóc gào lên, "KHÔNG!" Và rừng thiêng Dodona thét cùng cô nhóc.

Sự bùng nổ này rất mạnh mẽ, nó thổi ngã Nero và cận vệ của hãn. Đào hét lên rồi đập đầu xuống đất.

Tuy nhiên, lúc này, ta đã có chuẩn bị. Khi điệp khúc đâm-thủng-tai của cây cối chạm tới đỉnh cao, ta neo tâm trí vào giai điệu dễ nhớ nhất mà ta có thể nghĩ ra. Ta ngân nga "Y.M.C.A." bài ta đã trình diễn với dân làng trong bộ đồ công nhân xây dựng và ta tham gia một trận chiến... đừng quan tâm. Chuyện đấy không quan trọng.

"Meg!" Ta kéo chiếc chuông gió ra khỏi túi và ném cho cô nhóc. "Trep nó lên cái cây ở trung tâm! Y.M.C.A. Tập trung năng lượng của khu rừng! Y.M.C.A."

Ta không chắc là cô nhóc nghe thấy ta. Cô nhóc nâng chiếc chuông gió lên và nhìn nó đung đưa kêu lách cách, tách những tiếng ồn của cây cối thành những đoạn thoại mạch lạc: Hạnh phúc đến gần. Sự sa ngã của mặt trời. Câu thơ cuối cùng. Các người có muốn nghe sự kiện đặc biệt ngày hôm nay của chúng ta không?

Gương mặt Meg ngơ ngẩn vì ngạc nhiên. Cô nhóc quay về hướng khu rừng và chạy xuyên qua cánh cổng. Đào bò ngay sau cô, lắc lắc cái đầu.

Cây cối hét to hơn bao giờ hết, nhưng Nero đã đứng dậy. Hãn lấy ra thứ gì đó từ trong túi áo khoác, một lọ nhỏ đựng chất lỏng, và vẩy ra xung quanh. Ta ngờ rằng đó không phải thứ tốt đẹp gì, nhưng ta có nỗi lo khẩn cấp hơn. Vince và Gary cũng đã đứng lên. Vince phi chiếc giáo về phía ta.

Ta đủ tức giận để không thèm quan tâm đến nó. Ta bắt lấy vũ khí của gã và giật mạnh thanh giáo lên, thọi vào dưới cằm Vince. Gã ngã, sừng sờ, và ta nắm lấy áo giáp của gã.

Gã to dễ phải gấp đôi ta. Ta không quan tâm. Ta nâng hẳn khỏi mặt đất. Cánh tay ta kêu lên đầy sức mạnh. Ta cảm nhận được sức mạnh không thể đánh bại - cách một vị thần có thể cảm thấy. Ta không biết sức mạnh này từ đâu đến, nhưng ta quyết định đây không phải lúc hỏi về may mắn của ta. Ta xoay Vince như một cái đĩa, ném gã lên trời với lực tạo thành một cái lỗ-hình-Germani trên vòm lá và biến mất khỏi tầm nhìn.

Danh tiếng cho Cận Vệ Hoàng Gia vì sự dũng cảm ngu ngốc. Mặc cho màn thể hiện sức mạnh của ta, Gary tấn công ta. Với một tay, ta chụp được giáo của gã. Tay còn lại, ta đâm thẳng qua khiên và đập vào ngực gã với lực đủ để đẩy ngã một con tê giác.

Gã đổ sập xuống thành một đồng.

Ta đối mặt với Nero. Ta có thể cảm nhận sức mạnh của ta như thủy triều đang xuống. Cơ bắp của ta trở lại trạng thái mềm nhũn đáng khinh của người thường. Ta chỉ mong ta có đủ thời gian để đập vào đầu Nero và nhồi nó xuống bộ suit màu hoa cà của hắn.

Tên hoàng đế gầm gừ. "Người là một kẻ ngốc, Apollo. Người luôn luôn tập trung sai chỗ." Hắn liếc nhìn chiếc đồng hồ Rolex. "Đội cứu viện của ta sẽ đến trong vài phút nữa. Khi Trại Con Lai bị phá hủy, ta sẽ có bãi cỏ trước mới! Trong lúc đó, người sẽ ở đây... dập lửa."

Từ trong túi áo vest, hắn lấy ra một chiếc bật lửa bạc. Rất dễ hiểu khi Nero giữ vài thứ tạo lửa bên người. Ta nhìn thấy những vệt dầu sáng long lanh tung toé trên mặt đất... Lửa Hy Lạp, đương nhiên rồi.

"Đừng." Ta kêu lên.

Nero cười đến tận mang tai. "Tạm biệt, Apollo. Chỉ còn mười một vị thần trên đỉnh Olympus mà thôi."

Hắn thả bật lửa xuống.

Ta không có mong muốn đập đầu Nero nữa.

Ta có thể ngăn hắn đi mất không? Có thể. Nhưng ngọn lửa đang gào thét giữa hai chúng ta, đốt cháy cỏ và xương, gốc cây và cả mặt đất nữa. Ngọn lửa quá mạnh để dập tắt, nếu như lửa Hy Lạp có thể dập được, và nó đói khát cuốn về phía sáu con tin.

Ta để Nero rời đi. Bằng cách nào đó hắn lôi được chân Gary đi và kéo tên Germani bị-ăn-đấm về phía tổ kiến. Trong lúc đó, ta chạy tới những cọc trói.

Cái gần nhất là cọc trói Austin. Ta vòng hai cánh tay quanh đế cột và kéo đi, hoàn toàn không để ý đến kỹ thuật hay quy cách nâng vật nặng nào. Cơ bắp của ta căng ra. Mắt ta tràn đầy nỗ lực. Ta xoay sở nâng được cọc trói lên đủ để lung lay đưa nó về phía sau. Austin nhúc nhích và rên rỉ.

Ta kéo thẳng bé, cái kén, nói chung là tất cả, sang bên khác an toàn, xa đám cháy nhất có thể. Đáng lẽ ta sẽ đưa cậu nhóc vào trong rừng thiêng Dodona, nhưng ta có cảm giác sẽ không có tác dụng gì nếu mang cậu vào cái chết đầy giọng nói điên loạn, trên con đường mòn mà ngọn lửa đang đến gần.

Ta chạy vòng về những cọc trói. Ta lặp lại quá trình-nhổ Kayla, rồi thân mạch nước Paulie và những người khác. Khi ta kéo Miranda Gardiner đến nơi an toàn, ngọn lửa đã trở thành một cơn sóng thần đỏ dữ dội, chỉ cách cổng vào rừng chừng một inch.

Sức mạnh thần thánh của ta đã đi mất. Meg và Đào đang ở chỗ nào đó ta không thấy được. Ta mất hàng phút đồng hồ với những con tin, nhưng

đến cuối cùng ngọn lửa vẫn sẽ huỷ diệt bọn ta. Ta quỳ xuống và khóc nước nỡ.

"Cứu." Ta quét quanh những cái cây tầm tối, lộn xộn và có linh tính. Ta không hy vọng rằng sẽ có sự giúp đỡ. Ta thậm chí còn không cầu cứu. Ta là Apollo. Người trần cầu cứu ta! (Phải, thỉnh thoảng ta có yêu cầu các á thần chạy những việc lặt vặt không quan trọng cho ta, như khơi mào một cuộc chiến hay tìm và đem về (ở đây từ dùng là 'retrieving' có nghĩa tìm và đem về, nhưng là từ dùng cho chó săn :>) một vài món đồ phép thuật từ hang một con quái vật nào đó, nhưng những yêu cầu đó không đáng tính.)

"Ta không thể làm một mình." Ta tưởng tượng ra khuôn mặt của Daphne thay đổi dưới một thân cây, rồi những thân cây khác. Gỗ cháy ngay tức thì. Ta không thể cứu họ nhiều hơn ta cứu Meg hay những á thần thất lạc hay chính mình. "Ta xin lỗi. Làm ơn... tha thứ cho ta."

Đầu ta có lẽ đã quay cuồng từ khi bị khói xông vào. Ta bắt đầu có ảo giác. Ánh sáng mờ mờ của những nữ thần rừng nổi lên từ thân cây của họ - vô số Daphne trong chiếc váy xanh lá mỏng như tơ. Vẻ mặt của họ u sầu, như thể họ biết rằng mình đang tiến gần đến cái chết, lúc này họ tạo thành vòng tròn quanh đám lửa. Họ giơ tay lên, và mặt đất nhô lên dưới chân. Một dòng bùn đất chảy xiết khuấy tung trùm lên ngọn lửa. Các nữ thần cây kéo hơi nóng của đám cháy lên cơ thể mình. Làn da họ lấm tấm những vết đen. Gương mặt răn lại và nứt nẻ.

Ngay sau khi ánh lửa cuối cùng tắt, những tiên cây tan biến thành bụi. Ta ước ta có thể tan ra cùng họ. Ta muốn khóc, nhưng ngọn lửa đã làm khô mọi hơi ẩm trên tuyến lệ của ta. Ta không đòi hỏi nhiều sự hy sinh đến thế. Ta không mong muốn nó! Ta cảm thấy trống rỗng, tội lỗi và hổ thẹn.

Khi chuyện này xảy ra với ta, đã bao nhiêu lần ta yêu cầu những hy sinh như vậy, ta đã gửi bao nhiêu anh hùng đến với cái chết. Liệu họ có kém cao thượng và can đảm hơn những tiên cây kia không? Lúc đó ta

không có một chút ăn năn khi giao cho họ những nhiệm vụ chết chóc. Ta sử dụng và vùi dập họ, sắp xếp cuộc đời họ để xây dựng vinh quang của riêng ta. Ta là một con quái vật chẳng kém gì Nero.

Gió thổi qua khoảng đất trống-một cơn gió ấm mạnh mẽ trái mùa cuốn đi những hạt bụi và mang chúng xuyên qua vòm lá về phía bầu trời. Mãi sau khi ngọn gió nhẹ dần rồi dừng lại, ta mới nhận ra đó có lẽ là Gió Tây, địch thủ cũ của ta, gửi cho ta một lời an ủi. Thần ấy đã quét sạch những gì còn lại, cuốn họ tới kiếp đầu thai xinh đẹp tiếp theo của mình. Sau hàng thế kỉ, Zephyros đã chấp nhận lời xin lỗi của ta.

Ta nhận ra ta đã có được trở lại những giọt nước mắt, ssu tất cả.

Đằng sau ta, ai đó lầm bầm. "Tôi đang ở đâu?"

Austin đã tỉnh lại.

Ta lê về phía cậu nhóc, rơi nước mắt vì nhẹ nhõm, và hôn lên mặt cậu. "Con trai đẹp đẽ của ta!"

Chàng trai trẻ chớp mắt nhìn ta trong bối rối. Những bím tóc rải rác bụi như sương giá trên cánh đồng. Ta cho rằng phải mất một vào khoảnh khắc để cậu tiêu hoá việc tại sao mình lại bị vây quanh bởi một thằng nhóc bẩn thỉu, một nửa loạn trí và đầy mụn trứng cá.

"À, phải... Apollo." Cậu nhóc cố di chuyển. "Cái gì...? Tại sao con lại bị gói trong đồng vải bốc mùi này? Cha gỡ nó ra giúp con được chứ?"

Ta cười như điên, điều làm ta nghĩ sẽ giúp đầu óc Austin bình tĩnh hơn. Ta móc lấy lớp vải bọc trên người cậu nhưng không có tác dụng. Ta nhớ đến cây giáo bị ném đi của Gary. Ta lấy nó và mất vài phút để cưa lớp vải ra giải thoát Austin.

Khi được kéo ra khỏi cọc trói, cậu nhóc lão đảo xung quanh, cố làm máu lưu thông trên các chi. Cậu nhìn xung quanh-một cánh rừng cháy âm ỉ, và những tù nhân khác. Rừng thiêng Dodona đã ngừng gào thét khúc ca hoang dại. (Từ lúc nào nhỉ?) Ánh sáng rực rỡ màu hổ phách bùng lên trên công vào.

"Chuyện gì đã xảy ra vậy ạ?" Austin hỏi. "Còn nữa, saxophone của con đâu rồi?"

Những câu hỏi thể hiện đầu óc thông thái. Ta ước gì ta có câu trả lời thông thái. Tất cả những gì ta biết là Meg McCaffrey vẫn đang lang thang trong rừng, và ta không thích cách khu rừng trở nên im lặng.

Ta nhìn chăm chăm vào cánh tay trần tụt yếu ớt của mình. Ta tự hỏi tại sao ta lại được trải nghiệm sức mạnh thánh thần dâng trào đột ngột khi đối mặt với lũ Germani. Có phải cảm xúc của ta gây ra nó? Có phải đó là dấu hiệu đầu tiên cho thấy sức mạnh thần thánh mãnh liệt của ta đang trở lại? Hay có lẽ Zeus chỉ đang làm ta rối loạn thêm nữa-cho ta nếm thử hương vị của sức mạnh khi xưa trước khi giật nó đi một lần nữa. 'Nhớ nó chứ, nhóc? NGƯỜI SẼ KHÔNG CÓ ĐƯỢC ĐÂU!'

Ta ước gì ta có thể triệu hồi sức mạnh đó thêm lần nữa, nhưng ta có việc phải làm.

Ta đưa cho Austin thanh giáo gãy. "Giải thoát những người còn lại. Ta sẽ trở lại."

Austin nhìn ta chăm chăm đầy hoài nghi. "Cha định vào đó ư? Có an toàn không?"

"Ta nghi ngờ điều đó." Ta trả lời.

Rồi ta chạy về phía Nhà Tiên Tri.

Truyện có 39 chương nhé mọi người, sắp hết rồiiii.

Chương 33 sẽ có lời tiên tri mới, nhưng mà trong bản pdf mình tìm thì phần tiên tri này bị khuyết mất mấy chữ, chưa biết phải làm sao cả. Mình đang nghiên cứu, mọi người chịu khó chờ nhaaaa.

Yêu nhiều

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Mở Đầu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Thông Báo](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)